Έτος Ι΄

Τεῦχος 209ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

'Ο 'Υφυπουργὸς ἐπὶ τῶν 'Εσωτερικῶν κ. Δημ. Δαβάκης ἀπονέμει τὰ διπλώματα εἰς τὰς θυγατέρας ἀστυνομικῶν, ἀποφοίτους τῆς Σχολῆς Κοπτικῆς Ραπτικῆς Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ι'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1962 | ΤΕΥΧΟΣ 209ον

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

ΓΕΝΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ (ΗΓΕΣΙΑΣ) ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥΤΩΝ

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Ἔννοια τῆς Διοικήσεως (ἡγεσίας) γενικῶς, καὶ συστήματα Διοικήσεως.

2. Θεμελιώδεις ἀρχὲς ἡγεσίας στὴν Ἀστυνομία καὶ τεχνικὴ ἐφαρμογῆς τούτων.

***

1. Ἔννοια τῆς Διοικήσεως (ἡγεσίας) γενικῶς, καὶ συστήματα Διοικήσεως.

Ἀπὸ τὸν ὁρισμὸν αὐτὸ προκύπτει ὅτι γιὰ ν' ἀσκῇ κανεὶς Διοίκησιν, πρέπει νὰ εἶναι βαθμοφόρος νὰ ἔχῃ δηλαδὴ τὸ δικαίωμα ἢ τὴν ἐξουσίαν, σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους, νὰ διευθύνῃ καὶ ἐποπτεύῃ τοὺς ὑφισταμένους του, καὶ νὰ εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἀποστολῆς τῆς ὑπηρεσίας ἢ ὁμάδος, τῆς ὁποίας προΐσταται καὶ ἡ ὁποία συνήθως εἶναι ἀνάλογος μὲ τὸν βαθμὸ ποὺ φέρει.

Ἡ ἐξουσία αὐτὴ ἀφορᾷ τὴν ἐκπαίδευσι τῶν ἀνδρῶν, τὴν συμπεριφορά, τὴν σωματικὴ καὶ ψυχικὴ ὑγεία καὶ γενικὰ κάθε τι ποὺ ἐπηρεάζει τὴν ζωὴ τῶν ὑπὸ τὴν διοίκησίν του ἀτόμων καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐπίδρασιν στὴν ἀποστολήν τους.

Ὁ διοικῶν λοιπὸν βαθμοφόρος ἔχει καθῆκον καὶ ὑποχρέωσι νὰ προβλέπῃ τὰ γεγονότα ποὺ μέλλουν νὰ συμβοῦν καὶ νὰ προπαρασκευάζεται νὰ τὰ ἀντιμετωπίσῃ, πρὶν αὐτὰ τὸν προλάβουν καὶ τὸν αἰφνιδιάσουν. Ὀφείλει νὰ ἐκδίδῃ σαφεῖς, σταθερὲς καὶ ἐκτελεστὲς διαταγές, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι ἔγγραφες ἢ προφορικές. Ἐπαγρυπνεῖ καὶ παρακολουθεῖ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν του, ἡ δὲ διοικητική του ἀξία κρίνεται κυρίως ἀπὸ τὴν ἱκανότητα τὴν ὁποίαν ἔχει, ὥστε μὲ τὴν ἐπίβλεψι καὶ τὴν ἐνδελεχῆ παρακολούθησιν νὰ βεβαιώνεται ὅτι ἐκτελοῦνται πιστῶς οἱ διαταγές του αὐτές.

Πρέπει δὲ νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ἡ ἔκδοσις μιᾶς διαταγῆς ἀποτελεῖ μικρὸ μόνο μέρος τῆς εὐθύνης τοῦ διοικοῦντος.

Ἡ ἄμεσος ἐπίβλεψις γιὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς κατὰ τὸν καλύτερον τρόπον ἔχει πολὺ μεγαλύτερη σημασία καὶ εἶναι δυσκολώτερο νὰ πραγματοποιηθῇ.

Κατὰ τὴν διοίκησι ἀκολουθοῦνται καὶ ἐφαρμόζονται διάφοροι μέθοδοι, τὰ λεγόμενα *διοικητικὰ συστήματα* ποὺ μποροῦν νὰ ὑπαχθοῦν σὲ δύο γενικὲς κατηγορίες. Στὴν κατηγορία τῶν *συγκεντρωτικῶν συστημάτων* καὶ στὴν κατηγορία τῶν *ἀποκεντρωτικῶν συστημάτων*. Ἐφαρμόζεται δηλαδὴ ὅπως λέγεται ἡ συγκέντρωσις ἢ ἡ ἀποκέντρωσις τῆς δημοσίας ἐξουσίας.

Τὰ συγκεντρωτικὰ συστήματα διοικήσεως, παρ' ὅλη τὴ δραστηριότητα ποὺ μπορεῖ νὰ ἀναπτύξῃ ὁ διοικῶν, θεωρεῖται ὅτι ἀφαιροῦν τὴν πρωτοβουλία τῶν ὑφι-

σταμένων αὐτοῦ καὶ ἐπιδροῦν δυσμενῶς στὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὸν ἐγωϊσμό τους, τοῦτο δὲ γίνεται εἰς βάρος τῆς ταχύτητος καὶ τῆς ὑπηρεσιακῆς ἀποδόσεως.

'Αντιθέτως τὰ ἀποκεντρωτικὰ συστήματα ἐφαρμόζονται ὁσάκις ἀπαιτεῖται ταχύτης κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἀποφασιστικότης, ἡ ἐνάσκησις δὲ τῆς πρωτοβουλίας ἐκδηλώνεται ἔντονος μὲ τὴν ἀποκέντρωσι καὶ ἡ ἀπόδοσις εἶναι μεγάλη καὶ ταχυτάτη.

Μερικοὶ κάνουν διάκρισι μεταξὺ τῆς ἐννοίας τῆς διοικήσεως καὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἡγεσίας, τὴν ὁποίαν θεωροῦν ὅτι εἶναι ἡ τέχνη ὡρισμένων ἀνθρώπων ποὺ ἐπιδρᾷ καὶ κατευθύνει ἄλλους πρὸς ἕνα ὡρισμένο σκοπό, κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε ν' ἀποκτᾶται ἡ ἐμπιστοσύνη τους, ὁ σεβασμός, ἡ ὑπακοὴ καὶ ἡ πιστὴ συνεργασία τους.

Συνήθως ἡ ἐξουσία τῆς διοικήσεως καὶ ἡ τέχνη τῆς ἡγεσίας εἶναι συνυφασμέναι καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὶς ξεχωρίσῃ. Δηλαδὴ ὁ διοικητὴς εἶναι καὶ ἡγήτωρ. Ἐν τούτοις ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ κάνῃ εὔκολα διαχωρισμὸ καὶ νὰ θεωρήσῃ ἕνα διοικητὴν ὑπηρεσίας (ἀστυνομικῆς ἢ στρατιωτικῆς) ὅτι δὲν ἔχει τὰ προσόντα τοῦ ἡγήτορος, καὶ ἕναν ἄλλον ἀξιωματικὸ ποὺ ἐνῷ δὲν εἶναι διοικητὴς ὑπηρεσίας ἔχει τὰ προσόντα τοῦ ἡγήτορος.

Μποροῦμε λοιπὸν νὰ ποῦμε ὅτι γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς διοικητὴς μιᾶς ὑπηρεσίας ἢ μιᾶς μονάδος, πρέπει νὰ ἔχῃ τὰ προσόντα τοῦ ἡγήτορος, γιατὶ ἀλλοιῶς ἠμπορεῖ μὲν νὰ διοικῇ ὠχυρωμένος στοὺς νόμους, ποὺ τοῦ παρέχουν δικαιώματα ἐπιβολῆς, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχῃ καμμιὰ ἀπολύτως ψυχικὴ ἐπαφὴ μὲ τοὺς ὑφισταμένους του καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἀποτύχῃ στὴν ἀποστολήν του.

Ὑποστηρίζεται ἀπὸ πολλοὺς ὅτι ἡ τέχνη τῆς ἡγεσίας εἶναι ἔμφυτος. Τοῦτο μπορεῖ νὰ εἶναι ἀληθές, ἐν μέρει μόνον καὶ ὡς ἐξαίρεσις, γιατὶ ὁ κανὼν εἶναι ὅτι οἱ πλεῖστοι ἡγήτορες δημιουργοῦνται μὲ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ χαρακτῆρος των, τῆς ἑτοιμότητος, τῆς μορφώσεως, τοῦ θάρρους κλπ. μὲ τὴ βοήθεια τῆς μελέτης καὶ τῆς πρακτικῆς ἐξασκήσεως.

Ὥστε ἡ διοίκησις τῶν ὑπηρεσιῶν γενικῶς ἑνὸς Κράτους καὶ εἰδικώτερον ἡ διοίκησις τῆς 'Αστυνομίας δὲν μπορεῖ νὰ βασίζεται στὴν ἐμφάνισι τῶν ἐκ φύσεως ἡγητόρων, ἀλλὰ στὴ δημιουργία τῶν ἡγητόρων αὐτῆς.

Ἡ ἱκανότης λοιπὸν τῆς ἡγεσίας δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι προνόμιον ὀλίγων ἀνθρώπων, ἀλλὰ κοινὸ κτῆμα ὅλων, ἀπὸ τοῦ 'Αρχηγοῦ μέχρι τοῦ 'Αρχιφύλακος. Ἡ ἡγεσία δὲ κυρίως ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ γνῶσι ποὺ ἀποκτᾶται μὲ τὴν μελέτη καὶ προοδευτικῶς μὲ τὴν πεῖρα. Ἑπομένως τὰ στοιχεῖα τῆς ἡγεσίας μποροῦν νὰ διδαχθοῦν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ποὺ μπορεῖ νὰ διδαχθῇ ὁποιοδήποτε ἄλλο ἀντικείμενο.

Ἡ ἡγεσία λοιπὸν εἶναι τέχνη ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ κτῆμα ὁποιουδήποτε ἀτόμου, οἱουδήποτε ἀστυνομικοῦ, ποὺ ἔχει λίγη ἀντίληψι, θέλησι καὶ ὑπομονή, χωρὶς νὰ εἶναι πάντοτε ἀπαραίτητον νὰ ἔχῃ αὐτὸς μεγάλη πεῖρα ἢ πολλὲς γνώσεις. Κάθε ἄνθρωπος ποὺ ἔχει τὶς παραπάνω βασικὲς ἰδιότητες καὶ ποὺ ἀναπτύσσει σχετικὴ πρωτοβουλία, μπορεῖ νὰ ἐξελιχθῇ σὲ ἄριστο ἡγήτορα, ἀρκεῖ νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ μελετήσῃ ποιὲς εἶναι οἱ ἀρετὲς καὶ οἱ ἀρχὲς τῆς ἡγεσίας, τὶς ὁποῖες ἔχει καθῆκον νὰ καλλιεργήσῃ στὴν ψυχή του πρῶτα καὶ κατόπιν στὴν ψυχὴ τῶν ὑφισταμένων του γιὰ νὰ τοὺς κάνῃ ἱκανοὺς νὰ δουλεύουν δραστήρια καὶ ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν ἐκπλήρωσι τῆς ἀποστολῆς τους.

Φυσικὰ ἡ ἱκανότης τῆς ἡγεσίας θεωρεῖται ὅτι ὑπάρχει κατὰ τεκμήριο σ' ὅλους τοὺς βαθμοφόρους γιατὶ σὰν βαθμοφόροι πρέπει νὰ ἔχουν τὰ προσόντα καὶ νὰ κατέχουν τὶς ἀρχὲς τοῦ ἡγήτορος, νὰ γνωρίζουν δηλαδὴ τὴν τέχνη τῆς ἐπιβολῆς, μὲ τὴν καθοδήγησι, μὲ τὴν παρόρμησι τῶν ὑφισταμένων πρὸς δημιουργίαν πίστεως γιὰ ἕνα

ὡρισμένον σκοπό, μὲ τὴν ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη, μὲ τὸ σεβασμὸ καὶ μὲ τὴν ὑπακοὴ στὶς διαταγές.

Ὁ ἡγήτωρ λοιπὸν ἀπευθύνεται στὴν ψυχὴ τοῦ ἀτόμου καὶ τὴν ὁδηγεῖ πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ του, ὁ δὲ ἔλεγχος ποὺ ἀσκεῖ βασίζεται στὶς ἠθικὲς παρορμήσεις καὶ ὄχι στὴ βία ὁποιασδήποτε μορφῆς.

Πολλὲς φορὲς ὁ ἡγήτωρ ξεπηδάει αὐθόρμητα σ' ἕνα σύνολο ἀτόμων καὶ ἀναλαμβάνει νὰ τὰ ὁδηγήσῃ στὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ των. Τοῦτο συμβαίνει ὅταν οἱ ἱκανότητες τοῦ ἡγήτορος ἀναζητοῦνται ἀπὸ τὰ ἄτομα αὐτά, καὶ λόγῳ τοῦ γοήτρου ποὺ ἀσκεῖ, ἐπιθυμοῦν νὰ τεθοῦν ὑπὸ τὰς διαταγάς του. Συνήθως δὲ ὁ ἡγήτωρ εἴτε εἶναι διοικητὴς εἴτε ὄχι, κατὰ τὴν ἐκτέλεσι μιᾶς ὑπηρεσίας δὲν ἀρκεῖται στὸ νὰ δίνῃ κατευθύνσεις, ἀλλὰ μετέχει προσωπικῶς στὴν ἐκτέλεσι μαζὶ μὲ τοὺς ὑφισταμένους του.

Μ' ἕνα λόγο ὁ βαθμοφόρος ὡς ἡγήτωρ θὰ πετύχῃ ὅταν γνωρίζῃ τὶς βασικές του εὐθῦνες, ποὺ συνοψίζονται στὴν ἐκτέλεσι τῆς ἀποστολῆς του καὶ στὶς ὑποχρεώσεις ποὺ ἔχει πρὸς τοὺς ὑφισταμένους του καὶ πρὸς τοὺς πολίτες.

Γιὰ νὰ ἀνταποκριθῇ λοιπὸν στὶς δύο αὐτὲς οὐσιώδεις εὐθῦνες του πρέπει νὰ ἔχῃ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τυπικὰ προσόντα καὶ ὡρισμένα οὐσιαστικὰ ποὺ ἐνδιαφέρουν κυρίως καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα θὰ ἀσχοληθοῦμε λεπτομερῶς στὸ ἑπόμενο κεφάλαιο.

2. Θεμελιώδεις ἀρχὲς ἡγεσίας στὴν Ἀστυνομία καὶ τεχνικὴ ἐφαρμογῆς τούτων.

Ὡς γνωστὸν ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς ἡγεσίας στὴν Ἀστυνομία Πόλεων εἶναι ἡ δημιουργία ἱκανῶν ὑπαλλήλων γιὰ τὴν τήρησι τῆς δημοσίας τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας, ἤτοι γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τῆς ζωῆς, τῆς περιουσίας καὶ τῆς τιμῆς τῶν πολιτῶν, καθὼς καὶ τὴν περιφρούρησι τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος τῆς χώρας ἀπὸ τῶν ἐσωτερικῶν κοινωνικῶν ἐχθρῶν.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ πετύχῃ ὁ σκοπὸς αὐτὸς χρειάζεται ἱεραρχικὴ ὀργάνωσις, ἡ ὁποία νὰ συνδέῃ ψυχικὰ τοὺς βαθμοφόρους μὲ τοὺς ἄνδρας των, ἔτσι, ποὺ θὰ μποροῦν νὰ ἐκπληρώσουν πρόθυμα καὶ πιστὰ τὴν ἀποστολή τους.

Κατὰ τὴν διοίκησι λοιπόν, πρέπει νὰ ἐφαρμόζωνται κατάλληλα ὡρισμένες ἀρχὲς τῆς ἡγεσίας, ὡρισμένες δηλαδὴ θεμελιώδεις ἀλήθειες ποὺ κατευθύνουν καὶ καθοδηγοῦν στὴν κατάλληλο ἐξάσκησι αὐτῆς, οἱ ὁποῖες εἶναι σταθερὲς καὶ δὲν μεταβάλλονται ποτέ, ἐνῶ εἶναι δυνατὸν νὰ μεταβάλλεται ἡ τεχνικὴ τῆς ἐφαρμογῆς των σύμφωνα μὲ τὶς ἀντιλήψεις τοῦ προσώπου ποὺ τὶς ἐφαρμόζει ἢ καὶ ἀπὸ ἄλλους λόγους.

Οἱ ἀρχὲς λοιπὸν τῆς ἡγεσίας ἀποτελοῦν βασικοὺς κανόνες ποὺ πρέπει νὰ τοὺς μελετήσῃ καὶ νὰ τοὺς καταλάβῃ καθένας ποὺ διοικεῖ ἀνθρώπινες ὑπάρξεις, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν κατάλληλο τεχνικὴ τῆς ἡγεσίας σ' αὐτούς, παράλληλα πρὸς τὴν ἀνάπτυξι τῶν προσόντων του.

Οἱ θεμελιώδεις αὐτὲς ἀρχὲς τῆς ἡγεσίας καὶ ἡ τεχνικὴ τῆς ἐφαρμογῆς ἑκάστης εἶναι οἱ ἀκόλουθες :

Πρώτη ἀρχὴ εἶναι: «Τὸ γνῶθι σ' αὐτὸν καὶ ἡ προσπάθεια πρὸς αὐτοβελτίωσιν».

Τὸ «γνῶθι σ' αὐτὸν» τὸ ἐδίδαξε ὁ μεγαλύτερος σοφὸς τῆς ἀρχαιότητος, ὁ Σωκράτης. Ἡ γνῶσις λοιπὸν τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἡ αὐτογνωσία γιὰ κάθε τι ποὺ ἀνάγεται στὸν πνευματικό, στὸν ἠθικὸ καὶ στὸν κοινωνικὸ τομέα εἶναι ἀπαραίτητη καὶ ἀποτελεῖ, τὴ βάσι γιὰ τὴ μόρφωσι τοῦ ἡγήτορος βαθμοφόρου γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ νομίζει ὅτι τὰ γνωρίζει ὅλα, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ μάθῃ τίποτε. Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐξακριβώνῃ κανεὶς τὶ δὲν γνωρίζει γιὰ νὰ προσπαθῇ ὕστερα νὰ συμπληρώνῃ τὶς γνώσεις του.

Ἡ αὐτογνωσία ὅμως εἶναι πολὺ δύσκολο πρᾶγμα, γιατὶ συνήθως ἀντιδροῦν σ' αὐτὸ συχνότατα μὲν ὁ ἀνθρώπινος ἐγωϊσμός, σπανιώτατα δὲ ἡ ὑπερβολικὴ ταπεινοφροσύνη.

Καθῆκον λοιπὸν κάθε ἀξιωματικοῦ ὡς ἡγήτορος εἶναι νὰ ἐκτιμᾷ τὸν ἑαυτόν του καὶ ν' ἀναγνωρίζῃ τὶς ἱκανότητες καὶ τὶς ἀδυναμίες του, νὰ ἐπιζητῇ δὲ τὴ συνεχῆ αὐτοβελτίωσί του. Εἶναι δὲ λογικωτάτη ἡ σκέψις, ὅτι ἂν ὁ βαθμοφόρος δὲν μπορῇ νὰ γνωρίσῃ καλὰ τὸν ἑαυτόν του, δὲν εἶναι δυνατὸν ἀσφαλῶς νὰ ἠμπορέσῃ νὰ γνωρίσῃ τοὺς ὑφισταμένους του.

Σὲ μιὰ διαλογικὴ συζήτησι ὁ Σωκράτης ρώτησε τὸν Εὐθύδημο ἂν πῆγε καμμιὰ φορὰ στοὺς Δελφούς.

«Μάλιστα» τοῦ ἀπήντησεν ἐκεῖνος. «Καὶ θὰ ἔμαθες ἀσφαλῶς» εἶπεν ὁ Σωκράτης «κεῖνο ποὺ εἶναι γραμμένο κάπου ἐκεῖ, τ ὸ γ ν ῶ θ ι σ' α ὐ τ ό ν». «Μάλιστα» ἀπάντησε ὁ Εὐθύδημος.

«Τὶ δὲ» πρόσθεσε ὁ Σωκράτης «ἁπλῶς παρετήρησες τὶ εἶναι γραμμένο ἐκεῖ ἢ ἐπεχείρησες νὰ ἐξετάσῃς τὸν ἑαυτόν σου;».

Ὅταν δὲ ὁ Εὐθύδημος τοῦ ἀπεκρίθη ὅτι ἐγνώριζε τὸν ἑαυτόν του γιατὶ θὰ τοῦ ἦταν δύσκολο νὰ γνωρίζῃ τίποτε ἄλλο ἂν πρῶτα δὲν ἐγνώριζε τὸν ἑαυτόν του, τότε ὁ Σωκράτης τὸν ρώτησε ἐκ νέου. «Ποῖον ἄρα γε θεωροῦσε ὅτι γνωρίζει τὸν ἑαυτόν του, ἐκεῖνον ποὺ γνωρίζει ἁπλῶς τὸ ὄνομά του ἢ ἐκεῖνον ποὺ ἐξετάζει τὸν ἑαυτόν του ὡς πρὸς τὴν ἀνθρώπινη χρεία καὶ γνωρίζει τὶς δυνάμεις του;». Τότε ὁ Εὐθύδημος ἀπάντησε ὅτι «θεωροῦσε πὼς ἔχουν τὸ γνῶθι σ' αὐτόν, ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν τὶς δυνάμεις των, γιατὶ ἐκεῖνοι ποὺ δὲν τὶς γνωρίζουν, δὲν γνωρίζουν ἀσφαλῶς καὶ τὸν ἑαυτόν των».

Ὁ Σωκράτης λοιπὸν θέλησε μὲ τὸ διάλογο αὐτὸ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ αὐτογνωσία ὠφελεῖ πολὺ τὸ ἄτομο, ἐνῷ ἡ ἄγνοια γίνεται πρόξενος πολλῶν συμφορῶν.

Τόσο δὲ μεγάλη σημασία ἀπέδιδε σ' αὐτό, ὥστε τὸ θεωροῦσε βάσι τῆς διδασκαλίας του. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ σήμερα χωρὶς ἀμφιβολία ἡ ἀρχὴ αὐτὴ ἀποτελεῖ τὴ βάσι ὅλων τῶν ἀρχῶν τῆς ἡγεσίας.

Ἡ αὐτογνωσία ἄλλως τε εἶναι ἀπαραίτητη σὲ κάθε ἄτομο γιὰ νὰ ἠμπορῇ νὰ γνωρίζῃ τὶς ἱκανότητές του καὶ τὶς ἐλλείψεις του, τὶς ἀδυναμίες καὶ τὰ σφάλματά του, ὥστε νὰ χρησιμοποιῇ τὰ ἀνάλογα μέσα γιὰ τὴ βελτίωσί του.

Φυσικὰ ἡ ἐξέτασις τοῦ ἑαυτοῦ μας γιὰ νὰ ἔχῃ θετικὰ ἀποτελέσματα πρέπει νὰ γίνεται σοβαρὰ καὶ ὄχι ἐπιπόλαια, νὰ γίνεται δὲ μὲ ἐνδιαφέρον καὶ ἐπιμέλεια, νὰ εἶναι εἰλικρινὴς καὶ ἀντικειμενικὴ καὶ τέλος νὰ στηρίζεται σὲ ὀρθοὺς καὶ λογικοὺς συλλογισμούς.

Ἐκτὸς αὐτῶν ἀπαραίτητος προϋπόθεσις γιὰ τὸ «γνῶθι σ' αὐτὸν» καὶ τὴ βελτίωσι τοῦ ἑαυτοῦ μας εἶναι ἡ ἱκανότης πρὸς αὐτοσυγκέντρωσι καὶ αὐτοπειθαρχία.

Μὲ τὴ σκληρὴ μελέτη καὶ τὴν πειθαρχημένη αὐτοσυγκέντρωσι κατορθώνουμε νὰ κατευθύνουμε τὶς πνευματικὲς καὶ τὶς ψυχικές μας ἰδιότητες πρὸς ἕνα συγκεκριμένο σκοπὸ ὥστε νὰ φθάσουμε ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς στὴν πραγματοποίησί του. Δυστυχῶς λίγοι ἀξιωματικοὶ κατανοοῦν τὴν ἀξία τῆς πειθαρχημένης αὐτοσυγκεντρώσεως, ἰδίως ὅταν πρόκειται νὰ ἐξακριβώσουν τὶς ἐλλείψεις των καὶ νὰ ἐπιτύχουν μιὰν ἀληθινὴ αὐτοβελτίωσι.

Ἀλλὰ θὰ ἐρωτηθοῦμε πῶς ἐπιτυγχάνεται ἡ αὐτοσυγκέντρωσις; Ἡ αὐτοσυγκέντρωσις ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν προσοχή, ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶναι συνεχὴς καὶ χωρὶς διακοπές, μὲ τὴν ἐπιμονή του ποὺ διαρκεῖ ἕως ὅτου ἔλθῃ τὸ ἀποτέλεσμα καὶ μὲ τὴν αὐτοπειθαρχία, ἤτοι μὲ τὸν αὐτοέλεγχο ποὺ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ ἐπιτήρησις τῶν σκέψεών μας, ὥστε νὰ μὴν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸ ἀτομικὸ «ἐγὼ» καὶ ποὺ δίνει τὴν ἱκανότητα τῆς κυριαρχίας τοῦ ἀξιωματικοῦ στὸ φυσικὸ καὶ τὸν πνευματικὸ ἑαυτό του καὶ τὴν ἱκανότητα τῆς διοικήσεως τῶν ὑφισταμένων του.

Ἡ αὐτοπειθαρχία λοιπὸν προϋποθέτει σωματική, διανοητικὴ καὶ ἠθικὴ προσπάθεια μεγάλη καθὼς καὶ ἄσκησι μετὰ θελήσεως γιὰ νὰ δώσῃ τὴν ἱκανότητα στὸν ἡγήτορα νὰ κυριαρχῇ στὴ συνείδησι καὶ νὰ διοικῇ τοὺς ὑφισταμένους του. Πρέπει ἑπομένως κάθε ἀξιωματικὸς ν' ἀσκῆται στὴν πρόβλεψι τῶν ἐνεργειῶν του, δηλαδὴ πρέπει προκαταβολικῶς νὰ τὸν ἀπασχολῇ ἡ σκέψις,ποιὰ εἶναι ἡ ἀποστολή του καὶ τὶ πρόκειται νὰ ἐνεργήσῃ, πῶς νὰ καταρτίσῃ ἕνα μελετημένο σχέδιο ἐνεργείας ἢ ἕνα πρόγραμμα ἐργασίας ἢ ἐκπαιδεύσεως. Ἔτσι προετοιμάζεται καὶ ἔχει προμελετήσει τὶς λύσεις ποὺ θὰ ἐφαρμόσῃ ψύχραιμα σὲ κάθε δεδομένη περίπτωσι. Καλὸ μάλιστα εἶναι νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ δυσμενέστερη περίπτωσις γιὰ νὰ ὑπάρχῃ μιὰ ἕτοιμη λύσις πρὸς ἀντιμετώπισίν της, γιατὶ τότε δὲν θὰ αἰφνιδιασθῇ τόσο, ὅσον ἂν δὲν εἶχε κάνει τὴν πρόβλεψι.

Παράλληλα πρέπει νὰ ὑπάρχῃ αἰσιοδοξία καὶ ἀποφασιστικότης γιατὶ ἔτσι διατηρεῖται εὐδιαθεσία καὶ γίνεται ψυχικὴ τόνωσι, ὥστε νὰ μὴ προξενοῦν σοβαρὴ ἐντύπωσι οἱ δυσχέρειες ποὺ μπορεῖ νὰ συναντήσῃ κανείς. Στὸν ἀποφασιστικὸ ἄλλως τε ἀξιωματικό, οἱ παντὸς εἴδους δυσχέρειες φαίνονται μηδαμινές, γιατὶ ἀντιμετωπίζει κατὰ πρόσωπον κάθε ἐμπόδιον καὶ θεωρεῖ τὸν ἀγῶνα παιγνίδι, δοκιμάζει δὲ ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησι, ὅταν κατορθώνῃ νὰ ἐπιβάλλεται καὶ νὰ ὑπερνικᾷ τὶς συναντώμενες δυσχέρειες.

Τέλος, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀκλόνητος πίστις πρὸς τὴν ἀποστολήν του, ἡ ὁποία τὸν ἐνισχύει καὶ τὸν τονώνει ἠθικῶς καὶ σωματικῶς.

Αὐτὰ σχετικὰ μὲ τὴν περίφημο ἀρχὴ τοῦ «γνῶθι σ' αὐτὸν» καὶ μὲ τὸν τρόπο καθὼς καὶ τὴ μέθοδο ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ κάθε ἀξιωματικός, ὁ ὁποῖος ὅταν δὲν γνωρίζῃ τὶς ἐλλείψεις του, τὶς ἀδυναμίες καὶ τὰ ἐλαττώματά του καὶ δὲν καταβάλλῃ καμμιὰ προσπάθεια γιὰ τὴ βελτίωσί του, δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζῃ ὅτι κάποτε θὰ γίνῃ καλὸς ἡγήτωρ ἀξιωματικός.

Ἐπίσης δὲ ὅταν γνωρίζῃ καὶ συναισθάνεται τὶς ἀδυναμίες του καὶ τὰ ἐλαττώματά του, ἀλλὰ δὲν καταβάλλει καμμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ τὰ ἀποβάλῃ καὶ νὰ διορθωθῇ, θ' ἀποτύχῃ ὡς ἀξιωματικὸς ἡγήτωρ.

Ἡ τεχνικὴ γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἀνωτέρω ἀρχῆς, ἤτοι τῆς γνώσεως τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ τῆς προσπαθείας πρὸς αὐτοβελτίωσι πρέπει ν' ἀκολουθῇ τὶς ἑξῆς ἐνέργειες :

α) Προβαίνουμε στὴν αὐτοανάλυσι μὲ εὐσυνειδησία καὶ ἀντικειμενικότητα γιὰ ν' ἀνεύρουμε τὰ ἰσχυρὰ καὶ ἀδύνατα σημεῖα τοῦ χαρακτῆρος μας.

β) Ἀφοῦ διαπιστώσουμε τὰ ἀδύνατα σημεῖα καταβάλλουμε προσπάθεια πρὸς βελτίωσιν τούτων.

γ) Προσπαθοῦμε νὰ ἐπωφεληθοῦμε ἀπὸ τὴν ἐκτίμησι τῶν αἰτίων τῶν ἐπιτυχιῶν ἢ ἀποτυχιῶν ἄλλων συναδέλφων μας στὸ παρελθὸν καὶ κατὰ τὸ παρὸν καθὼς καὶ ὁμοίων δικῶν μας.

δ) Ἀναπτύσσουμε μὲ τὴ βοήθεια τῆς μελέτης καὶ τῆς πρακτικῆς ἐξασκήσεως ἕνα θετικὸ τρόπο σκέψεως, ἐκφράσεως καὶ ἐνεργείας.

ε) Πρέπει νὰ ἔχουμε εὐρύτητα σκέψεως μὲ σκοπὸ τὴν προσαρμογὴ στὶς διάφορες ἐναλλαγὲς τῶν καταστάσεων.

(Συνεχίζεται)

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

('Αρθρα 45-49 Π.Κ.)

'Υπὸ 'Υπαστυνόμου Α' κ. **Δ. ΝΤΖΙΩΡΑ**

Ι. Γενικαὶ τινὲς παρατηρήσεις. 'Η συμμετοχὴ εἰς τὸ ἔγκλημα ἀποτελεῖ ἓν τῶν σπουδαιοτέρων κεφαλαίων τοῦ οὐσιαστικοῦ ποινικοῦ δικαίου. 'Εμφανίζει μέγα πρακτικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὸν μετέχοντα εἰς τὴν ποινικὴν δίκην εἴτε δικαστὴς εἶναι οὗτος, εἴτε δικηγόρος, εἴτε ἐκπρόσωπος τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης, εἴτε ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος, τοῦ ὁποίου τὴν σπουδαιότητα τῆς συμβολῆς εἰς τὴν ἀπονομὴν τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης, οὐδεὶς δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ. 'Επιχειροῦμεν κατωτέρω τὴν δι' ὀλίγων ἑρμηνείαν τῶν περὶ συμμετοχῆς διατάξεων τοῦ ποινικοῦ ἡμῶν κώδικος, χωρὶς νὰ ὑπεισερχώμεθα εἰς λεπτομερείας. Μὲ βάσιν τὸ ὅτι αἱ περὶ συμμετοχῆς διατάξεις τοῦ νέου κώδικος περιέχουν ρύθμισιν ἁπλουστεύουσαν καὶ ἀνακαινίζουσαν τὸν καταργηθέντα ποινικὸν νόμον, ἀσχολούμεθα μὲ τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῶν καὶ μόνον μὴ ἀντιπαραβάλλοντες ἢ συσχετίζοντες ταύτας μὲ τὰς πεπαλαιωμένας τοιαύτας τοῦ ποινικοῦ νόμου. 'Ενταῦθα ἁπλῶς ἀναφέρομεν ὅτι αἱ **«περὶ συστάσεως καὶ συμμορίας»** διατάξεις τοῦ ποινικοῦ νόμου δὲν περιλαμβάνονται πλέον μεταξὺ τῶν μορφῶν τῆς συμμετοχῆς τοῦ νέου ἡμῶν δικαίου. 'Απλῶς ὁ νέος κῶδιξ εἰς τὸ εἰδικὸν αὐτοῦ μέρος περιλαμβάνει τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 187 (1) δι' ἧς ἀνάγεται εἰς ἴδιον ἔγκλημα καὶ τιμωρεῖται πᾶς ὅστις μετ' ἄλλου συμφωνεῖ τὴν διάπραξιν ὡρισμένου τινὸς κακουργήματος ἢ ἑνοῦται πρὸς διάπραξιν πλειόνων κακουργημάτων, ἅτινα δὲν καθωρίσθησαν εἰδικῶς.

Περὶ συμμετοχῆς γίνεται λόγος ὁσάκις πλείονα πρόσωπα συμμετέχουν κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς πράξεως. Τὸ ἔγκλημα δηλαδὴ δύναται νὰ εἶναι εἴτε ἔργον ἑνὸς μόνου ἀνθρώπου, εἴτε προϊὸν τῆς συμπράξεως περισσοτέρων ἀνθρώπων. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ὁμιλοῦμεν περὶ μοναυτουργίας, ἐνῷ τὸ εἶδος τῆς δευτέρας μορφῆς διαπράξεως αὐτοῦ, ἀποτελεῖ τὴν καλουμένην συμμετοχὴν εἰς τὸ ἔγκλημα. Κατὰ ταῦτα ἑπομένως τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς συμμετοχῆς εἶναι ἡ σύμπραξις περισσοτέρων ἀνθρώπων, κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς κυρίας πράξεως τοῦ ἐγκλήματος. 'Η δὲ τοιαύτη σύμπραξις ἐμφανίζεται ὑπὸ περισσοτέρας τῆς μιᾶς μορφὰς μὲ ἀποτέλεσμα νὰ διαχωρίζωνται οἱ διάφοροι συμμέτοχοι μεταξύ των, νὰ ἀποδίδεται δὲ εἰς ἕκαστον τούτων ἴδιος νομικὸς χαρακτηρισμός. Οὕτω ὁμιλοῦμεν περὶ αὐτουργῶν καὶ συναυτουργῶν καὶ περὶ ἠθικῶν αὐτουργῶν καὶ συνεργῶν. Τὴν διάκρισιν ταύτην υἱοθετεῖ καὶ ὁ νέος ἡμῶν κῶδιξ.

ΙΙ. Συμμετοχὴ ἐν στενῇ ἐννοίᾳ. Οὐχ ἧττον ὅμως, ἡ προσπάθεια διακρίσεως τῶν ἐπὶ μέρους συμμετόχων ἑνὸς ἐγκλήματος, πολλὰς ἐδημιούργησεν ἀμφισβητήσεις, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ὑφίστανται σήμερον ἐπὶ τοῦ θέματος τρεῖς ἐπιστημονικαὶ (ἀλλὰ καὶ νομοθετικαὶ) κατευθύνσεις.

'Η πρώτη τούτων ἀποκρούει ἐντελῶς τὴν διάκρισιν τῶν ἐπὶ μέρους συμμετόχων εἰς διαφόρους μορφὰς καὶ δέχεται ὅτι πᾶς τις συμβαλὼν (ἀδίκως καὶ καταλογιστῶς) εἰς τὴν τέλεσιν μιᾶς ἐγκληματικῆς πράξεως, δέον ὅπως χαρακτηρίζηται

---

(1) **'Αρθρον 187 Π.Κ.** Σύστασις καὶ συμμορία: 'Ο μετ' ἄλλου συμφωνῶν τὴν διάπραξιν ὡρισμένου τινὸς κακουργήματος ἢ ἑνούμενος πρὸς διάπραξιν πλειόνων κακουργημάτων, ἅτινα εἰσέτι δὲν καθωρίσθησαν εἰδικῶς, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως τουλάχιστον ἓξ μηνῶν. 2. Τῆς ποινῆς ταύτης ἀπαλλάσσεται ὁ ὑπαίτιος ἂν δι' ἀναγγελίας εἰς τὴν ἀρχὴν καταστήσῃ δυνατὴν τὴν πρόληψιν τῆς διαπράξεως τῶν κακουργημάτων.

αὐτουργὸς αὐτῆς, τοῦ δικαστοῦ ἁπλῶς δυναμένου νὰ μειώσῃ τὴν ποινὴν ἐκείνου ἐκ τῶν συμμετόχων (αὐτουργῶν) οὗτινος κατὰ τὴν κρίσιν του ἡ παρασχεθεῖσα συμβολὴ κατὰ τὴν προπαρασκευὴν ἢ ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος ἦτο ἐπουσιώδους σημασίας (1).

Ἡ δευτέρα νομοθετικὴ κατεύθυνσις, ἣν ἠκολούθει καὶ ὁ καταργηθεὶς ἡμῶν ποιν. νόμος διακρίνει διαφόρους μορφὰς συμμετοχῆς εἰς τὸ ἔγκλημα καὶ τὰς κατατάσσει εἰς δύο κατηγορίας ἤτοι, τὴν τῆς αὐτουργίας καὶ συναυτουργίας, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν ἀφ' ἑνὸς μὲν βαρυτέρας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀνεξαρτήτους μορφὰς συμμετοχῆς εἰς τὸ ἔγκλημα καὶ τὴν τῆς ἠθικῆς αὐτουργίας καὶ συνεργείας αἵτινες καὶ ἐκλαμβάνονται οὐ μόνον ὡς ἥσσονος σημασίας μορφαὶ συμμετοχῆς, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐξηρτημέναι τοιαῦται ἀπὸ τὴν πρᾶξιν τῶν αὐτουργῶν ἢ συναυτουργῶν. Οὕτω οἱ ἠθικοὶ αὐτουργοὶ καὶ συνεργοὶ ὡς συμμέτοχοι ἐλαφροτέρας μορφῆς, ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει πρέπει νὰ ὑποβάλλωνται εἰς μεγαλυτέραν ποινὴν ἐκείνης, εἰς ἣν ὑποβάλλεται ὁ φυσικὸς αὐτουργός ὡς ἐξηρτημένοι δὲ τοιοῦτοι, τότε ὑποβάλλονται εἰς ποινήν, ὅταν ὑποβάλλεται εἰς τοιαύτην καὶ ὁ πράξας.

Αὐτὸ εἶναι τὸ καλούμενον σύστημα **τοῦ ἄκρως παρακολουθηματικοῦ χαρακτῆρος** τῆς ἠθικῆς αὐτουργίας καὶ συνεργείας, καθ' ὃ πρὸς ὕπαρξίν των ἀπαιτεῖται ὅπως ὁ ἐκτελῶν τὴν κυρίαν πρᾶξιν εἶναι τιμωρητέος, ὡς ἐκ δόλου αὐτουργὸς ἑνὸς ἐγκλήματος. Ἡ τέλεσις ἑπομένως ἀτελοῦς ἐγκλήματος παρά τινος, παρακινηθέντος πρὸς τοῦτο ὑπό τρίτου, δὲν συνιστᾷ ἠθικὴν αὐτουργίαν διὰ τὸν τελευταῖον (2).

Ἡ τρίτη τέλος νομοθετικὴ κατεύθυνσις, υἱοθετουμένη ὑπὸ τοῦ νέου ποινικοῦ ἡμῶν κώδικος διακρίνει καὶ αὕτη ὅπως καὶ ἡ δευτέρα, διαφόρους μορφὰς συμμετοχῆς καὶ δὴ αὐτουργούς, συναυτουργούς, ἠθικοὺς αὐτουργοὺς καὶ συνεργούς. Τοὺς τελευταίους, ὡς καὶ μὲ τὸν Π.Ν. συνέβαινε, θεωρεῖ ὡς ἐξηρτημένους συμμετόχους τῆς ἐγκληματικῆς πράξεως ἑνὸς ἄλλου, μὲ τὴν ἕξῆς ὅμως διαφοράν· ὅτι πρὸς ὕπαρξιν ἠθικῆς αὐτουργίας καὶ συνεργείας ἀρκεῖ ἡ τέλεσις παρὰ τοῦ αὐτουργοῦ, οὐ μόνον τελείου, ἀλλὰ καὶ ἀτελοῦς ἔτι ἐγκλήματος, ἀδίκου ἁπλῶς τ.ἐ. πράξεως, ἔστω καὶ μὴ καταλογιστῆς.

Κατὰ ταῦτα, ὁ παρακινῶν παράφρονα ἢ πλανώμενον ἢ ἐξ ἀμελείας ἐνεργοῦντα κ.λ.π. πρὸς διάπραξιν ἀδίκου τινὸς πράξεως, κριτέος ἤδη, ὡς ἠθικὸς αὐτουργὸς τοῦ ἐγκλήματος, ὡς τοῦτο ρητῶς τονίζεται καὶ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ Π.Κ.

Αὐτὸ εἶναι τὸ σύστημα τοῦ **περιωρισμένως παρακολουθηματικοῦ χαρακτῆρος** τῆς ἠθικῆς αὐτουργίας καὶ συνεργείας, ὅπερ υἱοθετεῖ ὁ νέος Π.Κ. ἡμῶν. Κατὰ ταῦτα ἑπομένως, ἡ ἠθικὴ αὐτουργία καὶ συνέργεια ἐξακολουθοῦν νὰ ἀποτελοῦν ἐξηρτημένην μορφὴν συμμετοχῆς εἰς τὸ ἔγκλημα καὶ οὐχὶ αὐτοτελῆ καὶ ἀνεξάρτητον τοιαύτην. (Οὕτω Χωραφᾶ, Γεν. Ἀρχαὶ Ποιν. Δικαίου 1960, σελὶς 278) ὡς ὑπό τινων ὑποστηρίζεται (3).

Διότι διὰ νὰ ὑπάρξουν τοιαῦται πρέπει νὰ τελεσθῇ ἄδικος πρᾶξις ὑπὸ τοῦ πράττοντος. Ἀντιθέτως ἡ μὴ τέλεσις ὑπὸ τοῦ παρεμβαλλομένου προσώπου, οὐ μόνον καταλογιστῆς ἀλλ' οὔτε ἀδίκου κἂν πράξεως δὲν συνιστᾷ ἠθικὴν αὐτουργίαν καὶ διὰ

(1) Ἡ ἄποψις αὕτη υἱοθετηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰταλικοῦ κώδικος τοῦ 1930, εὗρε θερμὸν ὑποστηρικτὴν παρ' ἡμῖν τὸν καθηγητὴν κ. Γ ά φ ο ν, ὅστις ἐνδιέτριψεν ἐπὶ τοῦ θέματος διὰ τῆς ἐργασίας του «Σ υ μ μ ε τ ο χ ὴ ε ἰ ς τ ὸ ἔ γ κ λ η μ α». Ἡ τοιαύτη λύσις εἶναι ριζική. Οὕτω πως δὲ παρακάμπτονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅλαι αἱ δυσχέρειαι, τοῦ ἰδιαιτέρου καθορισμοῦ τῆς συνεργείας ἰδίως, περαιτέρω δὲ καὶ τῆς ἠθικῆς αὐτουργίας.

(2) Οὕτω ἂν ὁ Α παρακινήσῃ τὸν Β παράφρονα νὰ φονεύσῃ τὸ Γ, ὁ Α δὲν κρίνεται ὡς ἠθικὸς αὐτουργὸς ἀνθρωποκτονίας, διότι ἡ πρᾶξις τοῦ Β δὲν συνιστᾷ διὰ τοῦτον ἄδικον καὶ καταλογιστὴν πρᾶξιν, δηλαδὴ τέλειον ἔγκλημα, ἀλλὰ ἁπλῶς ἄδικον τοιαύτην, δηλαδὴ ἀτελὲς ἔγκλημα.

(3) Ἴδε π.χ. Καρανίκα Ποιν. Δίκαιον 1952 σελ. 177. Ὡσαύτως Ποινικὰ Χρονικὰ Β σελ. 446 σημ. 4.

τὸν παρακινήσαντα. Οὗτος θὰ εἶναι ἐντελῶς ἀνεύθυνος ἢ ἔμμεσος αὐτουργὸς ἐγκλήματος, ὄχι ὅμως καὶ ἠθικὸς αὐτουργὸς αὐτοῦ. Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ λόγος καθ' ὃν, ἡ ἠθικὴ αὐτουργία καὶ συνέργεια ἐξακολουθοῦν νὰ ἀποτελοῦν ἐξηρτημένας μορφὰς συμμετοχῆς εἰς τὸ ἔγκλημα. Ὁ παρακινῶν τὸν Β παράφρονα ὅπως καταστρέψῃ τὸ ἴδιον αὐτοῦ πρᾶγμα, δὲν κρίνεται ὡς ἠθικὸς αὐτουργὸς φθορᾶς ξένης ἰδιοκτησίας, διότι ἡ τοιαύτη πρᾶξις τοῦ μεσάζοντος Β, δὲν συνιστᾷ κἂν καταλογιστὴν ἀδικοπραγίαν. Ὁμοίως καί ὁ κτηνίατρος, ὁ ὁποῖος ἐκμεταλλευόμενος τὴν ἄγνοιαν (πλάνην) τοῦ χωρικοῦ Β, παρακινεῖ αὐτὸν νὰ φονεύσῃ τὴν ὑγιᾶ ἀγελάδα του, ὡς δῆθεν πάσχουσαν ἐκ λύσσης, δὲν κρίνεται ὡς ἠθικὸς αὐτουργὸς φθορᾶς ξένης ἰδιοκτησίας.

III. Μετὰ τὴν μικρὰν ταύτην εἰσαγωγὴν εἰς τὸ σπουδαιότερον ἴσως κεφάλαιον τοῦ ποινικοῦ δικαίου, τὸ ὁποῖον τοσαύτας ἐδημιούργησεν ἀμφισβητήσεις, δι' ὃ καὶ «**ἀπηλπισμένον**» ἀπεκλήθη, εἰσερχόμεθα εἰς τὴν εἰδικὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐπὶ μέρους μορφῶν τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ ἔγκλημα, κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ κώδικος ἡμῶν διάκρισιν αὐτῶν.

Μορφαὶ τῆς συμμετοχῆς.

Ὁ Κῶδιξ διακρίνει: 1. Τὴν αὐτουργίαν καὶ συναυτουργίαν. 2. Τὴν ἠθικὴν αὐτουργίαν καὶ 3. Τὴν συνέργειαν (ἀναγκαίαν καὶ ἁπλῆν).

Ἤδη περὶ ἑκάστης τῶν μορφῶν τούτων ὁ λόγος.

Α' Αὐτουργία καὶ συναυτουργία.

Αὐτουργὸς εἶναι ὁ διαπράττων τὸ ἔγκλημα, δηλαδὴ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς δράσεώς του (θετικῆς ἢ ἀποθεματικῆς–ἄλλως ἐνεργείας ἢ παραλείψεως–δολίας καὶ μὴ) πραγματώνει τὴν ἀντικειμενικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἐγκλήματος.

Ἡ αὐτουργία διακρίνεται εἰς ἰδιόχειρον ἢ ἄμεσον καὶ μὴ ἰδιόχειρον ἢ ἔμμεσον.

α) Ἄ μ ε σ ο ς α ὐ τ ο υ ρ γ ό ς. Ὡς ἄμεσος αὐτουργὸς χαρακτηρίζεται ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐκτελεῖ τὴν ἐγκληματικὴν πρᾶξιν, διὰ τῆς ἰδίας του δράσεως, αὐτοπροσώπως δηλαδή, ἢ ὁ χρησιμοποιῶν πρὸς ἐπίτευξιν τούτου τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως, ἢ ζῴου τινὸς ἢ μηχάνημά τι, ἢ τέλος τὰς ἀκουσίας σωματικὰς κινήσεις ἑνὸς ἄλλου προσώπου. (Ἴδε σχετικῶς εἰς Χωραφᾶ «Ἡ αὐτουργία κατὰ τὸν νέον ποιν. κώδικα» Ποιν. Χρονικὰ 1951 σελ. 11 ἐπ.).

Π α ρ α δ ε ί γ μ α τ α: Ὁ Α πυροβολεῖ κατὰ τοῦ Β καὶ τὸν τραυματίζει ἢ ἀποστέλλει εἰς αὐτὸν ἐξυβριστικὴν ἐπιστολὴν ἢ τοῦ κόβει τὰ δένδρα τοῦ ἀμπελῶνος του. Διὰ τῶν ἐνεργειῶν του αὐτῶν κατέστη ἔνοχος σωματικῶν βλαβῶν, ἐξυβρίσεως, φθορᾶς ξένης ἰδιοκτησίας. Ὁ Α θέτει ὡρολογιακὴν βόμβαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Β μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀνατιναχθῇ αὕτη εἰς τὸν ἀέρα ἐκ τῆς ἐκρήξεως ἢ παροτρύνει τὸν κύνα του ὅστις καὶ δάκνει ἕτερον πρόσωπον ἢ χορηγεῖ ὑπνωτικὸν φάρμακον εἰς τὴν νοσοκόμον Γ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ βυθισθῇ αὕτη εἰς βαθὺν ὕπνον καὶ νὰ μὴ προβῇ εἰς τὴν ἐνδεδειγμένην θεραπείαν πρὸς τὸν ἀσθενῆ Δ, ὡς εἶναι ὑποχρεωμένη.

Ὡς ἄμεσος αὐτουργὸς λογίζεται κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα καὶ ὁ ἐξαναγκάζων ἕτερον πρόσωπον ὅπως προβῇ ἀ κ ο υ σ ί ω ς εἰς πρᾶξιν ἢ παράλειψιν χρησιμοποιῶν πρὸς τοῦτο ἀκαταμάχητον σωματικὴν βίαν.

β) Ἔ μ μ ε σ ο ς α ὐ τ ο υ ρ γ ό ς. Ὡς ἔμμεσος αὐτουργὸς χαρακτηρίζεται ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος πραγματώνει τὴν ἀντικειμενικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἐγκλήματος χρησιμοποιῶν πρὸς τοῦτο ἄ λ λ ο π ρ ό σ ω π ο ν, τ ὸ ὁ π ο ῖ ο ν δ ρ ᾷ ὡ ς ὄ ρ γ α ν ό ν τ ο υ κ α ὶ ἡ π ρ ᾶ ξ ι ς τ ο ῦ ὁ π ο ί ο υ δ ὲ ν θ ε ω ρ ε ῖ τ α ι κ α τ ὰ τ ὰ ἀ ν ω τ έ ρ ω λ ε χ θ έ ν τ α ὄ χ ι μ ό ν ο ν κ α τ α λ ο γ ι σ τ ή, ἄ λ λ' ο ὔ τ ε κ α ὶ ἄ δ ι κ ο ς. Διότι ἂν τὸ παρεμβαλόμενον πρόσωπον πράττῃ μὲν ἀδίκως, ἀλλὰ δὲν τοῦ καταλογίζεται ἡ πρᾶξις, τότε ὁ παρακινήσας ἢ βοηθήσας τοῦτο δὲν θεωρεῖται ὡς ἔμμεσος αὐτουργὸς τοῦ πραχθέντος ἐγκλήματος, ἀλλ' ὡς ἠθικὸς αὐτουργός. Ἐνταῦθα τὸ παρεμβαλλόμενον πρόσωπον εἶναι ὑποτεταγμένον εἰς τοὺς ἐγκληματικοὺς σκοποὺς τοῦ δράστου.

Παραδείγματα: Ὁ Ὑπαστυνόμος Α διατάσσει τὸν ὑπὸ τὰς διαταγάς του ἀστυφύλακα Β νὰ ἐγκλείσῃ εἰς τὸ κρατητήριον τὸν Γ, πρᾶγμα ὅπερ καὶ πράττει οὗτος. Ἡ πρᾶξις τοῦ Β δὲν εἶναι οὔτε ἄδικος οὔτε (ἑπομένως) καὶ καταλογιστή. Ὁ Α εἶναι ἔμμεσος αὐτουργὸς παρανόμου κατακρατήσεως. Ὁ Α παρακινεῖ τὸν Β παράφρονα νὰ αὐτοτραυματισθῇ. Ὑπῆρξεν ἔμμεσος αὐτουργὸς σωματικῶν βλαβῶν, διότι ἡ πρᾶξις τοῦ Β δὲν εἶναι οὔτε καταλογιστὴ οὔτε καὶ ἄδικος. Ὁ Α παρακινεῖ τὸν Β, πλανώμενον περὶ τῆς σημασίας τῆς πράξεώς του, νὰ καταστρέψῃ τὸ βιβλίον του. Ἡ πρᾶξις του δὲν εἶναι οὔτε ἄδικος οὔτε καταλογιστή, διότι ἡ καταστροφὴ τῶν ἰδίων πραγμάτων δὲν συνιστᾷ ἄδικον πρᾶξιν. Κατέστη ἔμμεσος αὐτουργὸς φθορᾶς ξένης ἰδιοκτησίας. Ὁ Α, μετερχόμενος ψυχολογικὴν βίαν, ἀναγκάζει τὴν ἔγκυον Β νὰ λάβῃ ἐκτρωτικὸν φάρμακον ἐξ οὗ ἐπέρχεται ἄμβλωσις. Ὁ Α κατέστη ἔμμεσος αὐτουργὸς ἀμβλώσεως. Ἀντιθέτως ἂν ὁ Α παρακινήσῃ τὸν Β παράφρονα νὰ τραυματίσῃ ἄλλον τινά, ὁ Α εἶναι ἠθικὸς αὐτουργὸς σωμ. βλαβῶν καὶ ὁ Β φυσικός.

Συναυτουργὸς εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀπὸ κοινοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους διαπράττει ἐν ἔγκλημα ἢ ἀποπειρᾶται τὴν διάπραξιν αὐτοῦ.

Σχετικῶς ὁμιλεῖ τὸ ἄρθρον 45 Π.Κ. ἔχον οὕτω:

Ἄρθρον 45.

Συναυτουργοί.

Ἂν πλείονες ἀπὸ κοινοῦ ἐξετέλεσαν ἀξιόποινόν τινα πρᾶξιν, ἕκαστος τιμωρεῖται ὡς αὐτουργὸς αὐτῆς.

Ἀπαραίτητα **στοιχεῖα** διὰ τὴν συναυτουργίαν εἶναι: α) σύμπραξις περισσοτέρων προσώπων ἐν τῇ τελέσει τῆς κυρίας πράξεως τοῦ ἐγκλήματος. Τοῦτο σημαίνει ὅτι διὰ νὰ χαρακτηρισθῇ τις ὡς συναυτουργός, θὰ πρέπει νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτοπροσώπως τὴν κυρίαν πρᾶξιν τοῦ ἐγκλήματος. Ἂν ἁπλῶς παράσχῃ τὴν συνδρομήν του εἰς τὴν τέλεσιν τῆς κυρίας πράξεως ἢ παράσχῃ βοήθειαν προπαρασκευάζουσαν τὴν κυρίαν πρᾶξιν, χαρακτηρίζεται συνεργὸς καὶ οὐχὶ συναυτουργός. Κατὰ ταῦτα ἡ διάκρισις μεταξὺ συναυτουργίας καὶ συνεργείας συνίσταται εἰς τὸ ὅτι, ἡ μὲν συναυτουργία ἀποτελεῖ τέλεσιν τῆς κυρίας πράξεως τοῦ ἐγκλήματος, ἡ δὲ συνέργεια βοηθητικὴν τοιαύτην.

Ἡ σύμπραξις τῶν συναυτουργῶν δυνατὸν νὰ εἶναι ταυτόχρονος, δυνατὸν ὅμως νὰ εἶναι καὶ διαδοχική. Διότι καὶ ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει πάλιν συναυτουργίαν ἔχομεν, ἀρκεῖ αἱ ἐπὶ μέρους πράξεις ἑκάστου τῶν πραττόντων νὰ ἀποτελοῦν τμήματα τῆς κυρίας.

Παραδείγματα: Ὁ Α καὶ Β, ἀπὸ κοινοῦ δρῶντες, καταφέρουν κατὰ τοῦ Γ πλήγματα διὰ μαχαίρας ἢ συνυπογράφουν δυσφημιστικὸν κατ' αὐτοῦ ἔγγραφον ἢ κλέπτουν πρᾶγμά τι εἰς τοῦτον ἀνῆκον.

Ὁ Α καὶ Β θέτουν πῦρ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γ καὶ δὴ εἰς διάφορα μέρη ταύτης εἴτε συγχρόνως εἴτε διαδοχικῶς ἢ ἀποφασίσαντες κλοπήν, ὁ μὲν διαρρηγνύει τὸ ἐρμάριον ὁ δὲ ἁφαιρεῖ τὰ χρήματα.

Ἐπὶ τῶν ἐγκλημάτων ἐκείνων τὰ ὁποῖα εἶναι δίπρακτα ἢ πολύπρακτα, ὅπως π.χ. ἐπὶ βιασμοῦ, ἐξαναγκασμοῦ εἰς ἀσέλγειαν, ληστείας κ.λ.π., ἀρκεῖ ἡ σύμπραξις κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς μιᾶς τῶν ἐπὶ μέρους πράξεων, ἢ ἡ ἀπὸ μέρους τοῦ ἑνὸς τῶν συμμετόχων τέλεσις μιᾶς πράξεως ὑπὸ τοῦ ἑτέρου δὲ τῆς ἄλλης, διὰ νὰ χαρακτηρισθῇ τις ὡς συναυτουργός. Οὕτω, ληστείαν διαπράττει ὁ χρησιμοποιῶν σωματικὴν βίαν ἀφ' ἑνὸς καὶ ἁφαιρῶν ξένον κινητὸν πρᾶγμα ἀφ' ἑτέρου. Ἂν λοιπὸν ὁ Α χρησιμοποιήσῃ τὴν σωματικὴν βίαν καὶ ὁ Β ἁφαιρέσῃ τὸ ξένον πρᾶγμα, οὗτοι πράττουν ληστείαν κατὰ συναυτουργίαν. Ὁμοίως βιασμὸν διαπράττει ὁ διὰ σωματικῆς βίας ἐξαναγκάζων θῆλυ εἰς ἐξώγαμον συνουσίαν. Ἂν ἑπομένως ἡ Α χρησιμοποιήσῃ σωματικὴν βίαν, λ.χ. ἔνεσιν ναρκωτικὴν καὶ ὁ Β συνουσιασθῇ μετὰ τῆς Γ, τότε οἱ

Α καὶ Β καθίστανται συναυτουργοὶ βιασμοῦ εἰς βάρος τῆς Γ. Ἐντεῦθεν λοιπὸν συνάγεται ὅτι γυνὴ δὲν δύναται νὰ καταστῇ αὐτουργὸς βιασμοῦ, ἀφοῦ δὲν ἠμπορεῖ νὰ συνουσιασθῇ μετὰ γυναικός, τῆς πράξεως ταύτης οὔσης σωματοπαγοῦς, δύναται ὅμως νὰ τελέσῃ βιασμὸν κατὰ συναυτουργίαν, μετ' ἀνδρός.

β) Κοινὸς τῶν συμπραττόντων δόλος. Τοῦτο σημαίνει ὅτι οἱ συναυτουργοὶ διὰ νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς τοιοῦτοι πρέπει νὰ ἀποφασίσουν ἀπὸ κοινοῦ τὴν τέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ τοιαύτη συμφωνία δέον νὰ γίνῃ πρὸ τῆς τελέσεως τῆς πράξεως ἢ καὶ διαρκούσης ταύτης, ἀλλὰ πάντως πρὸ τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ ἄνευ συμφωνίας τέλεσις τοῦ ἐγκλήματος ὑπὸ περισσοτέρων τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπων, ἀποτελεῖ τὴν καλουμένην παραυτουργίαν.

Παράδειγμα: Οἱ Α καὶ Β κατόπιν κοινῆς συμφωνίας ἐγκλείουν τὸν Γ εἴς τι ὑπόγειον. Ἔπραξαν παράνομον κατακράτησιν κατὰ συναυτουργίαν. Ἕτερον: Οἱ Α καὶ Β κατόπιν κοινῆς συμφωνίας ραπίζουν ἀμφότεροι τὸν Γ. Ἔπραξαν σωματικὴν βλάβην κατὰ συναυτουργίαν. Τρίτον: Α καὶ Β ἀποφασίζουν λῃστείαν εἰς βάρος τοῦ Γ πρὸς τοῦτο δὲ χρησιμοποιοῦν σωματικὴν κατ' αὐτοῦ βίαν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην καταφθάνει ὁ Δ, ὅστις προσχωρεῖ εἰς τὴν συμφωνίαν καὶ ἀφαιρεῖ αὐτὸς τὸ πορτοφόλιον τοῦ Γ. Χαρακτηριστέος καὶ οὗτος ὡς λῃστής, παρ' ὅ,τι τινὲς δέχονται ἐν προκειμένῳ μόνον τέλεσιν κλοπῆς ὑπὸ τοῦ Δ (Ἡλιόπουλος σελ. 280 κλπ.).

Ἀντιθέτως, ἂν οὗτοι ἄνευ συμφωνίας, ἐμπτύσσουν τὸν Γ', αἱμομίκτην πατέρα, ὃν τυχαίως συνήντησαν, δὲν διαπράττουν ἐξύβρισιν κατὰ συναυτουργίαν. Ἡ ἐνέργειά των συνιστᾷ παραυτουργίαν καὶ δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ περὶ συμμετοχῆς διατάξεις λ.χ. αἱ διατάξεις περὶ ἀδιαιρέτου τῆς ἐγκλήσεως (ἄρθρον 119 Π.Κ.), διότι **ἡ παραυτουργία δὲν εἶναι καὶ συμμετοχή.**

Ὁ συναυτουργὸς ἀξιοποίνου πράξεως τιμωρεῖται ὡς αὐτουργὸς αὐτῆς. Ἰσχύει δηλαδὴ δι' ὅλους τοὺς αὐτουργοὺς τὸ αὐτὸ πλαίσιον ποινῆς, ὅπερ προβλέπει ὁ νόμος διὰ τὸ τελεσθὲν ἔγκλημα. Αὐτὴ ὅμως δύναται νὰ κυμαίνεται κατ' ἄρθρον 79 Π.Κ.

Εἰδικὰ θέματα. Συναυτουργία εἶναι δυνατὴ καὶ ἐπὶ τῶν ἐγκλημάτων διὰ παραλείψεως. Οὕτω λ.χ. οἱ μετὰ συναπόφασιν ἐγκαταλείψαντες ἄνευ τροφῆς τὸ τέκνον των γονεῖς παρ' ὅ,τι εἶχον ἰδιαιτέραν νομικὴν ὑποχρέωσιν πρὸς διατροφὴν αὐτοῦ, χαρακτηριστέοι ὡς συναυτουργοὶ ἀνθρωποκτονίας ἐκ προθέσεως διὰ παραλείψεως τελεσθείσης. Τὸ αὐτὸ ρητέον καὶ περὶ τῶν γνησίων ἐγκλημάτων παραλείψεως.

Διὰ πᾶσαν ἐνέργειαν ἢ παράλειψιν πέραν τῆς συναποφάσεως κειμένην εὐθύνεται μόνον ὁ ὑπερβὰς τὰ ὅρια ταῦτα τῆς ἀποφάσεως, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ λοιποί. Οὕτω, ἂν οἱ Α καὶ Β ἀπὸ κοινοῦ συμφέροντος ὁρμώμενοι καὶ κατόπιν συναποφάσεως ἀπαγάγουν τὴν Γ, μετὰ δὲ τὴν ἀπαγωγὴν τὴν βιάσῃ ὁ Α, ἐν ἀγνοίᾳ ἢ παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ Β, μὴ συμφωνήσαντος πρὸς τοῦτο, ἐκ τῶν προτέρων, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐπὶ βιασμῷ εὐθύνεται μόνον ὁ Α οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Β, ὅστις τυγχάνει μόνον συναυτουργὸς ἀπαγωγῆς.

Ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος ἐγκλημάτων ἡ εὐθύνη βαρύνει πάντας τοὺς συναυτουργοὺς (κατὰ τὴν ὀρθοτέραν γνώμην), ὅταν τὸ ἐπελθὸν βαρύτερον ἀποτέλεσμα δύναται νὰ καταλογισθῇ εἰς τὴν ἀμέλειαν ἑνὸς ἑκάστου ἐξ αὐτῶν. Ἂν δύναται νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἀμέλειαν τινὸς ἢ τινῶν, τότε εὐθύνη καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς δὲν δύναται νὰ ἀνακύψῃ.

Ἐπὶ τῶν delicta propria, κατὰ τὰ ὑπ' ἄρθρον 49 ἐκτιθέμενα, δὲν δύναται νὰ ᾖ συναυτουργὸς ὁ συμπράξας κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς κυρίας πράξεως, ἐὰν δὲν συντρέχῃ εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἡ ἰδιότης κ.λ.π. περὶ ἧς τὸ delictum proprium.

Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι ἡ ἠθικὴ αὐτουργία καὶ συνέργεια δὲν ἀποτελοῦν ἀνεξαρτήτους, ἀλλὰ ἐξηρτημένας μορφὰς συμμετοχῆς εἰς τὸ ἔγκλημα. Μόνον τὸ ἀξιόποινον τῶν ἐπὶ μέρους συμμετόχων εἶναι ἀνεξάρτητον ἀλλήλων.

Δι' ὃ καὶ πρὸς ὕπαρξιν ἀξιοποίνου ἠθικῆς αὐτουργίας καὶ συνεργείας, ἡ κυρία πρᾶξις πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ ἢ τοὐλάχιστον νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ σταδίου τῆς ἀποπείρας. Ἂν ὁ φυσικὸς αὐτουργὸς οὐδὲν πράξῃ, τότε δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος καὶ περὶ ἠθικῆς αὐτουργίας. Ἐξαίρεσιν εἰσάγει ὁ νόμος μόνον διὰ τῶν ὑπὸ τῶν ἄρθρων 184 καὶ 186. Π.Κ. προβλεπομένων διατάξεών του.

Β΄ Ἠθικὴ αὐτουργία.

Περὶ ταύτης ὁμιλεῖ τὸ ἄρθρον 46 Π.Κ. ἔχον οὕτω:

Ἄρθρον 46.

Ἠθικὸς αὐτουργὸς καὶ ἄμεσος συνεργός.

1. Μὲ τὴν ποινὴν τοῦ αὐτουργοῦ τιμωρεῖται ἐπίσης: α) ὁ ἐκ προθέσεως προκαλέσας παρ' ἄλλῳ τὴν ἀπόφασιν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπὸ τούτου διαπραχθείσης ἀδίκου πράξεως, β) ὁ ἐκ προθέσεως παρασχὼν ἄμεσον συνδρομὴν τῷ πράττοντι κατ' αὐτὴν καὶ ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς κυρίας πράξεως.

2. Ὁ ἐκ προθέσεως προκαλέσας παρ' ἄλλῳ τὴν ἀπόφασιν πρὸς ἐκτέλεσιν ἐγκλήματός τινος, μὲ τὸν μοναδικὸν σκοπὸν ὅπως καταλάβῃ αὐτὸν ἀποπειρώμενον τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος ἢ ἐπιχειροῦντα ἀξιόποινον προπαρασκευαστικὴν πρᾶξιν αὐτοῦ καὶ μὲ τὴν θέλησιν, ὅπως ἀνακόψῃ αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ ἐγκλήματος, τιμωρεῖται μὲ τὴν ποινὴν τοῦ αὐτουργοῦ μειωμένην κατὰ τὸ ἥμισυ.

Ι. Ἐν ἄρθρῳ 46 γίνεται λόγος περὶ ἠθικῆς αὐτουργίας καὶ ἀμέσου συνεργείας.

Ἠθικὸς αὐτουργός εἶναι ὁ ἐκ προθέσεως παραγαγὼν παρ' ἄλλῳ τὴν ἀπόφασιν τῆς τελέσεως ἀδίκου τινὸς πράξεως.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι διὰ νὰ χαρακτηρισθῇ τις ὡς ἠθικὸς αὐτουργὸς ἀρκεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ φυσικὸς αὐτουργὸς ἐτέλεσεν ἄδικον πρᾶξιν, δὲν ἔχει δὲ σημασίαν ἂν αὕτη εἶναι καταλογιστὴ ἢ ὄχι, εἰς τὸν πράξαντα. Συνεπῶς καὶ ὅταν ὁ φυσικὸς αὐτουργὸς τελῇ ἐν πλάνῃ ἢ ἐνεργῇ ἐξ ἀμελείας δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἠθικὸς αὐτουργὸς(1).

Παράδειγμα: Ὁ Α διὰ νὰ θανατώσῃ τὴν σύζυγόν του Γ, προτρέπει τὸν Β νὰ τῆς δώσῃ φιάλην περιέχουσαν δῆθεν φάρμακον ἐνῷ εἰς τὴν πραγματικότητα ἐντὸς αὐτῆς ὑπάρχει δηλητήριον. Ὁ Β, μὴ καταβάλλων τὴν προσήκουσαν προσοχήν, δίδει τοῦτο καὶ ἡ Γ ἀποθνήσκει. Ὁ Β κατέστη ἔνοχος ἀνθρωποκτονίας ἐξ ἀμελείας, ὁ Α δὲ ἠθικὸς αὐτουργὸς ἀνθρωποκτονίας ἐκ προθέσεως.

ΙΙ. Κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἀπαραίτητα στοιχεῖα διὰ τὴν ὕπαρξιν ἠθικῆς αὐτουργίας εἶναι τὰ ἑξῆς:

α) Ἡ παραγωγὴ παρὰ τῷ φυσικῷ αὐτουργῷ τῆς ἀποφάσεως πρὸς τέλεσιν ὡρισμένης ἀδίκου πράξεως. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ φυσικὸς αὐτουργός, ἀναποφάσι-

(1) Ὁ κ. Μπουρόπουλος ἐνῷ ἐν σελ. 142 (Ἑρμηνεία τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, 1958) ἀναφέρει ὡς β΄ στοιχεῖον τῆς ἠθικῆς αὐτουργίας «τὴν κατόπιν τῆς παραχθείσης ὑπὸ τοῦ ἠθικοῦ αὐτουργοῦ κατὰ τῷ παρακινηθέντι ἀποφάσεως πρὸς ἐκτέλεσιν πράξεως συνιστώσης τὴν ἀντικειμενικὴν ὑπόστασιν ὡρισμένου ἐκ δόλου ἐγκλήματος, ἢ ἀποπείρας αὐτοῦ ἀδιαφόρως ἂν εἶναι τοῦτο καταλογιστὸν εἰς τὸν πράξαντα ἢ ὄχι» καὶ «ἂν ἡ πρᾶξις εἶναι ἀποδοτέα εἰς ἀμέλειαν αὐτοῦ, οὗτος μὲν εὐθύνεται ἐπὶ τῷ πραχθέντι ἐγκλήματι, ἐφ' ὅσον τοῦτο τιμωρεῖται κατὰ νόμον ἐξ ἀμελείας πραττόμενον, ὁ δὲ παρακινήσας εὐθύνεται ὡς ἠθικὸς αὐτουργὸς τοῦ ἐγκλήματος ἐκ δόλου πραττομένου», ἐν σελ. 130 στιχ. 6 τονίζει: «συμμετοχὴ εἰς ἀξιόποινον ἀμέλειαν ἢ ἐξ ἀμελείας εἰς ἐκ δόλου πραττόμενον ἔγκλημα δὲν χωρεῖ κατὰ τὰ ἄρθρα 45—49».

Τί σημαίνουν ὅμως ταῦτα; Μήπως ὁ ἠθικὸς αὐτουργὸς δὲν εἶναι συμμέτοχος; Καὶ ἀφοῦ εἶναι καὶ ὅταν ἔτι ὁ πράττων δὲν ὑπέχει ποινικὴν εὐθύνην ὡς ἀκαταλόγιστος ἢ ὡς ἄνευ δόλου ἢ συγγνωστῶς ἐνεργήσας (Μπουρόπουλος σελ. 140) πῶς δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ φράσις «συμμετοχὴ μόνον εἰς τὰ ἐκ δόλου πραττόμενα ἐγκλήματα εἶναι δυνατὴ καὶ τοιαύτη συμμετοχὴ εἰς ἀξιόποινον ἀμέλειαν δὲν χωρεῖ»; Τοῦτο προσήκει μόνον προκειμένου περὶ συναυτουργῶν καὶ οὐχὶ προκειμένου περὶ τῶν συμμετόχων ἐν γένει.

στος ὤν, ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν παρακινηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἠθικοῦ αὐτουργοῦ. Ἂν ἡ ἀπόφασις ἦτο εἰλημμένη σταθερῶς ἐκ τῶν προτέρων, δὲν ὑπάρχει ἠθικὴ αὐτουργία. Δυνατὸν ὅμως, καθ' ἃ ἐκτίθεται κατωτέρω, νὰ ὑπάρχῃ συνέργεια (ψυχική). Τὰ μέσα δὲ τὰ ὁποῖα δυνατὸν νὰ χρησιμοποιήσῃ οὗτος πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του εἶναι πολλὰ καὶ ποικίλα. Π.χ. συμβουλή, ἀπειλή, πρόκλησις πλάνης παρὰ τῷ αὐτουργῷ, ὑπόσχεσις ἢ χορήγησις ἀμοιβῆς ἢ δώρου, ἀπάτη, πειθώ, φορτικότης, διέγερσις μίσους ὑπὸ τοῦ αὐτουργοῦ κατὰ τοῦ θύματος, ὡς δῆθεν καταδιώκοντος αὐτὸν κ.λ.π.

β) Ἡ τέλεσις ὑπὸ τοῦ φυσικοῦ αὐτουργοῦ τῆς ἀποφασισθείσης ἀδίκου πράξεως. Ἂν ἐπομένως ὁ φυσικὸς αὐτουργὸς τελέσῃ πρᾶξιν ἐντελῶς διάφορον ἐκείνης εἰς ἣν παρεκινήθη ἢ καθ' ὑπέρβασιν ἐκείνης εἰς τὴν ὁποίαν παρεκινήθη, τότε ὁ ἠθικὸς αὐτουργὸς εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν δὲν εὐθύνεται καθόλου, εἰς τὴν δευτέραν δέ, εὐθύνεται μόνον δι' ὅ,τι παρεκίνησε. Διαφοραὶ ἐν τῇ ἐκτελέσει ἀσήμαντοι (ἀναφερόμεναι εἰς τὸν τόπον, χρόνον κ.λ.π. τελέσεως) δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Ἐπίσης καὶ ἐπὶ ἐναλλαγῆς τοῦ ἀντικειμένου καθ' οὗ κατευθύνει τὴν ἐνέργειάν του ὁ φυσικὸς αὐτουργὸς (φονεύεται ὁ Α ἀντὶ τοῦ Β) δὲν ἐπηρεάζεται ἡ εὐθύνη τοῦ ἠθικοῦ αὐτουργοῦ. Προκειμένου ὅμως περὶ οὐσιωδῶν διαφορῶν ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρον 49 παρ. 2 Π.Κ. Κατ' ἐξαίρεσιν ὁ ἠθικὸς αὐτουργός, ἂν παρεκίνησεν εἰς κακούργημα, μὴ τελεσθὲν ὑπὸ τοῦ φυσικοῦ αὐτουγοῦ, εὐθύνεται καὶ τιμωρεῖται εἰς βαθμὸν πλημμελήματος (ἄρθρον 186 Π.Κ.).

Ὁ ἠθικὸς αὐτουργὸς τιμωρεῖται μὲ τὴν ποινήν, ἥτις ἐπιβάλλεται εἰς τὸν φυσικὸν αὐτουργόν. Δηλαδὴ ὁ δικαστὴς θὰ κινηθῇ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ πλαισίου ποινῆς. Ἂν ἐγένετο μόνον ἀπόπειρα τοῦ ἐγκλήματος τότε καὶ εἰς τὸν ἠθικὸν αὐτουργὸν ἐπιβάλλεται ἡ ποινὴ τῆς ἀποπείρας. Ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος χαρακτηριζομένων ἐγκλημάτων κρατεῖ ἡ ἀρχὴ περὶ ἧς καὶ ἐπὶ τῆς εὐθύνης τῶν συναυτουργῶν.

γ) Ὁ ἠθικὸς αὐτουργὸς δέον νὰ ἐνεργῇ ἐκ δόλου. Ἠθικὴ αὐτουργία ἐξ ἀμελείας εἶναι βεβαίως νοητὴ δὲν εἶναι ὅμως δυνατὴ κατὰ νόμον.

III. Εἶναι ἐνδεχόμενον εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις ὁ ἠθικὸς αὐτουργὸς νὰ παρακινήσῃ τινὰ νὰ τελέσῃ ἓν ἔγκλημα μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ἀνακόψῃ τοῦτον εὐθὺς ὡς ἀποπειραθῇ τὴν τέλεσιν αὐτοῦ. Τοῦτον ὁ νόμος τιμωρεῖ μὲ τὴν ποινὴν τοῦ αὐτουργοῦ, μειωμένην κατὰ τὸ ἥμισυ (ἄρθρ. 46 παρ. 2).

Παράδειγμα: Ὁ Α παρακινεῖ τὸν διαρρήκτην Β νὰ διαρρήξῃ τὸ κατάστημα τοῦ Γ μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Ἀστυνομίαν, ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Γ καὶ τὸν συλλάβῃ, κατὰ τὴν ὥραν τῆς κλοπῆς καὶ πρὸ τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ ἐγκλήματος. Ὁ Α θὰ τιμωρηθῇ ὡς ἠθικὸς αὐτουργὸς διαρρήξεως μὲ τὴν ποινὴν μειωμένην κατὰ τὸ ἥμισυ. Ἕτερον: Ὁ ἀστυνομικὸς Α παρακινεῖ τὸν καταστηματάρχην Β νὰ τὸν δωροδοκήσῃ, προτιθέμενος νὰ τὸν συλλάβῃ συνάδελφός του, κατὰ τὴν ὥραν ποὺ θὰ τοῦ προσφέρῃ οὗτος δῶρον. Ὁ Α θὰ τιμωρηθῇ ὡς ἀνωτέρω. Ὁ τοιοῦτος ἠθικὸς αὐτουργὸς ἀποκαλεῖται κατὰ τὴν διεθνῆ ὁρολογίαν **agent provocateur** (2).

(Συνεχίζεται)

(2) Ἡ παρ. 2 προσετέθη εἰς τὸν κώδικα κατὰ τὴν τελευταίαν ἀναθεώρησιν τοῦ Σχ. Π.Κ., ἀποβλέπει δὲ εἰς τὴν τιμωρίαν ἐκείνου (ὡς λ.χ. ἀστυν. ὀργάνων), ὅστις προκαλεῖ παρ' ἄλλῳ τὴν ἀπόφασιν πρὸς τέλεσιν ἑνὸς ἐγκλήματος, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν τιμωρίαν αὐτοῦ, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ καταλήξῃ εἰς πραγματικὴν βλάβην τοῦ προστατευομένου ἐννόμου ἀγαθοῦ. Πάντως καὶ ἐν προκειμένῳ πρέπει νὰ ἐξαχθῇ ἡ πρᾶξις τοῦ αὐτουργοῦ μέχρι τοῦ σημείου τῆς ἀποπείρας τοὐλάχιστον. Ἂν τώρα δυνηθῇ ὁ agent provocateur ν' ἀνακόψῃ πράγματι τὸν ἐπιχειροῦντα τὴν τέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος φυσικὸν αὐτουργὸν ἢ ὄχι δὲν ἔχει σημασίαν διὰ τὸν νόμον. Ὁ εἰρημένος θὰ τιμωρηθῇ κατὰ τὴν παρ. 2 τοῦ ἄρθρου 46 εἴτε τὸ ἔγκλημα πραγματωθῇ πλήρως ὑπὸ τοῦ φυσικοῦ αὐτουργοῦ εἴτε ὄχι. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἂν ὁ φυσικὸς αὐτουργὸς ἀποπειραθῇ τὴν τέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος ὁ agent provocateur θὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν ποινὴν τῆς ἀποπείρας μειωμένην κατὰ τὸ ἥμισυ, ἂν δὲ ὁ φυσικὸς αὐτουργὸς πραγματώσῃ πλήρως τὸ ἔγκλημά του καὶ ὁ agent provocateur θὰ τιμωρηθῇ μὲ τὴν ποινὴν τοῦ τετελεσμένου ἐγκλήματος, ἀλλὰ μειωμένην κατὰ τὸ ἥμισυ.

Η ΣΚΛΗΡΑΓΩΓΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΩΣ ΜΕΣΟΝ ΣΩΦΡΟΝΙΣΜΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ**

Ἕνα καινούργιο σωφρονιστικὸ σύστημα, ἰδιαίτερα γιὰ τοὺς νέους, μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴ Μεγάλη Βρεταννία. Οἱ πληροφορίες ποὺ δίδουν τὰ ἀγγλικὰ φύλλα δὲν μᾶς δίνουν καὶ συμπεράσματα ἐπὶ τῆς ἀποδόσεως αὐτοῦ καὶ ἔτσι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξουν κρίσεις. Πάντως τὸ νέο αὐτὸ σωφρονιστικὸ σύστημα δὲν στερεῖται ὀρθολογιστικῆς βάσεως καὶ ἐν μέρει ἐφαρμόζεται καὶ στὸν τόπον μας διὰ τῶν Ἀγροτικῶν Φυλακῶν. Σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα ποὺ περιέχονται σὲ μιὰ ἔκθεσι, ἡ ἀγγλικὴ σωφρονιστικὴ ὑπηρεσία πιστεύει ὅτι οἱ νέοι, ποὺ κατὰ κάποιον τρόπον ἔχουν δοσοληψία μὲ τὴν Δικαιοσύνη καὶ τοὺς νόμους, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπανέλθουν στὸν ὀρθὸ δρόμο ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σειρὰ μαθημάτων ποὺ περιλαμβάνουν σκληραγωγία στὴν ὕπαιθρο. Τὸ σύστημα βρίσκεται ἀκόμη στὸ πειραματικό του στάδιο ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ καταλήξῃ σὲ μόνιμο πρόγραμμα, ἂν τελικὰ τὰ συμπεράσματα εἶναι εὐνοϊκά. Σήμερα βρίσκεται σὲ μιὰ ὀρεινὴ περιοχὴ τῆς Βορείου Οὐαλλίας ἡ τρίτη ἀποστολὴ νέων ποὺ εἶναι ἀνυπάκουοι στοὺς νόμους. Ἡ Ἀστυνομία τοῦ Λονδίνου πιστεύει ὅτι διὰ τοῦ μέτρου αὐτοῦ, ἂν τελικὰ ἐγκριθῇ, περισσότεροι ἀπὸ 500 νέοι θὰ εἶναι δυνατὸν τὸ χρόνο νὰ σωφρονισθοῦν καὶ νὰ προσανατολισθοῦν στὴν ὁμαλὴ κοινωνικὴ διαβίωσι διὰ μιᾶς σειρᾶς μαθημάτων καὶ σ' ἕνα περιβάλλον περιπετειῶν καὶ συγκινήσεων μακρὰν τῶν πόλεων ποὺ δίνουν ἡ ὀρειβασία, οἱ πορεῖες, ἡ κωπηλασία καὶ γενικὰ ἡ φυσικὴ ζωὴ τῆς ὑπαίθρου.

Τὸ μέτρο τῆς «σκληραγωγίας» ὡς σωφρονισμὸς κρίνεται ὡς ἀποτελεσματικὸ διὰ παιδιὰ ἡλικίας 14—18 ἐτῶν ποὺ βρίσκονται ἀντιμέτωπα μὲ τὸ νόμο. Οἱ ἔφηβοι αὐτοὶ βρίσκονται στὸ ὕπαιθρο ἀντιμέτωποι καιρικῶν συνθηκῶν καὶ φυσικῶν κινδύνων ποὺ πρέπει μόνοι τους νὰ ἀντιμετωπίσουν. Ἀναγκάζονται πολλὲς φορὲς νὰ πάρουν μιὰ ἀπόφασι ἂν εἶναι καλύτερο νὰ ἀντιμετωπίσουν τὶς συνθῆκες αὐτὲς μόνοι τους ἢ νὰ συνεργασθοῦν καὶ μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ καὶ νὰ μοιρασθοῦν τοὺς φόβους, τὶς κακουχίες καὶ τὶς συγκινήσεις σὲ μιὰ ὁμαδικὴ προσπάθεια. Κατὰ τοὺς εἰσηγητὰς τοῦ νέου αὐτοῦ συστήματος ἔτσι τὰ ἀνυπάκουα αὐτὰ παιδιὰ ἀνδροῦνται ψυχικῶς καὶ σωματικῶς καὶ ἀποκτοῦν πεῖρα τῆς ὁμαδικῆς διαβιώσεως τοῦ ἀτόμου.

Τὸ καινούργιο αὐτὸ σωφρονιστικὸ σύστημα ἐφαρμόσθηκε τὸ πρῶτον τὸν Νοέμβριον καὶ Δεκέμβριον τοῦ 1960 μὲ 40 παιδιὰ καὶ λίγα στελέχη ἀναμορφωτικῶν σχολείων σὲ μιὰ βραχώδη καὶ δύσβατο περιοχὴ τῆς Οὐαλλίας ὅπου κυρίως ἐκπαιδεύονται οἱ ὀρειβάται τῆς Μεγάλης Βρεταννίας. Ἡ δεύτερη ἀποστολὴ ἀπετελεῖτο ἀπὸ 10 παιδιά, τροφίμους 10 διαφορετικῶν ἀναμορφωτικῶν σχολείων, ποὺ οὔτε κἂν ἐγνωρίζοντο προηγουμένως καὶ ἡ σημερινὴ τρίτη σειρὰ ἀπὸ 20 νεαρούς.

Σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα, οἱ ἔφηβοι αὐτοὶ εἶναι ἐλεύθεροι ὑπὸ τὴν παρακολούθησι πάντα τοῦ κοινωνικοῦ λειτουργοῦ ἔναντι τοῦ ὁποίου εἶναι καὶ ὑπεύθυνοι. Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει ἀναρριχήσεις σὲ βράχους, ὀρειβασία, ἐξερεύνησι ὁδῶν, ἀσκήσεις ὀρεινῆς διασώσεως, πρῶτες βοήθειες, ἐξερευνήσεις. Οἱ κοινωνικοὶ λειτουργοὶ ποὺ παρακολουθοῦσαν τοὺς νεαροὺς σημειώνουν στὶς ἐκθέσεις τους ὅτι ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες οἱ ἔφηβοι αὐτοὶ ἔδειχναν ἡρεμία καὶ οἱ τρόποι τους ἦσαν φυσικώτεροι μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀποκτήσουν μιὰ αὐτοπειθαρχία. Παράλληλα τὸ πρόγραμμα ἔδωσε σὲ ὅλους αὐτοπεποίθησι καὶ πολλοὶ ἀνακάλυψαν κρυμμένες σωματικὲς καὶ ψυχικὲς δυνατότητες.

Γενικὰ σήμερα ἀπὸ τὰ πρῶτα πειραματικὰ ἀποτελέσματα ἡ Ἀστυνομικὴ καὶ Δικαστικὴ Ἀρχὴ τοῦ Λονδίνου πιστεύουν ὅτι τὸ σύστημα αὐτό, ἐφ' ὅσον τελικὰ ἀποδώσῃ ὅ,τι ἀναμένεται, θὰ μποροῦσε νὰ βοηθήσῃ πολλοὺς νέους ποὺ λόγῳ ἀδικημάτων βρίσκονται σὲ ἀναμορφωτήρια ἢ ὑπὸ παρακολούθησι νὰ καταστοῦν ὠφέλιμα κοινωνικὰ κύτταρα. Σὲ μιὰ ἔκθεσι ἀναφέρονται χαρακτηριστικὰ τὰ ἀκόλουθα: «Σὲ μιὰ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία ἡ κοινωνία ἐξανίσταται διὰ τὰ πολλὰ κρούσματα ἀδικημάτων ἐκ μέρους ἀνηλίκων, πιστεύομεν ὅτι ἐὰν οἱ νεαροὶ ἐγκληματίαι ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ ἀσκηθοῦν καὶ σκληραγωγηθοῦν στὴ ζωὴ τῆς ὑπαίθρου, θὰ μεταβάλουν ριζικῶς τρόπον ζωῆς καὶ θὰ στραφοῦν πρὸς μιὰ ζωὴ ἐντιμότητος καὶ ψυχικῆς ὑγείας».

Τὸ σύστημα δὲν στερεῖται θεωρητικῆς βάσεως. Οἱ ἀνήλικοι ἐγκληματίαι τὶς περισσότερες φορὲς εἶναι θύματα τῆς ζωῆς τῶν πόλεων, τῶν συναναστροφῶν, τῆς ἀνυπάρκτου οἰκογενειακῆς παρακολουθήσεως, τοῦ κακοῦ παραδείγματος. Ἐλάχιστοι εἶναι οἱ ἀνώμαλοι ἐκ γενετῆς τύποι, οἱ ἐγκληματίαι κυρίως δημιουργοῦνται λόγῳ τῶν συνθηκῶν διαβιώσεως καὶ τῆς ἐσφαλμένης διαπαιδαγωγήσεως. Ἔχει ἀκόμη διαπιστωθῆ ὅτι τὰ μέχρι τοῦδε σωφρονιστικὰ συστήματα τοῦ περιορισμοῦ δὲν ἀπέδωσαν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα ὥστε σὲ ὅλες τὶς χῶρες, ὅπως καὶ τὸν τόπον μας, νὰ τεθοῦν σὲ ἐφαρμογὴ συστήματα ὡς τοῦ κοινωνικοῦ λειτουργοῦ καὶ σχολεῖα ἀναμορφώσεως. Τὸ νέο σύστημα ποὺ ἐφαρμόζεται δοκιμαστικὰ στὴν Ἀγγλία ἀσφαλῶς ἀποτελεῖ προέκτασι τῶν Ἀναμορφωτηρίων τῶν νέων. Σὰν πείραμα, πρέπει νὰ τύχῃ ἀπὸ Ἑλληνικῆς πλευρᾶς, ἐκ μέρους τῶν ἁρμοδίων, εἰδικῆς παρακολουθήσεως. Πέραν αὐτοῦ θὰ ἦτο δυνατὸν εἴτε διὰ τῶν Ἀναμορφωτηρίων ἢ καὶ τῶν Ἀγροτικῶν Φυλακῶν δοκιμαστικῶς καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ νέο αὐτὸ σωφρονιστικὸ σύστημα. Οἱ δικαστικοὶ λειτουργοί, ἡ Σωφρονιστικὴ Ὑπηρεσία τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, ἡ Ἐπιτροπὴ Προλήψεως τῶν Ἀδικημάτων τῶν Νέων καὶ αἱ Ἀστυνομικαὶ Ἀρχαὶ ἀπὸ κοινοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ ὀργανώσουν καὶ στὸν τόπο μας ἕνα «Σχολεῖον Σκληραγωγίας τῶν Νέων». Ἡ Πολιτεία καὶ αἱ ὀργανώσεις δύνανται καὶ ὀφείλουν νὰ προσφέρουν τὰ μέσα. Διότι ὅ,τι διατίθεται γιὰ τὴν ἐπάνοδο τῶν παραστρατημένων νέων στὸν ὀρθὸ δρόμο εἶναι ἀσήμαντον ἔναντι τῶν κοινωνικῶν ζημιῶν ἐκ τῆς ἀπωλείας καὶ ἑνὸς ἀκόμη νέου. Καὶ ὑπὸ τὸ πρῖσμα αὐτὸ πρέπει νὰ ἐξετασθῇ καὶ μελετηθῇ τὸ νέο αὐτὸ σωφρωνιστικὸ σύστημα.

ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

ΒΑΔΙΖΕΤΕ ΔΕΞΙΑ

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β'
κ. **Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**

1. Πῶς καὶ πότε καθιερώθη ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ πορεία.

Κατὰ τοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους καὶ μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Ναπολέοντος ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι, καὶ πρὸ πάντων τὸ πεζικόν, ἐβάδιζον εἰς τὸ ἀριστερὸν τῶν ὁδῶν. Κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τότε πολιτικὴν καὶ στρατιωτικὴν ἀντίληψιν, ἦτο πολὺ εὔκολον, εἰς τοὺς ὁδεύοντας εἰς τὸ ἀριστερόν μέρος τῶν ὁδῶν, νὰ σύρουν τὸ ξίφος των καὶ ν' ἀμύνωνται. Ὁ μέγας Ναπολέων, ὅμως, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε πρωτότυπος εἰς ὅλας του σχεδὸν τὰς ἐνεργείας, παραβιάζων τοὺς μέχρι τότε ὑφισταμένους κανόνας πορείας, ἐπροχώρει πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἐκτύπα τὸν ἀντίπαλον εἰς τὰ ἀριστερά. Ἀπὸ τότε ἐπεκράτησεν, εἰς τὸ πλεῖστον τῆς Εὐρώπης καὶ ὅλου τοῦ κόσμου, νὰ βαδίζουν δεξιὰ εἰς τὰς ὁδούς, τόσον οἱ πεζοί, ὅσον καὶ τὰ τροχοφόρα.

Εἰς πεῖσμα τῆς μεταβολῆς αὐτῆς, οἱ Ἄγγλοι καὶ κοντὰ σ' αὐτοὺς οἱ Σουηδοί, ἐξηκολούθησαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ βαδίζουν πρὸς τὰ ἀριστερά.

Ἡ κατὰ τὰ τελευταῖα, ὅμως, ἔτη σημειωθεῖσα σημαντικὴ αὔξησις τοῦ Τουρισμοῦ, ἔφερεν εἰς ἐπαφὴν μεγάλας μάζας ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι, εἰς διαρκῶς αὐξανόμενον ἀριθμόν, ἐπισκέπτονται τὰς διαφόρους χώρας, ὁδηγοῦντες πολλάκις καὶ τὰ ἰδιόκτητα αὐτοκίνητά των.

Οἱ ἐκ τούτων ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων συναντοῦν συνήθως μεγάλας δυσκολίας κατὰ τὴν μετάβασίν των ἐκ μιᾶς χώρας εἰς τὴν ὁποίαν ἰσχύει τὸ ἀριστερὸν σύστημα κυκλοφορίας εἰς ἄλλην, εἰς τὴν ὁποίαν ἰσχύει τὸ δεξιὸν σύστημα καὶ ἀντιστρόφως.

Ἔπρεπε λοιπόν, πρὸς ἐξυπηρέτησιν κυρίως Τουριστικῶν, ἀλλὰ καὶ ἐμπορικῶν, συμφερόντων, νὰ συμβιβασθοῦν τὰ διεστῶτα. Καὶ ἐπειδὴ οἱ «δεξιοὶ» εἶναι πολὺ περισσότεροι τῶν «ἀριστερῶν», ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Σουηδοὶ ν' ἀλλάξουν τὸ σύστημα τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ πορείας των καὶ νὰ κινοῦνται πρὸς τὰ δεξιά.

2. Οἱ Ἄγγλοι θὰ γίνουν «δεξιοί».

Ἂν καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ Ἄγγλοι ἐμμένουν εἰς τὰς παραδόσεις, ἐν τούτοις τὸν τελευταῖον καιρόν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς μελετωμένης εἰσόδου των εἰς τὴν Κοινὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἀγοράν, ἀναγκάζονται νὰ κάμουν ὡρισμένας μεταρρυθμίσεις. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἡ Βρεταννικὴ Μετεωρολογικὴ Ὑπηρεσία ἀνήγγειλε τὴν ἀλλαγὴν τοῦ θερμομέτρου (Φαρενάϊτ) καὶ τὴν καθιέρωσιν τοῦ ἑκατονταβάθμου (Κελσίου), τὸ ὁποῖον ἤδη υἱοθετήθη ἀπὸ ὅλας τὰς χώρας, πλὴν τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς.

Ἐξ αἰτίας καὶ πάλιν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, ἀλλὰ καὶ διὰ τουριστικοὺς λόγους, οἱ Ἄγγλοι διαπιστώνουν ὅτι πρέπει νὰ βαδίζουν ἢ προχωροῦν μὲ τὰ αὐτοκίνητά των δεξιά. Προκειμένου νὰ τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν προσεχῶς τὸ ἐπαναστατικὸν αὐτὸ μέτρον, ὁ Βρεταννὸς Ὑπουργὸς τῶν Μεταφορῶν κ. Μάοπλς, ἀνέθεσεν εἰς ὑπ' αὐτὸν ὑπηρεσίας νὰ ἐρευνήσουν τί δυνατὸν νὰ συμβῇ ἐκ τοῦ νέου αὐτοῦ μέτρου.

3. Καὶ ἡ Σουηδία θ' ἀλλάξῃ πορείαν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Σουηδία δὲν πρόκειται νὰ διατηρήσῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον τὸ σύστημα τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ κυκλοφορίας διότι, κατὰ τὰς ἐκεῖθεν πληροφορίας, συνεστήθη τελευταίως εἰς Στοκχόλμην Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπὸ τεχνικούς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνετέθη ἡ μελέτη ἀλλαγῆς τοῦ συστήματος κυκλοφορίας. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὅμως, τὸ 1955 εἶχε γίνει εἰς τὴν Σουηδίαν ἕν δημοψήφισμα, τὸ ὁποῖον κατέδειξεν, ὅτι τὰ 80% τῶν Σουηδῶν αὐτοκινητιστῶν, προτιμοῦν τὸ ὑφιστάμενον ἐκεῖ σύστημα τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ κυκλοφορίας.

Οἱ λόγοι, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ Σουηδικὴ Κυβέρνησις σκέπτεται νὰ μεταβάλῃ τὸ ἀπὸ ἀμνημονεύτων ἐτῶν ἰσχῦον σύστημα τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ κυκλοφορίας, εἶναι οἱ ἑξῆς : Πρῶτον, ἕνας διαρκῶς αὐξανόμενος ἀριθμὸς Σουηδῶν, οἱ ὁποῖοι ταξιδεύουν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν δι' ὑποθέσεις των ἢ δι' ἐμπορικοὺς λόγους, δυσκολεύονται νὰ προσαρμοσθοῦν πρὸς τὸ σύστημα τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ κυκλοφορίας. Δεύτερον, οἱ περιηγηταί, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται εἰς τὴν Σουηδίαν δυσκολεύονται σοβαρῶς καὶ αὐτοὶ μὲ τὴν σειράν των νὰ προσαρμοσθοῦν εἰς τὸ σύστημα ποὺ ἐπικρατεῖ ἐκεῖ, τῆς πρὸς τ' ἀριστερὰ δηλαδὴ πορείας.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καθιστᾷ διστακτικὴν τὴν Σουηδικὴν Κυβέρνησιν νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ νέον σύστημα κυκλοφορίας εἶναι τὸ ὑψηλὸν κόστος τοῦ νέου ἐγχειρήματος, τὸ ὁποῖον ὑπολογίζεται εἰς 340 περίπου ἑκατομμύρια κορῶνες. Ἡ σχετικὴ ἔκθεσις, τὴν ὁποίαν ὑπέβαλον ἤδη εἰς τὸν Σουηδὸν Ὑπουργὸν τῶν Μεταφορῶν τὰ μέλη τῆς συσταθείσης ἐπιτροπῆς, ἀφήνει νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἡ μελετωμένη καινοτομία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ πρὸ τοῦ 1966, διότι τὸ πρόγραμμα ἀφορᾷ ὅλα τὰ μέσα συγκοινωνίας. Ὅπως ἀντιλαμβάνεταί τις εὐκόλως, εἶναι πολλὰ καὶ σοβαρὰ τὰ ἐμπόδια τεχνικῆς φύσεως τὰ ὁποῖα θὰ πρέπει νὰ ὑπερπηδηθοῦν καὶ ἐπίσης εἶναι πάρα πολλὰ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ δαπανηθοῦν, τόσον ἀπὸ ἰδιώτας, ὅσον καὶ ἀπὸ τὸν σουηδικὸν προϋπολογισμόν. Ἡ τεχνικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπρότεινε νὰ καλυφθοῦν τὰ ἔξοδα αὐτὰ δι' ἑνὸς μικροῦ φόρου ἐπὶ τῶν καυσίμων.

4. Οἱ Ἕλληνες βαδίζουν πάντοτε δεξιά.

Παρ' ἡμῖν ἔχει ἐπιβληθῇ ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ πορεία «ζώων καὶ ὀχημάτων» ἀπὸ τῆς συστάσεως σχεδὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, διὰ τοῦ ἀπὸ 1937 Διατάγματος τοῦ Βασιλέως Ὄθωνος, τὸ ὁποῖον, λόγῳ τοῦ ἱστορικοῦ ἐνδιαφέροντος τὸ ὁποῖον παρουσιάζει, παραθέτομεν κατωτέρω ὡς ἔχει :

«Ὄθων, ἐλέῳ Θεοῦ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπὶ τῇ προτάσει τῆς ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματείας—ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν :

1. Ἐπὶ τῶν δημοσίων ὁδῶν τοῦ Βασιλείου Μας, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν κατωκημένων χώρων, ὁσάκις συναπαντῶνται ἔφιπποι ἢ ἅμαξαι, ὀφείλουν ἕκαστος νὰ χωρῇ δεξιόθεν, ἵνα οὕτως ἡ δίοδος ἀφίεται ἐλευθέρα. 2. Ὁσάκις οἱ καθ' ὁδὸν ἀπαντῶμενοι ταχυδρόμοι σαλπίζουσι τὸν τῆς ἀποχωρήσεως σαλπισμόν, ὅλοι οἱ καθ' ὁδὸν χρεωστοῦν νὰ χωροῦν δεξιόθεν τῶν ταχυδρομικῶν ἁμαξῶν ἢ ἵππων, καθὼς καὶ παραμερῶσιν ὁσάκις ταχυδρομικὴ ἅμαξα ἢ ἵππος καταφθάσῃ αὐτούς, ἵνα εὑρεθῇ ἐμπρὸς πρὸς συνέχισιν τοῦ προορισμοῦ της. 3. Οἱ παραβάται τιμωροῦνται διὰ προστίμου πέντε δραχμῶν ὑπὲρ τῶν Ταχυδρομικῶν Ταμείων. 4. Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματεὺς θέλει γνωστοποιήσει τὸ παρὸν διὰ κήρυκος εἰς ὅσα μέρη εἶσθαι ἀναγκαῖον...».

Βάσει τοῦ Διατάγματος τοῦ Ὄθωνος ἐξεδόθησαν κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους διάφοροι Ἀστυνομικαὶ Διατάξεις, αἱ ὁποῖαι καθώριζον τὰ τῆς κυκλοφορίας πεζῶν καὶ ὀχημάτων εἰς τὰς ὁδούς.

Εἰς τὰς Ἀθήνας ἰσχύει εἰσέτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 54/1951 Ἀστυνομικὴ Διάταξις «περὶ κανονισμοῦ κυκλοφορίας τροχοφόρων ὀχημάτων πάσης κατηγορίας καὶ κινήσεως πεζῶν», τῆς ὁποίας τὸ ἄρθρον 54 ὁρίζει ὅτι «ὁ ὁδηγὸς παντὸς ὀχήματος ὑποχρεοῦται, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει ἐμπόδιον, ν' ἀκολουθῇ πάντοτε τὸ δεξιὸν τῆς ὁδοῦ καὶ ἂν ἔτι τὸ Κέντρον ταύτης εἶναι ἐλεύθερον», τὸ δὲ ἄρθρον 60 παρ. 2 ὅτι «εἰς τὰς ὁδοὺς ἔνθα ἐπιτρέπεται ἡ κίνησις τῶν πεζῶν κατ' ἀμφοτέρας τὰς διευθύνσεις ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων, ὑποχρεοῦνται νὰ βαδίζωσι πάντοτε πρὸς τὸ δεξιὸν τοῦ πεζοδρομίου μέρος πρὸς ἀποφυγὴν συνωστισμοῦ καὶ παρακωλύσεως τῆς κυκλοφορίας τῶν ἄλλων».

Βαδίζετε λοιπὸν ὅλοι δεξιὰ ὄχι μόνον διότι αὐτὸ ἐπιβάλλει ἡ παράδοσις καὶ ἡ σχετικὴ Ἀστυνομικὴ Διάταξις, ἀλλὰ καὶ διότι οἱ πολλοὶ πηγαίνουν δεξιά.

Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΜΟΣ ΕΛΛΗΝΟΣ ΣΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

– ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΔΡΑΣΤΩΝ –

Ὑπὸ τ. Ἀνθ/μου κ. **Γ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

Ὁ τ. Ἀνθυπαστυνόμος κ. Γ. Δουκάκης γνωστὸς γιὰ τὴ δράσι του κατὰ τοῦ ἐγκλήματος καὶ γιὰ τὴ συμμετοχή του στὴν ἐξιχνίασι πολλῶν ὑποθέσεων καὶ τὴν σύλληψιν σοβαρῶν ἐγκληματιῶν, ἔχει γράψει τὶς ἀναμνήσεις του σχετικὰ μὲ πολλὲς περιπτώσεις ποὺ ἀπησχόλησαν καὶ τὸν ἑλληνικὸ καὶ τὸν εὐρωπαϊκὸ κύκλο. Θ' ἀρχίσουμε τὴ δημοσίευσι διαφόρων ὑποθέσεων, οἱ ὁποῖες ἔχουν ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον καὶ τὶς ὁποῖες παραχωρεῖ εἰς τὸ περιοδικόν μας ὁ κ. Δουκάκης.

Ἦταν ἀρχὲς Σεπτεμβρίου 1931 καὶ ἡ ὑπηρεσία μας στὸ Τμῆμα Γενικῆς Ἀσφαλείας Πειραιῶς ἔβαινε κανονικῶς χωρὶς κανένα σημαντικὸ ἀπρόοπτο, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ συνειθισμένα μικροαδικήματα.

Τὸ μεσημέρι τῆς 6ης Σεπτεμβρίου, τελειώνοντας τὴν ὑπηρεσία μου, ὕστερα ἀπὸ μιὰ κουραστικὴ περιπολία στὶς συνοικίες τοῦ ὑποκόσμου, στὸν Πειραιᾶ, γύρισα στὸ Τμῆμα κι' ὅπως συνήθως πῆρα τὴν ἀλληλογραφία μου, ποὺ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἦταν κάπως πλουσία.

Ὑπῆρχαν πολλὰ φιλικὰ γράμματα, κι' ἕνα ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Μοῦ τὸ εἶχε στείλει ἕνας φίλος καὶ συνεργάτης μου ἀστυνομικὸς στὴν Αἴγυπτο, ὁ κ. Ἀλέξανδρος Ἀλεξίου ποὺ τὸν εἶχα γνωρίσει ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο, ὅταν πῆγα γιὰ τὴ σύλληψι τοῦ καταχραστῆ Παντελῆ Σαχέλογλου.

Ὁ κ. Ἀλεξίου ἦταν ἕνας καλός, ἔξυπνος καὶ λεπτοκαμωμένος νέος ἑλληνικῆς καταγωγῆς. Εἶχε καταταγῆ στὴν Αἰγυπτιακὴ Ἀστυνομία καὶ πολὺ γρήγορα εἶχε καταλάβει τὴ θέσι τοῦ βοηθοῦ τοῦ Διοικητοῦ Ἀσφαλείας Ἀλεξανδρείας κ. Φλώριο.

Ἄνοιξα ἀμέσως αὐτὸ τὸ γράμμα, γιατὶ εἶχα ἕνα προαίσθημα πὼς κάτι τὸ ἐνδιαφέρον θὰ ἔγραφε.

Μόλις ἄνοιξα τὸ φάκελλο βρῆκα ἀνάμεσα στὴν πολυσέλιδο ἐπιστολή του καὶ μιὰ φωτογραφία ἑνὸς νέου ἀνδρός.

—Κάποιος σπουδαῖος ἐγκληματίας θἄναι, σκέφθηκα καὶ ἄρχισα νὰ διαβάζω μὲ ἀπληστία τὸ γράμμα τοῦ φίλου μου.

Ἔπειτα ἀπὸ τὰ φιλικά του λόγια, μὲ παρακαλοῦσε νὰ ἐνδιαφερθῶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο τῆς φωτογραφίας, ποὺ εἶχε ἐξαφανισθῆ, ὕστερα ἀπὸ ἕνα φρικιαστικὸ ἔγκλημα, τὸ ὁποῖο διέπραξε, καὶ μοῦ ἐξιστοροῦσε τὴν ὑπόθεσι μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες.

Ἡ ὑπόθεσις αὐτή, ὅπως τὴν περιέγραφε στὴν ἐπιστολή του ὁ φίλος μου Ἀλεξίου, εἶχεν ὡς ἑξῆς :

Τὸ μεσημέρι τῆς 31 Αὐγούστου 1931 βρέθηκε τὸ πτῶμα ἑνὸς νέου ἀνδρὸς στὴν ἀκτὴ τοῦ Sidi Bishr.

Sidi Bishr! Πόσα περασμένα μοῦ θύμισε! Εἶχα πάει πολλὲς φορὲς ἐκεῖ. Εἶναι μιὰ θαυμασία παραλία μὲ ἀμμουδιὰ ὅπου ἔκαναν τὰ μπάνια τους οἱ Ἀλεξανδρινοὶ καὶ δροσίζονταν στὰ γύρω κέντρα κάτω ἀπὸ πανύψηλες χουρμαδιές.

Σ' αὐτὰ τὰ κέντρα, ποὺ τὰ περισσότερα τὰ ἔχουν Ἕλληνες, μ' ἔφεραν τὰ ἴχνη τοῦ δολοφόνου Τζώρτζη, ὁ ὁποῖος εἶχε καταφύγει ἐκεῖ κι' ἔτσι γνώριζα καλὰ τὴν ὅμορφη αὐτὴ ἀκτὴ μὲ τὶς μοναδικὲς ἀμμουδιές της καὶ τὰ περίεργα βράχια της.

Ὁ ἀκτοφύλαξ Μουχάμεντ, συνέχιζε τὸ γράμμα, ἕνας μεσόκοπος μελαψὸς

Αἰγύπτιος, ποὺ φάνταζε μέσα στὴν ἄσπρη γκελεμπία του, τελείωσε τὴ βάρδια του καὶ πήγαινε στὸ σπίτι του, στὴν πόλι. Καθὼς ὅμως περνοῦσε τὴ βραχώδη περιοχὴ τῆς Sidi Bishr συνάντησε ἐκεῖ κοντὰ ἕνα σταματημένο αὐτοκίνητο. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωσε σημασία, μὰ ὅταν πλησίασε δὲν εἶδε μέσα κανέναν, οὔτε ἐκεῖ κοντὰ στὴν περιοχὴ αὐτή.

Τὸ αὐτοκίνητο ἦταν προφανῶς ἐγκαταλελειμμένο. Ὅπως λοιπὸν ἔψαχνε στὰ γύρω σημεῖα μήπως ἀνακαλύψῃ τίποτε, βλέπει κάτι μὲ ἀνθρώπινο σχῆμα νὰ τὸ λικνίζῃ ἡ θάλασσα.

Πλησίασε τότε στὴν παραλία καὶ εἶδε ἕνα πνιγμένο νέο.

Ἀλλὰχ—Ἀλλάχ! φώναξε κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ. Τὰ γυμνά του πόδια βούλιαζαν στὴν ἄμμο καὶ ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα ἔφτασε ἀποκαμωμένος στὴν πόλι. Πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὴν Ἀστυνομία (Μουχάβουζα).

Ὁ σκοπὸς πύλης ποὺ τὸν εἶδε νὰ μπαίνῃ ἔτσι λαχανιασμένος τὸν ρώτησε τί ζητοῦσε.

—Θέλω τὸν Ἀστυνόμο, τοῦ εἶπε καὶ προχώρησε. Κτύπησε τὴν πόρτα τοῦ Διοικητοῦ καὶ μπῆκε μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα ἀπ' τὸ φόβο καὶ τὸ τρέξιμο.

—Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησε ὁ Διοικητὴς κ. Φλώριο (1).

—Κύριε Ἀστυνόμε, βρῆκα ἕνα πνιγμένο στὴν ἀκτὴ τοῦ Sidi Bishr.

Ὁ κ. Φλώριο σὰν αὐτόματο σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ τὸν ρωτᾷ, μὰ ὁ ἀράπης δὲν ἤξερε περισσότερα.

Εἶχε ἰδῆ μόνο τὸ πτῶμα καὶ τὸ ἄδειο αὐτοκίνητο.

Τότε ὁ Διοικητὴς μὲ κάλεσε στὸ γραφεῖο του καὶ μοῦ εἶπε :

—Κύριε Ἀλεξίου, εἰδοποίησε τὸν ἰατροδικαστή, τὸν Εἰσαγγελέα καὶ μερικοὺς συναδέλφους σου, γιατὶ μᾶς παρουσιάσθηκε μιὰ ὑπόθεσις ποὺ δὲν ξέρουμε τί θὰ βγάλῃ.

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ὅλοι μαζί, μὲ τὸ ὑπηρεσιακὸ αὐτοκίνητο τῆς Ἀσφαλείας, φτάσαμε στὸ Sidi Bishr καὶ ὁ ἀκτοφύλακας μᾶς ὡδήγησε στὴ θέσι ὅπου βρισκόταν τὸ πτῶμα.

Δύο ἀστυνομικοὶ μὲ τὸν ἀράπη μπῆκαν στὴ θάλασσα καὶ τὸ ἔσυραν ἔξω, στὴν ἀμμουδιά.

Ὅταν τὸ ἀντικρύσαμε μείναμε ἄφωνοι ἀπὸ φρίκη. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀπαίσια παραμορφωμένο.

Τότε ὁ κ. Φλώριο ρώτησε τὸν Ἰατροδικαστή :

—Τί γνώμη ἔχετε; εἶναι αὐτοκτονία ἢ ἔγκλημα;

Ὁ ἰατροδικαστὴς ἦταν ἀδύνατο ἐκ πρώτης ὄψεως νὰ δώσῃ σαφῆ ἀπάντησι, γιατί, ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν εἶχε συμβῆ, μὲ τὰ ἀλλεπάλληλα κτυπήματα πάνω στὰ βράχια, προσετέθησαν κι' ἄλλες κακώσεις στὸ σῶμα τοῦ ἀγνώστου, ὥστε νὰ ἔχουν ἀλλοιώσει τὴν πραγματικότητα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἰατροδικαστὴς διέταξε τὴ μεταφορὰ τοῦ πτώματος στὸ νεκροτομεῖο, ἀφοῦ προηγουμένως ὁ κ. Φλώριο εἶχε δώσει ἐντολὴ νὰ κάνουν ἔρευνα στὰ ροῦχα τοῦ πτώματος γιὰ νὰ βροῦν τὴν ταυτότητά του. Στὶς τσέπες βρέθηκαν ἀρκετὰ χρήματα, μερικὲς σημειώσεις, κι' ἕνα γράμμα ποὺ ἔστελνε στὴ μητέρα του, στὴν Κύπρο, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἐξακριβώθηκε, ὅτι ἦταν ὁ Ἰωαννίδης Ξενοφῶν, γιὰ τὸν ὁποῖον τὸ πρωῒ εἶχε δηλώσει ὅτι εἶχε ἐξαφανισθῆ ἡ μνηστή του Ματίνα Ἀτίση.

Ἡ Ματίνα Ἀτίση εἶναι κόρη ἑνὸς πλουσίου βαμβακεμπόρου ἐγκαταστημένου χρόνια στὴν Αἴγυπτο. Ὁ πατέρας της ἐγνώρισε τὸν Ἰωαννίδη καὶ τὸν ἐξετίμησε γιὰ τὸ χαρακτῆρα του καὶ τὴν ἐργατικότητά του, γιατὶ ἀπὸ μικρὸ παιδὶ ἦλθε ἐδῶ

(1) Ὁ κ. Φλώριο ἦταν ἕνας ἐξαιρετικὸς νέος, εὐγενικός, ἰταλικῆς καταγωγῆς, καὶ εἶχε τὴ φήμη καλοῦ ἀστυνομικοῦ.

ἀπὸ τὴν Κύπρο δούλεψε σκληρὰ καὶ σιγὰ - σιγὰ κατώρθωσε νὰ πάρῃ μιὰ ζηλευτὴ θέσι στὴν ἑλληνικὴ παροικία. Ἀπὸ τὴ γνωριμία του μὲ τὴν οἰκογένεια Ἀτίση δημιουργήθηκε ἕνα τρυφερὸ αἴσθημα μὲ τὴ μοναχοκόρη τοῦ μεγαλεμπόρου, ἔτσι ποὺ ὁ πατέρας της νὰ τὸ εὐνοήσῃ καὶ τὸ Μάϊο τοῦ 1931 ἔγιναν μεγαλοπρεπῶς οἱ ἀρραβῶνες τους στὴ βίλλα Ἀτίση, ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια.

Τὸ πρωῒ ὅπως συνήθως τὸ προσωπικὸ τοῦ κέντρου Ἰωαννίδη περίμενε τὸν προϊστάμενό του, μὰ μέχρι τὶς 9 δὲν εἶχε φανῆ, ὥσπου ἀναγκάσθηκε στὸ τέλος νὰ πάῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους νὰ τὸν ζητήσῃ στὸ δωμάτιό του, στὴν οἰκογένεια Σκυριανοῦ, ὅπου ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἦταν οἰκότροφος.

—Δὲν κοιμήθηκε ἐδῶ χθὲς τὸ βράδυ, τοῦ εἶπαν.

Τότε πῆγε στὸ σπίτι τῆς μνηστῆς του, Ματίνας Ἀτίση.

Ἡ Ματίνα μόλις εἶδε τὸν ὑπάλληλο, ἀνησύχησε καὶ τὸν ρώτησε.

—Τὶ συμβαίνει, Νῖκο ;

—Ὁ κ. Ξενοφῶν δὲν φάνηκε ἀκόμα στὸ κέντρο καὶ οὔτε στὸ δωμάτιό του κοιμήθηκε χθὲς τὸ βράδυ.

Τότε ἡ Ματίνα μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ ἔχοντας ἕνα κακὸ προαίσθημα παρεκάλεσε τὸν ὑπάλληλο νὰ τὴ συνοδεύσῃ στὴν Ἀστυνομία, ὅπου ἐδήλωσαν τὴν ἐξαφάνισί του.

***

Δυὸ ἀστυνομικοὶ ἔβαλαν τὸ πτῶμα τοῦ Ἰωαννίδη σ' ἕνα καμιόνι τῆς Ἀσφαλείας καὶ τὸ μετέφεραν στὸ νεκροτομεῖο, γιὰ νὰ γίνῃ νεκροψία. Οἱ ἄλλοι ἔμειναν στὴν παραλία κι' ἄρχισαν νὰ ἐξετάζουν τὸ ἐγκαταλελειμμένο αὐτοκίνητο, ποὺ δὲν εἶχε ἀριθμό. Ἦταν μιὰ πολυτελεστάτη κούρσα Κάντιλακ, ἡ ὁποία στὸ ἐσωτερικό της δὲν παρουσίαζε κανένα ἴχνος πάλης ἢ ἄλλο ἐνοχοποιητικὸ στοιχεῖο. Τὸ συνεργεῖο Σημάνσεως προσπάθησε νὰ πάρῃ ἀποτυπώματα ἀπὸ τὸ βολὰν καὶ τὶς πόρτες μὰ δὲν βρῆκε τίποτε. Ὅλα ἦσαν καθαρά. Ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτό, ὁ κ. Φλώριο ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Ἰωαννίδη δὲν ἦταν αὐτοκτονία, ἀλλὰ καθαρὸ καὶ προμελετημένο ἔγκλημα.

—Κάποιο μυστήριο κρύβεται πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ θάνατο μοῦ εἶπε ὁ κ. Φλώριο. Πιὸ ρόλο ὅμως ἔπαιξε τὸ αὐτοκίνητο; Τὸν μετέφεραν μ' αὐτὸ ἐδῶ δολοφονημένο, ἢ ὅταν ἔφτασαν τὸν ἔρριξαν ζωντανὸ στὴ θάλασσα ὅπου πνίγηκε;

Μὲ αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα μείναμε ἕως ὅτου πάρωμε τὴν ἔκθεσιν τῆς Ἰατροδικαστικῆς Ὑπηρεσίας.

Μετὰ τὴ σχολαστικὴ αὐτοψία ποὺ ἔγινε στὸ αὐτοκίνητο, ὁ φωτογράφος τοῦ συνεργείου, ἐφωτογράφησε τὴ θέσι ὅπου βρέθηκε, ὅπως καὶ τοῦ πτώματος. Ὅταν τελειώσαμε κι' αὐτὴ τὴ διαδικασία ὁ κ. Φλώριο διέταξε τὴ μεταφορὰ τοῦ αὐτοκινήτου στὴν Ἀσφάλεια, καὶ τὴν ἀναχώρησί μας.

Στὸ δρόμο ὁ Ἀστυνόμος, ὁ Εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ Ἰατροδικαστὴς συζητοῦσαν συνεχῶς γιὰ τὴν αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ Ἰωαννίδη.

—Ἡ γνώμη μου, ἔλεγε ὁ Ἰατροδικαστής, εἶναι ὅτι πρόκειται περὶ αὐτοκτονίας, γιατὶ ὅπως εἴδατε ἀπὸ τὴν πρόχειρη ἐξέτασι δὲν παρουσιάζει τὸ πτῶμα ἴχνη δολοφονίας οὔτε διὰ περιστρόφου, οὔτε δι' αἰχμηροῦ ὀργάνου.

—Δὲν συμφωνῶ ἀπόλυτα μαζί σας, τοῦ εἶπε ὁ Ἀστυνόμος Φλώριο, γιατὶ ἔχουμε ἕνα σοβαρὸ στοιχεῖο, ποὺ δίνει πολλὲς ὑπόνοιες ἐγκλήματος. Εἶναι τὸ ἐγκαταλελειμμένο αὐτοκίνητο χωρὶς ἀριθμό.

Τὴν ἴδια γνώμη εἶχε καὶ ὁ Εἰσαγγελεύς.

—Ναί, εἶναι ἕνα σοβαρὸ στοιχεῖο αὐτό, εἶπε ὁ Ἰατροδικαστής, ἐνδέχεται ὅμως ν' ἀφήρεσε ὁ ἴδιος τὸν ἀριθμὸ γιὰ νὰ δώσῃ μυστήριο στὴν αὐτοκτονία του. Ἴσως νὰ εἶχε λόγους νὰ τὸ κάμῃ αὐτό.

Ὡς τόσο φθάσαμε στὴν πόλι, ὁ Ἰατροδικαστὴς πῆγε στὸ ἐργαστήριό του, κι' ἐμεῖς οἱ ἄλλοι στὴν Ἀσφάλεια.

Ὁ Ἰατροδικαστὴς μετὰ τὴ νεκροψία ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ παραλάβουν οἱ δικοί του τὸ πτῶμα. Ἀμέσως εἰδοποιήσαμε τὴν οἰκογένεια Ἀτίση καὶ ἄλλους συγγενεῖς του, οἱ ὁποῖοι τὸ μετεκόμισαν στὴν ἑλληνικὴ Ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Παύλου.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας μέρας ἔγινεν ἡ κηδεία τοῦ Ἰωαννίδη. Ἡ Ματίνα ἀκολουθοῦσε ἀπαρηγόρητη τὸν καλό της. Ἐπίσης ἀκολούθησαν τὴν κηδεία καὶ οἱ ἀδελφὲς Σκυριανοῦ, οἱ ὁποῖες θρηνολογοῦσαν γιὰ τὸν Ξενοφῶντα ποὺ τὸν θεωροῦσανε ἀδελφό τους γιατὶ τὸν εἶχαν πολλὰ χρόνια στὸ σπίτι τους ὡς οἰκότροφο.

Ὅταν γύριζαν ἀπ' τὸ νεκροταφεῖο, ὅλοι οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι του, ἐσχολίαζαν τὸν ἀπροσδόκητο θάνατό του, κι' ὁ καθένας ἔλεγε τὴν γνώμη του.

Ἄλλοι ὑπεστήριζαν τὴν αὐτοκτονία, ἄλλοι τὸ ἔγκλημα καὶ ἄλλοι πῶς καὶ οἱ δυὸ ἀπόψεις εἶναι ἀδικαιολόγητες γιατὶ μὲ τὴν ἄψογο συμπεριφορά του καὶ τὸν καλό του χαρακτῆρα, δὲν μποροῦσε νὰ εἶχε ἐχθροὺς γιὰ νὰ τὸν δολοφονήσουν, οὔτε καὶ ἀφορμὲς καὶ λόγους γιὰ ν' αὐτοκτονήσῃ.

Ἀπὸ τὸ ἴδιο βράδυ ἀσχοληθήκαμε μὲ τὸν Ἀστυνόμο κ. Φλώριο γιὰ τὸ ἐγκαταλελειμμένο αὐτοκίνητο.

Ἀπὸ τὰ διάφορα ἄλλα στοιχεῖα ποὺ πήραμε δὲν τὸ βρήκαμε γραμμένο στὰ μητρῶα τῆς Τροχαίας τῆς πόλεώς μας. Ἔτσι πέρασε ἡ νύκτα χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι τοῦ κατόχου, τοῦ μυστηριώδους πλέον αὐτοκινήτου.

Τὴν ἑπομένη 1 Σεπτεμβρίου ὁ πρωϊνὸς τύπος τῆς Ἀλεξανδρείας, στὶς πρῶτες σελίδες, ἔγραφε γιὰ τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ Ἰωαννίδη στὸ Sidi Bishr μ' ἕνα μεγάλο ἐρωτηματικό, δημοσιεύοντας καὶ τὴ φωτογραφία του.

Ἀπὸ πολὺ πρωΐ, ἐγὼ καὶ πολλοὶ ἄλλοι συνάδελφοί μου συγκεντρωθήκαμε στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Φλώριο, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔδωσε ἐντολὴ νὰ εἰδοποιήσωμε καὶ πάλι τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους τοῦ Ἰωαννίδη νὰ ἔλθουν στὸ γραφεῖο του. Ἤθελε νὰ μάθῃ καὶ νὰ συγκεντρώσῃ στοιχεῖα ἀπ' τὴ ζωή του.

Πρώτην ἐξήτασε τὴν Ματίνα Ἀτίση.

—Δεσποινὶς Ἀτίση, θέλω νὰ μοῦ πῆτε ἂν κατὰ τὸ διάστημα τῆς μνηστείας σας μὲ τὸν Ἰωαννίδη σᾶς ἐμπιστεύθηκε κανένα μυστικό του.

—Ὄχι, ποτέ, κ. Ἀστυνόμε, ἦταν πάντα χαρούμενος κι' εὐγενικὸς μαζύ μου. Καὶ μάλιστα τὸ βράδυ ἐκεῖνο ποὺ τὸν περίμενα καὶ δὲν ἦλθε, εἴχαμε συμφωνήσει νὰ πᾶμε στὸ θέατρο.

Μετὰ ἀπὸ τὴν Ματίνα, ἐξετάσθηκε ἡ οἰκογένεια Σκυριανοῦ.

Πρῶτος ὁ πατέρας ἐξιστόρησε τὴν ἀπὸ πολλῶν χρόνων γνωριμίαν τους μὲ τὸν Ἰωαννίδη ποὺ τὸν εἶχαν ὡς οἰκότροφο στὸ σπίτι τους καὶ ἀνέφερε γενικῶς γιὰ τὴ ζωή του.

Στὶς ἐρωτήσεις τοῦ κ. Φλώριο ἀπαντοῦσαν διαδοχικὰ πότε οἱ γονεῖς Σκυριανοῦ καὶ πότε οἱ κόρες των, Ἀνθὴ καὶ Φωτεινή.

—Καλὸ παιδὶ ὁ Ξενοφῶν μὰ ἦταν λίγο ἐρωτομανής, ἔλεγαν στὸν κ. Φλώριο, καὶ ἴσως ν' αὐτοκτόνησε ἀπὸ καμμιὰ καινούργια ἐρωτικὴ περιπέτεια.

Πολλὲς φορὲς τὰ βράδυα ξενυχτοῦσε, μὰ τώρα τελευταῖα δικαιολογημένα, γιατὶ εἶχε ἀρραβωνιασθῆ.

Κατόπιν παρήλασαν καὶ οἱ ἄλλοι συγγενεῖς, μερικοὶ φίλοι του καὶ τὸ προσωπικὸ τοῦ κέντρου του. Ἀπὸ τὶς καταθέσεις ὅμως ὅλων δὲν βγῆκε τίποτε τὸ συγκεκριμένο. Ἀλλὰ πρὶν ἀκόμα τελειώσῃ ἡ πρόχειρη ἀνάκρισις, ἦλθεν ἡ ἔκθεσις τοῦ ἰατροδικαστοῦ, ἡ ὁποία ἀνέφερε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκτονίας.

(Συνεχίζεται)

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΕΞΑΠΛΟΥΤΑΙ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΝΑΔΑΝ

'Από τὸ 'Αμερικανικὸν περιοδικὸν «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν 'Αρχιφύλακος κ. **Κ. ΛΑΨΑΝΗ**

Ἦταν ἕνα βράδυ τοῦ Μαΐου τοῦ 1958 εἰς τὸ Brockville τοῦ Καναδᾶ, εὑρισκόμενο εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ 'Οντάριο, ἀπέναντι ἀπὸ τὸν ποταμὸ St. Laurence ἀπὸ τὸ Ogdensburg, οἱ κάτοικοι τοῦ Brockville εἶχαν μαζευτῆ στὰ σπίτια τους ἐνωρίς, ὅπως συνήθως καὶ οἱ ὀλίγοι ἀστυφύλακες τῆς πόλεως αὐτῆς περιπολοῦσαν εἰς τοὺς ἐρήμους της δρόμους. Κατὰ τὴν περιπολίαν του, ἕνας ἀστυφύλαξ ἤλεγχε πολὺ συχνὰ τὴν κυρίαν εἴσοδον τῆς Τραπέζης Brockville Trust V. Savings Co. Τὰ πάντα ἐφαίνοντο ἐν ἀπολύτῳ τάξει. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, πίσω ἀπὸ τοὺς χονδροὺς τοίχους τῆς Τραπέζης, μία τρομερὴ διάρρηξις ἐλάμβανε χώραν. Πέντε ἔμπειροι διαρρῆκται ἄνοιγαν τὸ δρόμο τους, θραύοντες τοῦβλα, μπετὸν ἁρμὲ καὶ ἀτσάλι, πρὸς τὸ πλῆρες χρημάτων θησαυροφυλάκιον τῆς Τραπέζης.

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν οἱ ὑπάλληλοι τῆς Τραπέζης ἐξεπλάγησαν, ὅταν διεπίστωσαν τὴν ἀνατίναξιν τοῦ θησαυροφυλακίου καὶ μετὰ τὸν σχετικὸν ἔλεγχον, ἐξηκρίβωσαν, ὅτι οἱ διαρρῆκται εἶχαν ἀφαιρέσει 3.500.000 δολλάρια εἰς μετρητὰ καὶ εἰς διάφορα χρεώγραφα. Αὐτὴ ἦταν ἡ μεγαλύτερη διάρρηξις τραπέζης, ποὺ εἶχε ποτὲ διαπραχθῆ. Οἱ διαρρῆκται προφανῶς ἐγνώριζαν τὴν διαρρύθμισιν τοῦ κτιρίου τῆς Τραπέζης στὴν παραμικρή της λεπτομέρεια. Εἰσῆλθον ἀπὸ τὴν ὀροφὴν τῆς Τραπέζης, διανοίξαντες ὀπήν, ἔφεραν δὲ μαζί των ἕνα τόννον περίπου ἐργαλεῖα, τὰ ὁποῖα ἐγκατέλειψαν ἐντὸς τῆς Τραπέζης, χωρὶς νὰ ἀφήσουν ἐπ' αὐτῶν οὔτε τὸ ἐλάχιστον δακτυλικὸν ἀποτύπωμα. 'Εγνώριζαν δὲ εἰς ποῖον μέρος τοῦ θησαυροφυλακίου ἐφυλάσσοντο τὰ χρήματα καὶ τὰ διάφορα χρεώγραφα.

Εἶναι φανερὸ ὅτι αὐτὴ δὲν ἦταν μία μικρὴ ὑπόθεσις ἐπαρχιακοῦ χαρακτῆρος. 'Εντὸς ὀλίγων ἡμερῶν μέγας ἀριθμὸς ἐκ τῶν κλαπεισῶν ὁμολογιῶν ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν του εἰς διαφόρους τραπέζας τοῦ Μόντρεαλ, Τορόντο, Βοστώνης, Νέας Ὑόρκης, Σικάγου, 'Αγίου Φραγκίσκου καὶ εἰς πολλὰς τραπέζας μεγαλουπόλεων τῆς Λατινικῆς 'Αμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης. 'Η Βασιλικὴ Ἔφιππος Καναδικὴ 'Αστυνομία, ἡ ὑπηρεσία 'Εγκληματολογικῶν 'Αναζητήσεων (F.B.I.) τῶν Η.Π.Α., τὸ Ὑπουργεῖον Θησαυροφυλακίου τῶν Η.Π.Α. καὶ ἡ 'Ιντερπόλ, ἐπελήφθησαν ἀπὸ κοινοῦ τῆς ὑποθέσεως. Μετὰ ἀπὸ πολύμηνον ὑπομονητικὴν καὶ κοπιώδη ἐργασίαν, αἱ ὡς ἄνω ὑπηρεσίαι εὑρέθησαν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν κακοποιῶν. 'Απεδείχθη δὲ ὅτι ἡ ὑπόθεσις δὲν περιωρίζετο εἰς τὴν λῃστείαν μιᾶς μόνον τραπέζης, ἀλλ' ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς τρομερᾶς διεθνοῦς σπείρας κακοποιῶν, δρώσης μὲ τὰ σύγχρονα τεχνικὰ μέσα.

'Η σπεῖρα αὐτὴ ἄρχισε ὀργανουμένη κατὰ τὸ ἔτος 1952 εἰς τὰς Η.Π.Α. Ἕνας ἀριθμὸς ἐκ τῶν πλέον διασήμων γκάγκστερς τῆς Νέας Ὑόρκης ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται ἀφόρητον τὴν Κρατικὴν ἔρευναν εἰς τὰς παρανόμους ἐπιχειρήσεις των. 'Ο Vito Genovese, τότε ἀρχηγὸς τῶν κακοποιῶν γύρω ἀπὸ τὰ τυχηρὰ παίγνια εἰς τὴν περιοχὴν East Coast, ὁ Carmine Galente, ἀρχηγὸς τῶν γκάγκστερς τῆς περιοχῆς East Side καὶ ἄλλοι σημαίνοντες γκάγκστερς προέβλεψαν σοβαρὰ ἐπεισόδια μὲ τὴν 'Αστυνομίαν. 'Ο Galente εἶχε μίαν φαεινὴν ἰδέαν. Νὰ ἐγκαταστήσῃ τὸ ἀρχηγεῖον του εἰς τὴν ἤρεμον πόλιν τοῦ Καναδᾶ Μόντρεαλ, τὸ καλούμενον Σικάγον τοῦ Καναδᾶ. 'Ο διάσημος κακοποιὸς τοῦ Μόντρεαλ Giuseppe Cotroni συνεφώνησε ἀμέσως διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ διεθνοῦς σπείρας κακοποιῶν. 'Από τὴν Νέαν Ὑόρκην ἦλθεν ὁ Frank Petrulla, ἕνας πεπειραμένος γκάγκστερ, ὁ ὁποῖος ἔγινε καὶ ὁ ἰθύνων νοῦς καὶ τὸ

κλειδὶ τῆς σπείρας καὶ ὁ ὁποῖος ἤρχετο εἰς ἐπαφὴν μὲ ἰσχυροὺς πολιτικοὺς παράγοντας καὶ Ἀστυνομικούς.

Ἡ Μασσαλία, τὸ μεγαλύτερον κέντρον κακοποιῶν τῆς Γαλλίας, ἐπρομήθευσε εἰς τὴν διεθνῆ σπεῖραν τὸν Gabriel Graziani, ἕνα νέο γλωσσομαθῆ καὶ προικισμένον μὲ πολλὰ ταλέντα, ἕνα πράκτορα τοῦ ὑποκόσμου, λαθρέμπορο μὲ πολλοὺς φίλους στὴν Εὐρώπη, Βόρειο καὶ Νότιο Ἀμερικὴν ὡς καὶ εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολήν. Εἰς αὐτὸν τὸν πυρῆνα τῆς διεθνοῦς σπείρας τῶν κακοποιῶν μὲ ἕδραν τὸ Μόντρεαλ προσετέθησαν καὶ ἄλλοι κακοποιοί, πεπειραμένοι εἰς τὴν τεχνικὴν ὅλων τῶν φύσεων τοῦ ἐγκλήματος. Ἂν καὶ εἰς τὴν σπεῖραν ὑπῆρχον σχεδὸν ἰσάριθμα μέλη, προερχόμενα ἀπὸ τὸν Καναδᾶν, Η.Π.Α. Γαλλίαν καὶ Ἰταλίαν, ἐν τούτοις ἡ σπεῖρα διηυθύνετο ἀπὸ τὰς Η.Π.Α.

Αἱ ἐπιχειρήσεις ἄρχισαν στὶς χαρτοπαικτικὲς λέσχες καὶ γενικῶς στὶς μεγάλες λέσχες παντὸς εἴδους τυχηρῶν παιγνίων, μὲ τὴν διενέργειαν τοῦ λαθρεμπορίου ναρκωτικῶν, τῆς σωματεμπορίας, τὴν παραχάραξιν χαρτονομισμάτων καὶ γενικῶς τίτλων ἀξιῶν καὶ μὲ τὴν ἐνέργειαν πάσης ἀποδοτικῆς παρανόμου ἐπιχειρήσεως. Εἰδικῶς τὸ λαθρεμπόριον τῶν ναρκωτικῶν ἦτο ἀποδοτικόν. Ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν αὐτοῦ τούτου τοῦ Giuseppe Cotroni τὸ μέρος λαθραίας εἰσαγωγῆς ναρκωτικῶν μετεφέρθη ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Νέας Ὑόρκης εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Καναδᾶ, ὅπου ἡ Τελωνειακὴ παρακολούθησις ἦτο πολὺ ἀσθενεστέρα.

Κατὰ τὴν δήλωσιν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ὑπηρεσίας Ναρκωτικῶν τῶν Η.Π.Α. ποσότης ἡρωΐνης κυμαινομένη γύρω ἀπὸ τὶς 600 λίμπρες, ἀξίας 4.000.000—5.000.000 δολλαρίων εἰς χονδρικὴν πώλησιν καὶ ἑκατοντάδων ἑκατομμυρίων εἰς λιανικὴν πώλησιν, εἰσήγετο κατ' ἔτος εἰς τὸν Καναδᾶν.

Ἡ ἡρωΐνη εἰσήγετο κατὰ διαφόρους τρόπους. Ἐχρησιμοποιοῦντο ναυτικοί, ἀποστελλόμενοι ἀπὸ τὰ συνδικᾶτα τῶν Παρισίων καὶ τῆς Μασσαλίας, οἱ ὁποῖοι ἐτοποθετοῦσαν τὴν ἡρωΐνην ἐντὸς λεπτῶν φακέλλων ἀπὸ σελοφάν, κρυπτομένων διὰ καταλλήλου ραφῆς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τῶν ἐνδυμάτων των. Διὰ κάθε δὲ ἀσφαλῆ ἀποστολὴν ἐλάμβανον 500 ἕως 1.000 δολλάρια. Τελικῶς τὰ ναρκωτικὰ ἐστέλλοντο πρὸς Νότον διὰ μέσου τῶν συνόρων τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅπου ἡ γκαγκστερικὴ ὁμὰς τῆς 115ης ὁδοῦ ὑπὸ τὸν Big John Ormento, ἀνελάμβανε τὴν κυκλοφορίαν των εἰς ὁλόκληρον τὴν χώρα.

Μία ἄλλη ἐπίσης ἐπικερδὴς ἐπιχείρησις ἄρχισε. Τὰ μεγάλα συνδικᾶτα τυχηρῶν παιγνίων τῆς Νέας Ὑόρκης, τοῦ Σικάγου καὶ τοῦ West Coast ἠσθάνθησαν τὴν κρατικὴν παρακολούθησιν καὶ ἀντιμετώπιζαν τὴν δυνατότητα μεγάλων περιορισμῶν. Καὶ πάλιν ὁ Καναδᾶς ἔδιδε τὴν λύσιν. Ἱδρύθησαν γραφεῖα στοιχημάτων εἰς τὸ Μόντρεαλ καὶ τὸ Τορόντο, καταφύγια διὰ τοὺς πράκτορας στοιχημάτων τῶν Η.Π.Α. ὅταν συνεκέντρωναν μεγάλα ποσὰ στοιχημάτων ἐπὶ ἑνὸς ἵππου (προκειμένου περὶ ἱπποδρομιῶν). Ὅλαι αἱ ὑποθέσεις διεκανονίζοντο ἀπὸ τηλεφώνου συνδέοντος μεγάλας ἀποστάσεις. Αἱ Καναδικαὶ Ἀρχαὶ δὲν ἐπρόκειτο νὰ τοὺς διώξουν, ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν θὰ παρέβαινον τὸν σχετικὸν Καναδικὸν Νόμον μὲ τὰ τυχηρὰ παίγνια. Πολὺ συντόμως τεράστια χρηματικὰ ποσὰ στοιχημάτων ἱπποδρομιῶν καὶ ἀγώνων μπάσκετ-μπὼλλ διεχειρίζοντο τὰ γραφεῖα τῶν γκάγκστερς εἰς τὸν Καναδᾶν.

Ἡ Ἀμερικανο—Καναδικὴ σπεῖρα, ἐνθαρρυνθεῖσα ἀπὸ τὶς πρῶτες της ἐπιτυχίες, κατέστρωσε μεγάλα σχέδια διὰ τὸ μέλλον. Ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῶν ἐπιχειρίσεων ἐχρειάζοντο περισσότερα χρήματα. Ἡ ὁμὰς τοῦ Cotroni ἀνέλαβε καὶ ἐξεπαίδευσε 6 διαρρήκτας τραπεζῶν. Ἄρχισαν τὴν δρᾶσιν των ἀπὸ τὴν Τράπεζαν Sosiete Nationale de Fiducil εἰς τὸ Μόντρεαλ. Εὐθὺς ἀμέσως ἠκολούθησαν πέντε λῃστεῖαι Τραπεζῶν, παρόμοιαι μὲ τὴν λῃστείαν τῆς Τραπέζης τοῦ Brockville. Τὸ προϊὸν ἀνῆλθεν εἰς 10 ἑκατομμ. δολλάρια Μεθ' ἑκάστην λῃστείαν, εἰδικοὶ πράκτορες ἀνελάμ-

βανον τὴν διάθεσιν τοῦ προϊόντος. Εἰς τὴν Μασσαλίαν π.χ. μὲ τὴν συνεργασίαν τοπικῶν στοιχείων τοῦ ὑποκόσμου κλαπεῖσαι ὁμολογίαι εἰς τὸν Καναδᾶν ἐπωλοῦντο εἰς τὸ Χρηματιστήριον τῆς πόλεως αὐτῆς καὶ τὰ ἐκ τῆς διαθέσεως τῶν ὁμολογιῶν χρήματα διετίθεντο διὰ τὴν ἀγορὰν ἡρωΐνης καὶ διαφόρων ἄλλων ναρκωτικῶν. Εἰς τὸ Μιλᾶνον καὶ Νεάπολιν παρόμοιαι ἐργασίαι ἐγίνοντο μὲ τὴν συνεργασίαν τοῦ Lucky Luciano, ὁ ὁποῖος παραμένει ὁ ἀρχηγὸς τῆς σπείρας τῶν ναρκωτικῶν, ποὺ ἔρχονται στὸν Καναδᾶ, ἀπὸ τὴν Μέσην 'Ανατολήν, μέσῳ 'Ιταλίας.

Πλὴν ὅμως ἡ σπεῖρα τοῦ Cotroni διέπραξε ἕνα μοιραῖο σφάλμα κατὰ τὴν διάρρηξιν τῆς τραπέζης τοῦ Brockville. Ἡ ἐπιχείρησις ἦτο πολὺ μεγάλη καὶ προεκάλεσε τὴν συνεργασίαν τῶν 'Αστυνομιῶν πολλῶν χωρῶν, ὁπότε εἶναι δύσκολον εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν νὰ ξεφύγουν οἱ κακοποιοί. 'Επίσης καὶ ἕνα ἄλλο σφάλμα ἔλαβε χώραν κατὰ τὴν ὡς ἄνω διάρρηξιν. Εἷς ἐκ τῶν διαρρηκτῶν, ὁ René μόνιμος κάτοικος τοῦ Μόντρεαλ, ἔφερε πάντοτε μαζί του τὸ βιβλιάριόν του καταθέσεων εἰς τὴν Τράπεζαν, στὴν προσπάθειάν του δὲ διὰ τὴν διάρρηξιν τοῦ θησαυροφυλακίου τῆς Τραπέζης τοῦ Btockville τοῦ ἔπεσε τὸ βιβλιάριόν του ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τὸ ἔχασε. Ἕνας ὑπάλληλος τῆς Τραπέζης τὸ ἀνεῦρε εἰς τοὺς σωροὺς τῶν χωμάτων καὶ λίθων, ποὺ προῆλθον ἀπὸ τὴν ἀνατίναξιν τοῦ θησαυροφυλακίου. 'Εντὸς δὲ 24 ὡρῶν ἡ 'Αστυνομία τοῦ Μόντρεαλ συνέλαβε τὸν Martin μαζὶ μὲ τὶς βαλίτσες του γεμᾶτες μὲ 1 ἑκατομμύριον δολλαρίων τῆς τραπέζης τοῦ Brockville. Ὁ Martin δὲν ἀπεκάλυψε τὴν σπεῖρα καὶ ἤδη ἐκτίει ποινὴν εἱρκτῆς 12 ἐτῶν. Ἡ 'Αστυνομία ὅμως ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Martin ἦτο στενὸς φίλος τοῦ Giuseppe Cotroni, δι' ὃ καὶ ὁ Cotroni ἐτέθη ὑπὸ συνεχῆ καὶ αὐστηρὰν παρακολούθησιν.

Ὁ πράκτωρ τῶν κακοποιῶν Graziani ἐπεσκέφθη τὴν Ἑλβετικὴν Τράπεζαν, φέρων μαζί του κλοπιμαίας ὁμολογίας. Τὸ Τραπεζικὸν ὅμως σύστημα καταθέσεων εἰς τὴν Ἑλβετίαν κατὰ τὸ ὁποῖον, συμφώνως πρὸς σχετικὸν νόμον, αἱ καταθέσεις καὶ τῶν πλέον γνωστῶν ἀκόμη κακοποιῶν ἐτηροῦντο μυστικαί, εἶχεν προσφάτως ἀλλάξει. Ἡ Ἑλβετικὴ λοιπὸν 'Αστυνομία εἰδοποίησε σχετικῶς τὴν 'Ιντερπόλ. Τὰ πράγματα ἄρχισαν ἤδη νὰ ξεκαθαρίζωνται, τὰ μέλη τῆς 'Αμερικανο-Καναδικῆς σπείρας ὡς καὶ ὁλόκληρος ὁ μηχανισμός της ἤρχισαν νὰ ἀποκαλύπτωνται. Ἕνα τεράστιον δίκτυον ἐρεύνης ἠκολούθησεν εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον.

Ἕνας λαθρέμπορος ναρκωτικῶν, ὀνόματι Antronik Paroutian, συνελήφθη εἰς τὴν Βηρυττόν, καθ' ὃν χρόνον προσεπάθει νὰ ἐξαγάγῃ μεγάλην ποσότητα μορφίνης ἀπὸ τὸν Λίβανον. Ὁ Λίβανος ἦτο ἡ κυρία πηγὴ ἐκ τῆς ὁποίας διάφορα ναρκωτικὰ ἐξήγοντο μὲ προορισμὸν τὸν Καναδᾶν καὶ τὰς Η.Π.Α., μέσῳ 'Ιταλίας καὶ Γαλλίας, τὰ ὁποῖα ἐπληρώνοντο κυρίως μὲ τὰς κλοπιμαίας Καναδικὰς ὁμολογίας. Δεδομένου ὅτι ὁ Paroutian ὁ ἴδιος εἶχεν εἰσαγάγει μεγάλας ποσότητας ἡρωΐνης εἰς τὰς Η.Π.Α, ἐζητήθη καὶ ἐπραγματοποιήθη ἡ ἔκδοσίς του καὶ τὸν 'Οκτώβριον τοῦ 1960 εἰσήχθη εἰς δίκην ἐνώπιον τοῦ 'Ομοσπονδιακοῦ Δικαστηρίου τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐκηρύχθη ἔνοχος καὶ καταδικάσθη εἰς εἱρκτὴν 20 ἐτῶν.

Τώρα μία ἐξαιρετικὴ εὔνοια τῆς τύχης παρουσιάζεται: Ὁ νεαρὸς Καναδὸς Edward L. Smith παρουσιάσθη εἰς τὴν 'Αστυνομίαν. Οὗτος ὑπῆρξεν εἷς ἐκ τῶν διασημοτέρων λαθρεμπόρων καὶ μεγάλη φυσιογνωμία τοῦ ὑποκόσμου τοῦ Μόντρεαλ, τοῦ Τορόντο καὶ τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἤδη ὅμως ὁ Edward Smith ἔχει ἀποφασίσει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν νομιμότητα. Μὲ κίνδυνον δὲ τῆς ζωῆς του ἔγινε μυστικὸς πράκτωρ τοῦ Ὑπουργείου Θησαυροφυλακίου τῶν Η.Π.Α.

Κατὰ τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1959 ἐστήθη μία παγίς. Τῇ εἰσηγήσει τοῦ Smith ἕνας Καναδὸς ἀστυνομικὸς τῆς 'Ασφαλείας καὶ ἕνας πράκτωρ τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Ὑπηρεσίας Ναρκωτικῶν τῶν Η.Π.Α., παρουσιαζόμενοι ὡς χονδρέποροι ναρωτικῶν, κατώρθωσαν ν' ἀποσπάσουν τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Cotroni.

Μετὰ παρέλευσιν ἀρκετῶν μηνῶν ὁ Cotroni ὁ ἴδιος εὑρίσκετο μίαν ἡμέραν σὲ

ἕνα μοτὲλ ἔχων μαζί του 16 λίμπρες ἡρωΐνης, ἀξίας δηλαδὴ πλέον τῶν 6 ἑκατομμ. δολλαρίων εἰς τὴν λιανικὴν μαύρην ἀγοράν. Ἡ ποσότης αὐτὴ τῆς ἡρωΐνης παρεδόθη εἰς τοὺς δύο, ὡς ἄνω, δῆθεν χονδρεμπόρους ναρκωτικῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ κατέβαλον 70.000 δολλάρια εἰς μετρητὰ ὡς πρώτην δόσιν. Ἀμέσως δὲ μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς ἡρωΐνης οἱ χειροπέδες ἐπέρασαν εἰς τὰ χέρια τῶν κακοποιῶν.

Ὁ Cotroni εἰσήχθη εἰς δίκην καὶ κατεδικάσθη εἰς 10ετῆ εἱρκτήν. Ἀμέσως μετὰ τὴν σύλληψίν του εἰς ἔρευναν, ἡ ὁποία ἠκολούθησεν εἰς τὴν οἰκίαν του, εὑρέθησαν 10.000 δολλάρια εἰς ὁμολογίας τῆς Τραπέζης τοῦ Brockville, δι' ὃ καὶ ἡ ποινή του ηὐξήθη κατὰ 5 ἔτη.

Κατὰ τὸ 1960 ἔτος ὁ Smith ἐνεφανίσθη ἐνώπιον δύο Ἀνωτάτων Ὀρκωτῶν Δικαστηρίων τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ προέβη εἰς ἀποκαλύψεις προσώπων, τὰ ὁποῖα ἀπετέλουν συνδέσμους μεταξὺ τῶν ὑποκόσμων τοῦ Καναδᾶ καὶ τῶν Η.Π.Α. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν καταθέσεων τοῦ Smith συνελήφθησαν πλέον τῶν 40 διεθνεῖς κακοποιοὶ εἰς τὰς Η.Π.Α. εἰς τὸν Καναδᾶν καὶ εἰς ἄλλας χώρας.

Ὁ τύπος καὶ αἱ ἀρμόδιαι Ἀρχαὶ τοῦ Καναδᾶ, ἀντελήφθησαν ὅτι τὸ μεγάλο ἔγκλημα ἦταν καλὰ ὠργανωμένο εἰς τὸν Καναδᾶν καὶ ὅτι ἡ ἔλλειψις αὐστηρᾶς σχετικῆς νομοθεσίας διηυκόλυνε τὴν δρᾶσιν τῶν κακοποιῶν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους 1960 εἰς τὸ Μόντρεαλ μόνον ἔλαβον χώραν 72 ληστεῖαι Τραπεζῶν, 1.000 μπλοκαρίσματα ἐκ μέρους ἐνόπλων κακοποιῶν καὶ 12 ἄτομα ἐφονεύθησαν ὑπὸ τῶν γκάγκστερς. Ἐπίσης πολλὰ πτώματα εὑρέθησαν δεμένα εἰς τοὺς βράχους τοῦ ποταμοῦ St. Laurence. Λιμενεργάτες, ὁδηγοὶ αὐτ/των ταξί, ἑστιάτορες καὶ σερβιτόροι, ἀκόμη δὲ καὶ καταστηματάρχαι μεγάλων κατ/των κατέβαλλον εἰς τοὺς γκάγκστερς χρηματικὰ ποσά, διὰ νὰ γλυτώσουν τὸ κεφάλι τους. Ἡ τακτικὴ τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀστυνομίας ἔχει κάνει σταθερὸν πρὸς τὰ ἐμπρὸς βῆμα εἶπεν ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας.

Ἡ ἀνεπαρκῶς ἀμειβομένη καὶ ἠθικῶς χαμηλὰ εὑρισκομένη Καναδικὴ Ἀστυνομία, ἐνδίδει εὐκόλως εἰς τὴν δωροδοκίαν τῶν κακοποιῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν παροῦσαν γκαγκστερικὴν δρᾶσιν. Διὰ τοῦτο ὅταν ὁ ἀποφασιστικὸς Jean Drapeau ἐξελέγη Δήμαρχος τῷ 1960, ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ ριζοσπαστικὰ μέτρα. Κατ' ἀρχὴν ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τῆς Scotland Yard καὶ τῆς Γαλλικῆς Ἀσφαλείας (French Sureté) τῶν πλέον φημισμένων μητροπολιτικῶν Ἀστυνομιῶν τοῦ κόσμου. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁμάδος, τὴν ὁποίαν ἀπέστειλε ἡ Scotland Yard, ὁ Andrew Way καὶ τῆς French Sureté, ὁ André Gaubiac ἐν συνεργασίᾳ προσπαθοῦν νὰ ἀπαλλάξουν τὴν μεγαλυτέραν πόλιν τοῦ Καναδᾶ, τὸ Μόντρεαλ, ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τῶν γκάγκστερς. Ἡ κάθειρξις τοῦ Giuseppe Cotroni καὶ μερικῶν συνεργατῶν του δὲν ἐσταμάτησε τὴν δρᾶσιν τῆς Ἀμερικανο—Καναδικῆς σπείρας. Ἄλλοι κακοποιοὶ ἀνέλαβον τὸ ἔργον τῶν ἐγκαθείρκτων. Ἀλλὰ τώρα τοὐλάχιστον οἱ Ἀστυνομικοὶ καὶ τῶν δύο χωρῶν γνωρίζουν τί ἔχουν νὰ ἀντιμετωπίσουν.

Τὸν Αὔγουστον τοῦ παρελθόντος ἔτους, 17 ἀνώτατοι ἀξιωματικοὶ τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Καναδᾶ καὶ τῶν Η.Π.Α. συνῆλθον εἰς σύσκεψιν, εἰς τὸ Τορόντο, καὶ ἔθεσαν τὰς βάσεις μιᾶς μονίμου συνεργασίας καὶ τῶν δύο Ἀστυνομιῶν διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς γκαγκστερικῆς δράσεως. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐχρειάζετο κατ' ἀρχὴν ἦτο μία νέα νομοθεσία ἐπιτρέπουσα τὴν ταχεῖαν ἔκδοσιν τῶν κακοποιῶν εἰς σοβαρὰς περιπτώσεις καὶ μία αὐστηροτέρα ἐποπτεία τῶν Ἀμερικανο—Καναδικῶν συνόρων, ὥστε νὰ μὴ εἶναι εὔκολος ἡ μεταπήδησις τῶν γκάγκστερς ἀπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς μιᾶς χώρας εἰς τὴν τοιαύτην τῆς ἄλλης. Ἐὰν ἡ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ τοῦ προγράμματος ἐπιτύχῃ καὶ ἐφ' ὅσον τὸ θελήσουν αὐτὸ αἱ ἀνώτατοι δικαστικοὶ ὑπάλληλοι, τόσον τῆς Οὐάσιγκτῶνος, ὅσον καὶ τῆς Ὀττάβας, θὰ ἐπιτύχῃ, τότε ἡ διεθνὴς ἐγκληματικὴ σπεῖρα θὰ ἀντιμετωπισθῇ ἀπὸ μίαν ὠργανωμένην δύναμιν κατὰ πολὺ ἀνωτέραν ἀπὸ τὴν ἰδικήν της.

ΑΠΑΤΕΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ
ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΑΥΤΟΥ

Ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Front Page Detective», κατὰ μετάφρασιν ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

Τὰ Χριστούγεννα ἦρθαν καὶ πέρασαν μέσα στὴ μοναξιὰ καὶ τὴ μελαγχολία, παρὰ τὶς προσπάθειες τῶν παιδιῶν της καὶ τῶν γειτόνων της νὰ τὴν κάμουν νὰ εὐθυμίσῃ. Μὲ τὸ νέο ἔτος ποὺ μπῆκε, ἡ Ἄστα Ἄϊχερ εἶχε πάρει μιὰ ἀπόφασι, τὴν ὁποία θὰ πραγματοποιοῦσε ὁπωσδήποτε. «Μέσα σὲ ἕξη μῆνες πρέπει νὰ τελειώσουν ὅλα. Θὰ ξαναπαντρευθῶ».

Θὰ ἦταν ἡ ἑκατοστὴ ἴσως φορὰ ποὺ στεκόταν μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο καθρέπτη γιὰ νὰ φτειαχτῇ. Ὁ καθρέπτης τῆς ἐπιβεβαίωνε κι' αὐτὸς ὅτι ὑπῆρχαν μεγάλες πιθανότητες νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρό της. Ἦταν 45 ἐτῶν, ἀλλὰ φαινόταν τουλάχιστο δώδεκα χρόνια νεώτερη. Στὰ θαυμάσια κυματιστὰ μαλλιά της δὲν εἶχαν ἐμφανισθῇ ἀκόμα λευκὲς τρίχες καὶ οὔτε μιὰ ρυτίδα δὲν ὑπῆρχε στὸ πρόσωπό της. Τὰ χαρακτηριστικά της ἦταν εὐγενικὰ καὶ ἡ ἐν γένει ἐμφάνισίς της κομψή. Ἀσφαλῶς θὰ ὑπῆρχαν ἄνδρες ποὺ θὰ τὴν εὕρισκαν θαυμάσια γιὰ νὰ τὴν κάμουν ταίρι τους.

Μὲ τὸ νοῦ της ἡ Ἄστα ὑπολόγισε καὶ τὰ ἄλλα προσόντα της. Εἶχε δικό της σπίτι, ἐλεύθερο καὶ καθαρό, ἕνα σπιτάκι ἄνετο, ἀξίας 15.000 δολλαρίων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σένταρ τοῦ Πάρκ Ρίτζ, μιὰ ἥσυχη συνοικία τοῦ Σικάγου. Εἶχε ἐπίσης καὶ 12.000 δολλάρια στὴν Τράπεζα.

Βεβαίως ὑπῆρχαν καὶ τὰ παιδιὰ—τὰ κορίτσια Γκρέτα καὶ Ἀναμπὲλ 14 καὶ 18 ἐτῶν ἀντιστοίχως καὶ ἕνα 12χρονο ἀγόρι ὀνόματι Χάρρυ. Ὅλα εἶχαν καλοὺς τρόπους, ἦταν ἔξυπνα καὶ ἐμφανίσιμα. Ἦταν ἆρά γε στὸ ἐνεργητικό της ἢ στὸ παθητικό της σὲ μιὰ περίπτωσι δευτέρου γάμου της; Αὐτὸ ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ὑποψηφίου μνηστῆρος. Πολλοὶ ἄνδρες δὲν θὰ ἐπιθυοῦσαν ν' ἀναλάβουν τὴν ἀνατροφὴ ξένων παιδιῶν, ἄλλοι ὅμως θὰ τὰ δέχονταν εὐχαρίστως.

Κατὰ ἕνα λόγο, ἀκριβῶς γιὰ τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἤθελε ἡ χήρα νὰ παντρευθῇ ξανὰ γιατὶ τοὺς χρειαζόταν ἕνας πατέρας, ὅπως κι' αὐτὴ χρειαζόταν ἕναν ἄνδρα στὸ πλευρό της.

Οἱ γείτονες καὶ οἱ φίλοι της στὸ Πάρκ Ρίτζ συμμερίζονταν τὶς σκέψεις της καὶ κατὰ τὰ ἑπτὰ χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε πεθάνει ὁ σύζυγος τῆς Ἄστα Ἄϊχερ, προσπαθοῦσαν νὰ τὴν βοηθήσουν στὴν περίπτωσι αὐτή. Εἶχαν κλείσει διάφορα ραντεβοῦ μὲ καμιὰ εἰκοσαριὰ χήρους καὶ γεροντοπαλλήκαρα τῆς ἡλικίας της ἢ μεγαλυτέρους. Ἀλλὰ ἀργὰ ἢ γρήγορα ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὑποψήφιοι μνηστῆρες ἀπέρριπταν τὶς προτάσεις ἐπειδὴ ὑπῆρχαν τὰ παιδιὰ στὴ μέση.

Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ οἱ προσπάθειες γιὰ ἕνα νέο συνοικέσιο ἐγκαταλείφθηκαν.

Νὰ γιατὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ νέου ἔτους ἡ κομψὴ χήρα ἀποφάσισε νὰ κάνῃ ἕνα ἄλλο ἀποφασιστικὸ βῆμα.

Ἀφοῦ ὅλα τὰ ἄλλα μέσα ἀπέτυχαν, ἀποφάσισε νὰ βρῇ μνηστῆρα διὰ τῆς ἀλληλογραφίας. Ἤξερε ὅτι αὐτὸ ποὺ σχεδίαζε νὰ κάνῃ δὲν ἦταν καὶ τόσο ἔντιμο καὶ ἀξιοπρεπὲς μέσον πρὸς ἀνεύρεσι συζύγου καὶ γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ μυστικά.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ δὲν ἐγνώριζε ἡ Ἄστα Ἄϊχερ ἦταν ὅτι μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν θὰ γινόταν τὸ θῦμα ἑνὸς ἀπὸ τὰ πλέον κτηνώδη ἐγκλήματα τοῦ αἰῶνος μας—τὴ δολοφονία ὄχι μόνον αὐτῆς τῆς ἴδιας, ἀλλὰ καὶ τῶν τριῶν παιδιῶν της.

Ἀφοῦ πέρασαν οἱ γιορτές, ἡ χήρα πῆγε στὰ γραφεῖα μιᾶς ἐφημερίδος ποὺ ἐξεδίδετο ἀπὸ τὴν Ἀμερικανικὴ ἑταιρία Φιλίας τοῦ Ντητρόϊτ. «Γιατὶ νὰ ζῇς μόνη;» εἶχε διαβάσει. «Καταβάλλοντες ἕνα μικρὸ χρηματικὸ ποσὸν ὡς συνδρομή, ἀρχίζετε

νὰ ἀλληλογραφῆτε μὲ ἄτομα τοῦ ἀντιθέτου φύλου. Χιλιάδες ἀπὸ τὰ μέλη μας βρῆκαν τὸν ἰδεώδη σύντροφο μέσῳ τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ Μπάρμπα—Σάμ. Γιατὶ δὲν ἀρχίζετε κι' ἐσεῖς;» Καὶ γιατὶ ὄχι, ἀποφάσισε κι' ἡ Ἄστα.

Ἡ Ἄϊχερ ἔστειλε ἕνα τσὲκ καὶ μιὰ περιγραφή της ταχυδρομικῶς στὸ Ντητρόϊτ, μὴ ξεχνώντας νὰ τονίσῃ συνάμα ὅτι ἦταν κάτοχος μιᾶς οἰκίας καὶ ὅτι εἶχε σημαντικὲς καταθέσεις στὴν τράπεζα. Ἀμέσως τὸ ὄνομά της συμπεριελήφθη στὸν κατάλογο ποὺ ἐστέλλετο στοὺς συνδρομητὰς τῆς ἐφημερίδος, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ ταχυδρομικὴ θυρίς της νὰ κατακλύζεται ἀπὸ δωδεκάδες ἐπιστολὲς κάθε μέρα.

Ἡ χήρα τὰ διάβαζε ὅλα μὲ προσοχή. Τὴν πρώτη ἑβδομάδα ἀπογοητεύθηκε. Μερικὰ ἦταν γραμμένα ἀπὸ ἀναπήρους πνευματικῶς ἢ τελείως ἀγράμματους ἀνθρώπους. Ἄλλα ἦταν ἀπὸ πολὺ ἡλικιωμένους ἢ πολὺ νέους. Καὶ ἡ πλειοψηφία τῶν ἀλληλογράφων ἐνδιαφερόταν πρωταρχικῶς γιὰ τὸ σπίτι της καὶ τὶς καταθέσεις της.

Ἀλλὰ τότε ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴ Κράρξμπουργκ τῆς Βιρτζίνια, τὸ ὁποῖο ἡ χήρα ἐθεώρησε ὡς πολὺ ἀξιοπρεπές. Ἦταν καλογραμμένο καὶ καθαρογραμμένο. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ συντάκτης τῆς ἐπιστολῆς εἶχε μεγάλη περιουσία. Ἔγραφε ὅτι ἦταν 50 ἐτῶν καὶ ἐτόνιζε ὅτι εἰλικρινῶς ἐπιθυμοῦσε νὰ βρῇ μιὰ σύντροφο—σύζυγο καὶ μιὰ ἕτοιμη οἰκογένεια.

Ἡ ἐπιστολὴ ἄρχιζε μὲ τὴν προφώνησι «Ἀγαπητὴ φίλη». Κρίνοντας ἀπὸ τὴν περιγραφή σας νομίζω ὅτι ταιριάζομε θαυμάσια.«Εἶμαι πολιτικὸς μηχανικὸς» συνέχιζε ἡ ἐπιστολὴ «καὶ ἔχω ἕνα μηνιαῖο εἰσόδημα ἀπὸ 400 δολλάρια. Ἐπιπροσθέτως δὲ ἔχω καὶ ἕνα πολὺ μεγαλύτερο εἰσόδημα ἀπὸ πετρελαιοπηγὲς καὶ ἀπὸ ἄλλους πόρους. Ἡ μέλλουσα σύζυγός μου θὰ ἔχῃ ὅ,τι εἶναι δυνατὸν νὰ ἀγορασθῇ μὲ τὸ χρῆμα καὶ τὸ πιὸ σπουδαῖο, θὰ βρῇ ἀληθινὴ ἀγάπη καὶ πλήρη ἀφοσίωσι ἐκ μέρους μου, πρᾶγμα ποὺ τόσο πολὺ ψάχνει κανεὶς νὰ βρῇ στὴ ζωή...».

«Οἱ γυναῖκες εἶναι οἱ πιὸ ἀγνὲς καὶ χωρὶς ἐγωϊσμοὺς ἀνθρώπινες ὑπάρξεις. Αὐτὲς ψάλλουν τὶς μελωδίες τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Προσπαθῶ νὰ βρῶ τὴν κατάλληλη γυναίκα, ἡ ὁποία θὰ κάνῃ τὸ σπίτι μου παράδεισο. Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν εἶσθε ἐσεῖς ἡ γυναίκα αὐτή;».

Συνεχίζοντας μὲ τὴν ἴδια εὐγλωττία, ὁ συντάκτης τῆς ἐπιστολῆς παρακαλοῦσε τὴν Ἄϊχερ νὰ τοῦ γράψῃ καὶ νὰ τοῦ στείλῃ μιὰ φωτογραφία της. Ἡ ἐπιστολὴ ὑπογραφόταν μὲ τὸ ὄνομα Κορνέλιους Πῆρσον καὶ ἔδιδε ὡς διεύθυνσι: ταχυδρομικὴ θυρὶς 227, Κράρξμπουργκ Βιρτζίνια».

Ἡ χήρα δὲν ἔχασε καιρό. Ἀπάντησε ἀμέσως, στέλνοντας καὶ τὴ φωτογραφία της. Ὁ Πῆρσον-ἢ Κόννυ, ὅπως ἤθελε νὰ τὸν ἀποκαλῇ—ἔστειλε ἀμέσως δεύτερο γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία του.

Ἀπὸ τότε ἡ χήρα καὶ ὁ ὑποψήφιος μνηστήρας της ἀπὸ τὴ Γουέστ Βιρτζίνια ἀντήλλασσαν 3-4 ἐπιστολὲς τὴν ἑβδομάδα καὶ τὸ ρομάντσο τους βρισκόταν στὸ ζενίθ. Ὁ Πῆρσον ξέφευγε καταλλήλως γιὰ λίγο ἀπὸ τὶς συναισθηματικὲς ἐκδηλώσεις του γιὰ νὰ ὑποβάλῃ σχετικὲς ἐρωτήσεις περὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῆς Ἄϊχερ. Αὐτὴ τοῦ ἀπαντοῦσε μὲ κάθε λεπτομέρεια γιατὶ νόμιζε ὅτι ὁ Πῆρσον ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ μόνο ὅτι ἡ Ἄϊχερ δὲν ἦταν χρυσοθήρας. Ἡ σκέψις ὅτι ὁ ἀλληλογράφος μποροῦσε νὰ εἶναι ὅ,τι δήποτε ἄλλο παρὰ ἐκεῖνος ποὺ περιέγραφαν οἱ ἐπιστολές, δὲν πέρασε καθόλου ἀπὸ τὸ μυαλό της.

Μιὰ τυπικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Πῆρσον, ἡ ὁποία συγκίνησε βαθειὰ τὴ χήρα ἔλεγε: «Σᾶς ἀγαπῶ πολὺ Ἄστα. Σὲ σένα βλέπω τὸ φῶς καὶ τὴ χαρά. Οἱ φωτογραφίες ποὺ ἀνταλλάξαμε τὰ λένε ὅλα. Τώρα μένει νὰ ἀκούσῃ ὁ ἕνας τὴ φωνὴ τοῦ ἄλλου καὶ ἡ ἐπαφὴ τῶν χειλιῶν μας θὰ τὰ ἐπισφραγίσῃ ὅλα. Τὸ ὄνειρό μας θὰ γίνῃ πραγματικότης, ἀγάπη μου. Σᾶς θέλω καὶ σᾶς χρειάζομαι...».

Στὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς ὁ Πῆρσον τῆς ἔκανε τυπικὴ πρότασι γάμου. Ἡ Ἄϊχερ ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ ἀμέσως: «Εἶσθε ἕνας τόσο ἀξιαγάπητος καὶ θαυμά-

σιος ἄνδρας, ὥστε ἡ ἀπάντησίς μου δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι: ΝΑΙ. Θὰ εἶμαι ἡ πλέον εὐτυχισμένη νύφη τοῦ 'Ιουνίου σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο».

Στὸ τελευταῖο γράμμα του ὁ Πῆρσον ἔγραφε ὅτι θὰ ἔφθανε στὸ Πάρκ Ρίτζ τὴν ἑπομένη Δευτέρα 3 'Ιουνίου. «Θὰ ἔρθω στὸ σπίτι σας νύκτα καὶ θὰ κτυπήσω τρεῖς φορὲς τὴν πόρτα, ὥστε νὰ καταλάβῃς ποιὸς εἶναι. Στεῖλε τὰ παιδιὰ ἐπάνω ἢ κάπου ἀλλοῦ γιατὶ θέλω νὰ σᾶς ἰδῶ μόνη. Δὲν πρέπει νὰ ἀναφέρετε τίποτε στοὺς φίλους σας καὶ στοὺς γείτονές σας ὅτι ἔρχομαι καὶ θὰ ἀφήσετε ὅλη τὴν ὑπόθεσι νὰ τὴν διευθετήσω ἐγώ. Εἶμαι τόσο ἀνυπόμονος...».

Τὸ ρομάντσο μέσῳ ἀλληλογραφίας εἶχε κάνει τὴ χήρα τόσο μικρόπιστη, ὥστε ἀκολούθησε ἀδίστακτα τὶς ὑποδείξεις του. Οὔτε καὶ στὸν πλέον στενὸ συγγενῆ της δὲν εἶχε κάνει νῦξι γιὰ τὸν ἐπισκέπτη της καὶ γιὰ τὰ σχέδιά της περὶ γάμου.

Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, μιὰ γειτόνισσα πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἄϊχερ, στὸ σπίτι της. 'Αντὶ ὅμως γι' αὐτὴ βρῆκε μιὰ ἄλλη γυναίκα, στὴν ὁποία εἶχε ἀνατεθῇ ἡ φροντίδα τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῶν παιδιῶν.

«'Η Κα Ἄϊχερ μοῦ εἶπε ὅτι πάει νὰ παντρευθῇ μὲ κάποιον» εἶπε ἡ οἰκονόμος. «Μάλιστα δὲ νομίζω ὅτι ὁ μνηστήρας της ἦταν ἐδῶ, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τὸν εἶδα. Οὔτε ξέρω πῶς τὸν λένε. Μοῦ εἶπε ὅτι θὰ γυρίσῃ πίσω ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες γιὰ τὰ παιδιά».

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη παρουσιάσθηκε ἡ μεγαλύτερη κόρη τῆς Ἄϊχερ, Γκρέτα. «'Η μαμὰ θὰ παντρευθῇ μ' ἕνα κύριο ἀπὸ τὴ Γουέστ Βιρτζίνια. Δὲν σᾶς κάνει ἔκπληξι; Κι' ἐμεῖς θὰ πᾶμε σὲ λίγο ἐκεῖ νὰ μείνωμε μαζί τους». Οὔτε ἡ Γκρέτα οὔτε τ' ἄλλα παιδιὰ ἦταν σὲ θέσι νὰ δώσουν περισσότερες καὶ θετικὲς πληροφορίες.

'Η βιαστικὴ καὶ μυστηριώδης ἀναχώρησις τῆς Ἄστα διαδόθηκε γρήγορα μεταξὺ τῶν φίλων της, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἄρεσε καθόλου. Γιατὶ δὲν τοὺς εἶχε συστήσει στὸν ὑποψήφιο σύζυγό της; Γιατὶ παρουσιάσθηκε σὰν κλέφτης τὴ νύκτα καὶ τὰ ξημερώματα τῆς ἑπομένης ἡμέρας ἀναχώρησε μὲ τὴ χήρα; Οἱ γείτονες ἐθεώρησαν πολὺ ὕποπτο τὸν ντροπαλὸ μνηστῆρα, ἀλλὰ καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν τίποτε.

Δέκα ἡμέρες ἀργότερα, ὁ ἄνθρωπος ποὺ αὐτοαπεκαλεῖτο Κορνέλιους Πῆρσον, ἔκαμε ἀκόμα μιὰ ἐμφάνισι στὸ Πάρκ Ρίτζ—ἡμέρα αὐτὴ τὴ φορὰ—ὁδηγώντας ἕνα σαθρὸ αὐτοκίνητο. 'Η Ἄϊχερ δὲν ἦταν μαζί του. Οἱ περίεργοι γείτονες παρετήρησαν ὅτι ἦταν ἕνας κοντόχοντρος ἄνδρας καὶ ἡ ὅλη του ἐμφάνισι ἦταν πονηρὴ καθὼς ἔμπαινε στὸ σπίτι.

—«Ἦρθα νὰ πάρω τὰ παιδιὰ κοντὰ στὴ μητέρα τους» εἶπε στὴν οἰκονόμο. «Ἔχω μιὰ ἐπιστολὴ τῆς Ἄϊχερ διὰ τῆς ὁποίας ἐξουσιοδοτοῦμαι νὰ τὰ πάρω καὶ μάλιστα τώρα ἀμέσως».

'Η ἔκπληκτη οἰκονόμος ἔκανε ἀμέσως ὅτι τῆς εἶπε ὁ Πῆρσον.

'Ο Πῆρσον τότε ἔδωσε στὴ Γκρέτα ἕνα τσὲκ καὶ μιὰ ἐπιστολή, ποὺ ἦταν ὑπογεγραμμένα ἀπὸ τὴν Ἄστα Ἄϊχερ καὶ τῆς εἶπε νὰ μεταβῇ στὴν πόλι καὶ νὰ ἀποσύρῃ ὅλες τὶς καταθέσεις τῆς μητέρας της ἀπὸ τὴν κρατικὴ τράπεζα τοῦ Πάρκ Ρίτζ. 'Εκεῖ ὅμως τὰ πράγματα δὲν ἦταν τόσο εὔκολα γιὰ τὸν Πῆρσον. Οἱ ὑπάλληλοι τῆς τραπέζης ἀμφισβήτησαν τὴν αὐθεντικότητα τῶν ὑπογραφῶν, ὑπέβαλαν ἀρκετὲς ἐρωτήσεις στὸ κορίτσι καὶ τελικῶς ἐδήλωσαν ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ παραδώσουν τὰ χρήματα μέχρις ὅτου τοὺς προσεκόμιζε πιὸ πειστικὰ ἐξουσιοδοτικὰ ἔγγραφα.

—«Πολὺ καλά. Σὲ μιὰ ἑβδομάδα θὰ σᾶς φέρω ἄλλο γράμμα ἀπὸ τὴ μητέρα μου» εἶπε ἡ Γκρέτα. «'Ο μητρυιός μας θὰ μᾶς πάρῃ τὴν ἀδελφή μου, τὸν ἀδελφό μου κι' ἐμένα κάτω στὸ Νότιο Βιρτζίνια ὅπου θὰ μείνωμε μαζὶ μὲ τὴ μητέρα μας. Μόλις πάω ἐκεῖ θὰ πῶ στὴ μητέρα μου νὰ σᾶς γράψῃ ἕνα ἄλλο γράμμα».

Ὅταν τὸ κορίτσι ἔφυγε, οἱ ταπεζιτικοὶ ὑπάλληλοι ἐσχολίασαν τὸ γεγονὸς καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ὧρες ἀποφάσισαν νὰ τὸ ἀναφέρουν στὴν ἀστυνομία.

'Ο διοικητὴς τῆς ἀστυνομίας Χάρολντ Τζόνσον καὶ ὁ ὑπαστυνόμος Χάουαρντ

Χέρτσογκ, ποὺ ἦταν φίλοι τοῦ συζύγου τῆς Ἄϊχερ, πῆγαν ἀμέσως στὸ σπίτι της, στὴν ὁδὸ Σεντάρ. Ὅταν ἔφθασαν ὅμως ἐκεῖ δὲν βρῆκαν κανένα. Ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη.

—«Ἐὰν ὑπάρχῃ κάτι τὸ πονηρό, πρέπει νὰ τρομοκρατήθηκε ὅταν εἶδε τὸ κορίτσι νὰ ἐπιστρέφῃ χωρὶς τὰ χρήματα. Γι' αὐτὸ ἔφυγε ἀμέσως ὅσο μποροῦσε πιὸ γρήγορα, παίρνοντας μαζί του καὶ τὰ παιδιὰ» εἶπεν ὁ Τζόνσον.

Δυστυχῶς κανένας ἀπὸ τοὺς γείτονες δὲν εἶχε σημειώσει τὸν ἀριθμὸ κυκλοφορίας τοῦ αὐτοκινήτου κι' ἔτσι δὲν ὑπῆρχαν στοιχεῖα γιὰ νὰ ἀκολουθήσουν τὰ ἴχνη του. Καὶ παρ' ὅλον ὅτι ὁ Τζόνσον καὶ Χέρτσογκ ἀνησυχοῦσαν γιὰ τὸ τί μποροῦσε νὰ ἔχῃ συμβῆ στὴν Ἄϊχερ, ἐν τούτοις δὲν μποροῦσαν νὰ κάμουν τίποτε. Κατ' ἀρχὰς δὲν εἶχαν ἀποδείξεις ἂν πράγματι εἶχε διαπραχθῆ ἕνα ἔγκλημα καὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐνεργήσουν ἀναζητήσεις ἐπὶ τῇ βάσει ἀορίστων ὑποθέσεων.

Οἱ ἑβδομάδες περνοῦσαν καὶ ἡ τράπεζα δὲν ἐλάμβανε τὴν ὑποσχεθεῖσα ἐπιστολὴ ἀπὸ τὴν Ἄϊχερ. Οὔτε καὶ οἱ φίλοι της εἶχαν εἰδήσεις της. Οἱ γείτονες ἐπείσθησαν πλέον ὅτι κάτι τρομερὸ θὰ τῆς συνέβη ἐξ αἰτίας τοῦ μυστικοῦ εἰδυλλίου της.

Ἔτσι μιὰ γυναίκα ποὺ κατοικοῦσε ἀκριβῶς ἀπέναντι στὸ σπίτι τῆς Ἄϊχερ, εἰδοποίησε ἀμέσως τὴν ἀστυνομία μόλις κατὰ τὰ τέλη Αὐγούστου εἶδε τὸν κοντόχοντρο διοπτροφόρο ἄνδρα νὰ ξανακάνῃ τὴν ἐμφάνισή του.

Ὁ Τζόνσον καὶ ὁ Χέρτσογκ ἔτρεξαν πάλι στὸ σπίτι.

—«Ὅλοι ἐδῶ γύρω ἀνησυχοῦν γιὰ τὴν τύχη τῆς Κας Ἄϊχερ καὶ τῶν παιδιῶν της» εἶπε ὁ διοικητὴς στὸν ἄγνωστο. «καὶ θὰ θέλαμε νὰ σᾶς ὑποβάλωμε μερικὲς ἐρωτήσεις».

—«Εὐχαρίστως κύριοι ὅ,τι θέλετε» ἀπάντησε εὐγενικά. «Εἶμαι πολὺ βιαστικὸς ἀλλὰ θὰ χαρῶ νὰ σᾶς ὑποχρεώσω».

Τοὺς εἶπε ὅτι λεγόταν Κορνέλιους Πῆρσον. Εἶχεν ἔρθει ἀπὸ τὴ Φαίαρμάουντ τῆς Βιρτζίνια ὅπου κατοικοῦσε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο Ἡ παροῦσα ἀποστολή του στὸ Πάρκ Ρίτζ ἦταν νὰ ἑτοιμάσῃ τὰ ἔπιπλα τοῦ σπιτιοῦ καὶ νὰ τὰ φορτώσῃ γιὰ τὴ Φαίαρμάουντ καὶ νὰ διαπραγματευθῇ τὴν πώλησι τοῦ ἀκινήτου. Τοὺς ἐπέδειξε ἕνα ἔγγραφο, τὸ ὁποῖον τὸν ἐξουσιοδοτοῦσε νὰ ἐνεργήσῃ ὡς πληρεξούσιος τῆς Ἄϊχερ. Ἔδειξε ἐπίσης μία ἀπόδειξι στοὺς ἀστυνομικοὺς ἀπὸ τὴν ὁποία προέκυπτε ὅτι εἶχε πληρώσει τοὺς φόρους.

—«Παντρευθήκατε μὲ τὴν Ἄϊχερ;» ρώτησε ὁ Χέρτσογκ.

—«Ὄχι ἀκόμα, ἀλλὰ σκοπεύομε πολὺ γρήγορα».

—«Γιατὶ δὲν ἤρθαν αὐτὴ καὶ τὰ παιδιὰ μαζί σου στὸ Πάρκ Ρίτζ;».

—«Ἤθελε νὰ πάῃ τὰ παιδιὰ ἔξω γιὰ ἀναψυχὴ πρὶν νὰ κάνωμε τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος. Τὰ πῆγε στὴν ἐξοχή. Νομίζω κάπου πρὸς τὸ Ντέβερ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐγὼ θὰ φροντίσω γιὰ τὰ ἔπιπλα καὶ τὸ σπίτι. Θὰ γυρίσουν στὴ Φαίαρμάουντ ὕστερα ἀπὸ δέκα ἡμέρες περίπου».

Ἡ προσήνεια καὶ ἡ καταφανὴς εἰλικρίνεια μὲ τὴν ὁποία ὁ Πῆρσον ἀπάντησε στὶς ἐρωτήσεις τους, ἔκανε ἐντύπωσι στοὺς ἀστυνομικούς. Τὰ χαρτιὰ δὲ ποὺ τοὺς ἔδειξε, ἔθεταν σὲ ἀμφιβολία τὶς ὑποψίες τους καὶ διηρωτῶντο ἐὰν πράγματι συνέβαινε κάτι τὸ παράνομο.

—«Πρέπει νὰ τὰ ἐλέγξωμε ὅλα αὐτὰ ποὺ μᾶς εἴπατε» εἶπε ὁ διοικητὴς Τζόνσον τελικά. «Θὰ τὸ ἐκτιμούσαμε δὲ ὅλως ἰδιαιτέρως ἐὰν ἐρχόσαστε μέχρι τὸ Τμῆμα γιὰ νὰ τὰ ποῦμε καλύτερα. Βλέπετε μερικοὶ γείτονες ἐδῶ ἀνησυχοῦν πολύ».

—«Πολὺ εὐχαρίστως. Ξέρω ὅτι κάνετε ἐσεῖς ἁπλῶς τὸ καθῆκον σας» εἶπε ὁ Πῆρσον «ἀλλὰ τώρα εἶναι πολὺ ἀργὰ καὶ θέλω νὰ κάνω μερικὲς ἐπισκέψεις. Μήπως θὰ μποροῦσα νὰ ἔρθω νὰ σᾶς βρῶ αὔριο τὸ πρωί;».

Ὁ διοικητὴς σκέφθηκε γιὰ λίγο καὶ μετὰ δέχθηκε.

Μόλις ἐπέστρεψε ὅμως στὸ Τμῆμα, ἔστειλε ἀμέσως ἕνα ἀστυφύλακα στὴν ὁδὸ Σένταρ γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ ὅλη τὴ νύκτα στὸ σπίτι.

Παρ' ὅλα ταῦτα, ὁ Πῆρσον βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ἐξαφανίσθηκε. Δὲν παρουσιάσθηκε στὸ Τμῆμα ὅπως εἶχε ὑποσχεθῆ καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μπῆκαν ἀργότερα μέσα στὸ σπίτι, τὸ βρῆκαν ἄδειο. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἶχε βγῆ ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τοῦ σπιτιοῦ κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἢ τὰ ξημερώματα.

Ἐνεργήθηκε ἕνας ταχὺς ἔλεγχος στὴ Φαίαρμάουντ τῆς Γουὲστ Βιρτζίνια καὶ διαπιστώθηκε ὅτι κανένα ἄτομο ὑπὸ τὸ ὄνομα Κορνέλιους Πῆρσον δὲν διέμενε ἐκεῖ σὲ ξενοδοχεῖο ἢ σὲ ἄλλη διεύθυνσι τῆς πόλεως.

Ὁ Τζόνσον καὶ ὁ Χέρτσογκ ἔπρεπε νὰ ἀρχίσουν εὐρείας κλίμακος ἀναζητήσεις. Ἀλλὰ ἀπὸ ποῦ νὰ ἀρχίσουν; «Ἴσως νὰ ὑπάρχῃ κάτι στὸ σπίτι τῆς Ἄϊχερ ἀπὸ τὸ ὁποῖο νὰ προκύπτουν στοιχεῖα περὶ τῆς ταυτότητός του.». Συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ ἄλλους ἀστυνομικούς, μετέβησαν στὸ σπίτι τῆς Ἄϊχερ καὶ ἄρχισαν τὴν ἔρευνα ἀπὸ τὴ σοφίτα μέχρι τὸ ὑπόγειο.

Οἱ κόποι τους ἀνταμείφθηκαν ὅταν μέσα σ' ἕνα συρτάρι, στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς χήρας, βρῆκαν πάνω ἀπὸ 60 γράμματα.. Ἦταν ὅλα ἀπὸ τὸν Πῆρσον, ἀλλὰ ὡς διεύθυνσίς του ἀναγράφονταν : ταχυδρομικὴ θυρὶς 227, Κράξμπούργκ, Γουέστ Βιρτζίνια καὶ ὄχι Φαίαρμάουντ.

Οἱ ἀστυνομικοὶ διάβασαν τὰ γράμματα καὶ ἐπείσθηκαν ὅτι ὁ αὐτοαποκαλούμενος πολιτικὸς μηχανικός, δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ἐκβιαστὴς καὶ ἀπατεώνας.

Ἡ Κράξμπούργκ εἶναι μία πόλις μὲ πληθυσμὸ 20.000 σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν Φαίαρμάουντ. Ὁ Τσόνσον πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸν διοικητὴ τῆς Ἀστυνομίας Κλάρενς Ντάκγουώρθ καὶ τοῦ ἀνέφερε τὸ μυστήριο τῆς ἐξαφανισθείσης οἰκογενείας.

—«Γνωρίζω ὅλα σχεδὸν τὰ ἄτομα στὴν πόλι μου καὶ δὲν ἔχω ἀκούσει ποτὲ γιὰ πολιτικὸ μηχανικὸ ὀνόματι Κορνέλιους Πῆρσον» ἀπήντησε ὁ Ντάκγουώρθ. «Τὸ πρᾶγμα φαίνεται πολὺ σοβαρό. Μπορεῖ νὰ εἶναι ἐγκληματίας. Θὰ τοποθετήσω μερικοὺς ἀστυφύλακες στὸ ταχυδρομεῖο κατὰ τὶς ὧρες ποὺ εἶναι ἀνοικτό, γιὰ νὰ ἀνακαλύψωμε ποιὸς παραλαμβάνει ἐπιστολὲς ἀπὸ τὴν θυρίδα 227».

Ἡ παρακολούθησις τοῦ ταχυδρομείου συνεχίσθηκε ἄγρυπνη ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες. Τὸ πρωῒ τῆς τετάρτης ἡμέρας βρισκόταν στὸ ταχυδρομεῖο ὁ ἴδιος ὁ Ντάκγουώρθ μὲ τὸν ἀστυφύλακα Κάρλ Σάουθερν, ὅταν ἕνας ἄνδρας μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ περιγραφέντος μνηστῆρος τῆς Ἄϊχερ, μπῆκε στὰ ταχυδρομικὰ γραφεῖα καὶ προχώρησε πρὸς τὴν θυρίδα πωλήσεως γραμματοσήμων.

Καὶ οἱ δύο ἀστυνομικοὶ τὸν γνώριζαν. Ἦταν ἕνας πωλητὴς ἠλεκτρικῶν εἰδῶν καὶ λεγόταν Χάρρυ Πάουερς.

Ὁ Πάουερς ἀγόρασε δύο πακέττα φάκελλα μὲ γραμματόσημα, μετὰ πῆγε στὶς θυρίδες τῆς Πόστ ρεστάντ. Ἔβαλε ἕνα κλειδὶ στὴ θυρίδα 227, τὴν ἄνοιξε καὶ ἔβγαλε ἀπὸ μέσα καμιὰ εἰκοσαριὰ γράμματα. Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ἐκείνη τὸν πλεύρισαν ὁ Ντάκγουώρθ καὶ ὁ Σάουθερν.

—«Θὰ ἔρθῃς μαζί μας στὸ Τμῆμα νὰ μᾶς ἐξηγήσῃς γιατὶ ἔχεις ταχυδρομικὴ θυρίδα μὲ ψεύτικο ὄνομα» τοῦ ἀνεκοίνωσε ὁ διοικητὴς μὲ αὐστηρὸ ὕφος.

Ὁ Πάουερς ταράχθηκε, ἀλλὰ δὲν ἔφερε ἀντίρρησι. Ὅταν κάθισε μπροστὰ στὸ γραφεῖο τοῦ Ντάκγουώρθ, φαινόταν ὅτι εἶχε ξαναποκτήσει τὴν αὐτοπεποίθησί του. Δὲν ἔδειχνε σημεῖα ἀμηχανίας καὶ ἐξήγησε ὅτι ὅλα τὰ γράμματα ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὴ θυρίδα προήρχοντο ἀπὸ ἐρωτευμένες γυναῖκες, μὲ τὶς ὁποῖες ἐρχόταν σὲ ἐπαφὴ μέσῳ διαφόρων λεσχῶν.

—«Εἶναι τὸ χόμπυ μου» εἶπε μὲ αὐτοπεποίθησι «ἀλλὰ θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ μοῦ κάνετε μιὰ χάρι.... δὲν θέλω νὰ μάθῃ ἡ γυναίκα μου γι' αὐτὰ γιατὶ θὰ μὲ παρεξηγήσῃ».

—«Πάουερς» τοῦ ἐτόνισε ὁ Σάουθερν «ξέρομε ὅτι μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες μὲ τὶς ὁποῖες ἀλληλογραφοῦσες ἦταν καὶ ἡ Ἄστα Ἄϊχερ ἀπὸ τὸ Πάρκ Ρίτζ. Οἱ ἀρχὲς τοῦ Πάρκ Ρίτζ θέλουν νὰ πληροφορηθοῦν τί συνέβη μὲ αὐτὴ καὶ τὰ παιδιά της».

—«Εἶναι ἀκριβῶς ὅπως τὰ εἶπα στὴν ἀστυνομία τοῦ Πάρκ Ρίτζ» δήλωσε ὁ Πάουερς. «Ἡ Ἄστα πῆγε μὲ τὰ παιδιὰ ταξίδι ἀναψυχῆς. Πρέπει νὰ γυρίσουν γρήγορα».

Παρ' ὅλες τὶς πιέσεις τῶν ἀστυνομικῶν, ὁ Πάουερς δὲν ἤξερε νὰ δώσῃ τὴ διεύθυνσι ὅπου ἡ Ἄστα περνοῦσε τὶς διακοπές της. «Στὴν πραγματικότητα δὲν ἤμουνα ἐγὼ ὁ μόνος φίλος της. Εἶχε σχέσεις καὶ μὲ ἕνα ἄλλο ἄνδρα ἀπὸ τὸ Πίτσμπουργκ, ὁ ὁποῖος κατέβηκε ἐδῶ καὶ ὁ ὁποῖος ὡδήγησε τὰ παιδιὰ στὸ σταθμὸ καὶ τὰ ἐπεβίβασε στὸ τραῖνο γιὰ τὸ Ντένβερ. Μόνο ἂν βρῆτε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σᾶς βοηθήσῃ. Δυστυχῶς ἐγὼ δὲν ξέρω τὸ ὄνομά του».

Ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ὧρες ἀνάκρισι, ὁ Πάουερς ἄλλαξε τὰ λόγια του καὶ ἰσχυρίσθηκε ὅτι ἡ Ἄϊχερ εἶχε παντρευτῆ τὸ γνωστὸ της ἀπὸ τὸ Πίτσμπουργκ. «Αὐτὸς τὴν πῆρε μαζί του, καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ παιδιά. Ἀλλὰ δὲν ξέρω ἂν κατευθύνθηκαν πρὸς τὸ Ντένβερ. Ἔχω λόγους νὰ πιστεύω ὅτι πῆγαν νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴ Σαὶν Λούϊς».

Οἱ καταθέσεις τοῦ Πάουερς δὲν ὡδηγοῦσαν πουθενά. Ὁ Ντάκγουώρθ διέταξε νὰ κλειστῆ στὸ κρατητήριο ἐν ἀπομονώσει καὶ αὐτὸς ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὸν σερίφη Γουΐλφρεντ Γκρίμμ καὶ τοὺς ἄνδρες του, ἄρχισαν νὰ ἐργάζωνται γιὰ τὴν ἀνακάλυψη θετικῶν στοιχείων κατηγορίας κατὰ τοῦ κρατουμένου. Ὅταν ὁ Τζόνσον πληροφορήθηκε τὴ σύλληψι τοῦ Πάουερς, ὑποσχέθηκε νὰ στείλῃ τὸν Χέρτσογκ στὴ Κράξμπουργκ γιὰ νὰ συνεργασθῆ μὲ τὶς ἐκεῖ ἀστυνομικὲς ἀρχές.

Μιὰ ἔρευνα στὸ σπίτι τοῦ Πάουερς παρέσχε ἀδιάσειστα πειστήρια μὲ τὰ ὁποῖα ἀπεδεικνύετο ὅτι ἦταν ἀπατεώνας καὶ πουλοῦσε ἔρωτα δι' ἀλληλογραφίας. Βρέθηκαν ἐπιστολὲς ἀπὸ 100 περίπου γυναῖκες ἀπὸ διάφορα μέρη. Ἀπὸ τὶς ἐπιστολὲς προέκυπτε ὅτι πολλὲς ἀπὸ τὶς γυναῖκες εἶχαν στείλει στὸν Πάουερς σημαντικὰ χρηματικὰ ποσά, τὰ ὁποῖα αὐτὸς εἶχε ζητήσει.

Μεταξὺ τῶν πολυπληθῶν ἐπιστολῶν ἦταν καὶ τὰ γράμματα τῆς Ἄϊχερ, συμπεριλαμβανομένου καὶ ἑνὸς μὲ τὸ ὁποῖο αὐτὴ δεχόταν τὶς προτάσεις του γιὰ γάμο. Καὶ δὲν ἦταν μόνον ἡ ἐπιστολὴ τῆς Ἄϊχερ ποὺ δεχόταν τὶς προτάσεις του: Μιὰ ἄλλη χήρα μὲ ἀρκετὴ περιουσία, ἡ Ντόροθυ Λένκε ἀπὸ τὴ Νόρθμπόρω—σύμφωνα μὲ τὰ γράμματα ποὺ διάβασαν οἱ ἀστυνομικοὶ—δεχόταν νὰ παντρευθῆ τὸν κοντοχονδρο Λοθάριο καὶ τὰ τελευταῖα της γράμματα ἀνέφεραν λεπτομέρειες γιὰ ἕνα ταξίδι ποὺ σκόπευε νὰ κάνῃ στὸ Πίτσμπουργκ.

Οἱ ἀναζητήσεις ποὺ ἔγιναν ἀπὸ τὴν ἀστυνομία τῆς Νόρθμπόρω ἀπόδειξαν ὅτι ἡ Ντόροθυ Λένκε ἀπουσίαζε ἀπὸ τὸ σπίτι της ἀρκετὲς ἑβδομάδες. Μήπως τὴν εἶχε δολοφονήσει κι' αὐτὴ ὁ Πάουερς μαζὶ μὲ τὴν Ἄστα καὶ τὰ τρία παιδιὰ τῆς τελευταίας; Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦταν πλέον πεπεισμένοι ὅτι εἶχε διαπραχθῆ ἔγκλημα. Ὁ Πάουερς ὅμως ἠρνεῖτο ἐπιμόνως νὰ παραδεχθῆ τὴν ἐνοχή του.

Στὸ σπίτι τοῦ Πάουερς δὲν βρέθηκαν ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα περὶ διαπράξεως ἐγκλήματος καὶ ἡ σύζυγός του ἰσχυρίσθηκε πλήρη ἄγνοια τῶν ἐξωζυγικῶν εἰδυλλίων τοῦ Πάουερς.

Ὁ Πάουερς δὲν προέβαινε σὲ ὁμολογία καὶ ἡ ἀνάκρισις παρέμενε στάσιμος..... μέχρις ὅτου ἕνας κάτοικος τοῦ Κουάϊετ Ντέλλ, ἑνὸς μικροῦ χωριοῦ, πέντε μίλλια ἔξω ἀπὸ τὴ Κράξμπουργκ, ἐπισκέφθηκε τὸ γραφεῖο τοῦ Ντάκγουώρθ.

—«Ἐὰν ὁ Χάρρυ Πάουερς ἔχῃ σκοτώσει τὶς γυναῖκες αὐτὲς καὶ τὰ παιδιά, εἶχε βρῆ τὸ πλέον κατάλληλο μέρος γιὰ νὰ διαπράξῃ τὸ ἔγκλημα. Γιατί ἔχει στὴν κατοχή του ἕνα κτῆμα ἐκτάσεως μερικῶν στρεμμάτων, τὸ ὁποῖο ἀπέχει μισὸ μίλλι ἀπὸ τὸ κτῆμα μου. Τὸ κτῆμα του εἶναι δασῶδες. Δὲν ὑπάρχουν κατοικίες πλησίον καὶ σχηματίζει κατηφοριὰ πρὸς τὸ ποτάμι Ἔλκ. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι ὁ Πάουερς πρὶν μερικοὺς μῆνες ἔχτισε ἐκεῖ ἕνα μονώροφο οἴκημα ποὺ δὲν μοιάζει οὔτε μὲ

γκαράζ, οὔτε μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι εἶναι κατοικία. Μὲ κάνει ἐντύπωσι γιὰ ποιὸ λόγο τὸ ἔχτισε».

—«Νομίζεις ὅτι ἔχει σχεδιασθῆ γιὰ νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἐκτελεστικὸς θάλαμος ;

—«Αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω νὰ πῶ» ἀπάντησε ὁ πληροφοριοδότης.

Οἱ Ντάκγουώρθ, Σάουθερν, Χέρτσογκ καὶ ἄλλοι δώδεκα ἀστυνομικοί, ἔσπευσαν ἀμέσως πρὸς τὸ Κουάϊετ Ντέλλ, ὅπου διαπίστωσαν ὅτι τὸ κτῆμα τοῦ Πάουερς ἦταν πράγματι μιὰ κατάλληλη θέσις γιὰ διάπραξι ἐγκλημάτων. Ἔσπασαν τὴ πόρτα τοῦ μονωρόφου οἰκήματος, ὁπότε μιὰ βαρειὰ δυσωδία ἀπὸ σάπια αἵματα τοὺς ἔκανε νὰ κρατήσουν τὴ μύτη τους. Τὸ πάτωμα καὶ οἱ τοῖχοι ἦταν γεμᾶτοι ἀπὸ κόκκινες κηλῖδες. Ἔπιπλα δὲν ὑπῆρχαν. Γύρω ἦταν σκορπισμένα διάφορα γυναικεῖα ἀντικείμενα καὶ παιδικὰ ἐνδύματα κοκκαλωμένα ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ εἶχαν ἀπορροφήσει. Ὑπῆρχαν ἐπίσης καὶ κάτι μισοαδειασμένες βαλίτσες μὲ παιχνίδια καὶ κοσμήματα.

Σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου, ὁ σερίφης Γκρίμμ ἀνεκάλυψε μιὰ βαρειὰ καταπακτή. Οἱ ἀστυνομικοὶ τὴ σήκωσαν καὶ εἶδαν μιὰ τσιμεντένια σκάλα ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ ὑπόγειο, ὅπου ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἠλεκτρικῶν φανῶν τους εἶδαν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ τρομακτικὴ ὑπόγειο φυλακή.

Μέσα στὸ ὑπόγειο ὑπῆρχαν πέντε κελλιὰ ποὺ τὸ καθένα ἔκλεινε μὲ μιὰ βαρειὰ πόρτα καὶ λουκέτο, μέσα στὰ ὁποῖα ὁ Πάουερς ἐφυλάκιζεα τὰ θύματά του μέχρις ὅτου τὰ ἐκτελέσῃ. Ἔξω ἀπὸ τὰ κελλιά, πάνω σ' ἕνα δοκάρι, ἦταν δύο κρῖκοι ἀγχόνης . Κάθι κελλὶ εἶχε ἕνα ἀγωγὸ φωταερίου καὶ λεκάνες ἀποχετεύσεως. Στὸ πάτωμα τοῦ ὑπογείου ὑπῆρχαν περισσότερες κηλῖδες αἵματος καὶ ἀτομικὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα πιθανῶς ἀνῆκαν στὶς Λένκε καὶ Ἄϊχερ. Ὑπῆρχαν ἐπίσης δύο βαρειὰ σφυριὰ γεμᾶτα αἵματα καὶ τοῦφες ἀπὸ μαλλιά.

Πτώματα δὲν βρέθηκαν πουθενὰ μέσα στὸ οἴκημα.

—«Ἂς κοιτάξωμε καὶ ἔξω» διέταξε ὁ Ντάκγουώρθ.

Τὸ φρεσκοσκαμμένο χῶμα ἔδειχνε τὸν χῶρο ὅπου ὁ Πάουερς εἶχεν ἀνοίξει ἕνα μεγάλο ἀποχετευτικὸ ὄρυγμα—μιὰ πραγματικὴ τάφρο—ποὺ ἄρχιζε ἀπὸ τὸ κτίριο καὶ κατέληγε κάτω στὸ ποτάμι Ἕλκ. Ὡπλισμένοι μὲ φτυάρια, οἱ ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν κατηφεῖς τὴ δουλειά..

Τὸ πρῶτο πτῶμα ποὺ ἀποκαλύφθηκε ἦταν ἕνα μικρὸ ἀγόρι—ἀναμφιβόλως ὁ Χάρρυ Ἄϊχερ. Ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ ξεθάφτηκε τὸ πτῶμα μιᾶς μεσήλικης γυναίκας ποὺ ἦταν μέσα σ' ἕνα μεγάλο τσουβάλι—πιθανῶς ἡ Ἄστα Ἄϊχερ. Ἐν συνεχείᾳ ξεθάφτηκαν ἀπὸ τὸ ὄρυγμα τὰ πτώματα τῶν δύο θυγατέρων τῆς Ἄϊχερ. Ἦταν τυλιγμένα μέσα σὲ κουβέρτες μὲ τὰ χέρια καὶ πόδια δεμένα μὲ σχοινιά. Τέλος, κάτω, κοντὰ στὸ ποτάμι, βρέθηκε τὸ πέμπτο πτῶμα—τὸ πτῶμα μιᾶς ἄλλης μεσήλικης γυναίκας.

Αὐτοκίνητα-φορεῖα μετέφεραν τὰ πτώματα στὸ θάλαμο τοῦ νεκροτομείου τῆς Κράρξμπουργκ, ὅπου διαπιστώθηκε θετικὰ ἡ ταυτότης τους ὅτι πράγματι ἀνῆκαν στὴ Λένκε καὶ στὴ οἰκογένεια Ἄϊχερ. Ἡ νεκροψία ἐβεβαίωσε ὅτι ὁ θάνατος προῆλθε ἀπὸ διάφορες αἰτίες—κτυπήματα μὲ σφυρί, δηλητηρίασι μὲ φωταέριο καὶ ἀπαγχονισμό.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ὡδήγησαν τὸν τρέμοντα Χάρρυ Πάουερς στὸ νεκροτομεῖο καὶ τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ παρατηρήσῃ τὰ πτώματα.

—«Ἄγνωστοι... μοῦ εἶναι ἄγνωστοι» μουρμούρισε. «Ποῦ τοὺς βρήκατε; δὲν γνωρίζω κανένα».

Ἀπὸ ἐκεῖ μεταφέρθηκε στὸ γραφεῖο τοῦ σερίφη Γκρίμμ, ὅπου ὑποβλήθηκε πάλι σὲ πολύωρη ἀνάκρισι. Οἱ ὧρες περνοῦσαν κι' αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀρνῆται ὅτι ἐγνώριζε κάτι γιὰ τὴν ὁμαδικὴ σφαγή. «Ἐγὼ δὲν εἶχα κανένα λόγο νὰ κάνω ἕνα τέτοιο πρᾶγμα» ἐπανελάμβανε. «Δὲν ἔχω κάνει τέτοιο πρᾶγμα».

Ἡ ἀνεύρεσις τῶν πέντε πτωμάτων μέσα στὸ ὄρυγμα, διαδόθηκε ἀστραπιαίως

στὴ Κλάρξμπουργκ καὶ σὲ λίγο ἕνα ἐξαγριωμένο πλῆθος ἀπὸ 2000 περίπου ἄτομα, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, συγκεντρώθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ δικαστήριο. Τὰ ὄργανα τῆς τάξεως κατώρθωσαν νὰ ἐπιβληθοῦν στὸ πλῆθος μόνο μὲ τὴν ἀπειλὴ τῶν ὅπλων τους καὶ τὶς δακρυγόνες βόμβες. «Ἀφῆστε μας νὰ τὸν λυντσάρωμε. Τὸ τέρας τοῦ Κουάϊετ Ντέλλ» φώναζαν τὰ πλήθη. «Ἐκτελέστε τον μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἐξετέλεσε αὐτὸς τὰ θύματά του».

Ἡ βοὴ τοῦ ὄχλου ἦταν ἐκείνη ποὺ στὸ τέλος ἔκανε τὸν Πάουερς νὰ σπάσῃ. Μὲ τὸ πρόσωπο ὠχρὸ ἐψέλλισε τρέμοντας : «Καλά, καλά, ἐγὼ τοὺς σκότωσα. Θὰ μιλήσω ἐὰν μοῦ ὑποσχεθῆτε ὅτι δὲν θὰ μὲ παραδώσετε στὸν ὄχλο αὐτό».

Ὅταν ὁ Πάουερς ἔφερε τὴν Ἄστα ἀπὸ τὸ Πάρκ Μπρίτζ, τὴν πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ οἴκημα τοῦ Κουάϊετ Ντέλλ, ὅπου τὴ φυλάκισε σ' ἕνα κελλί, προσπαθώντας νὰ τὴν ἐξαναγκάσῃ νὰ ὑπογράψῃ δηλώσεις ὅτι τοῦ μετεβίβαζε ὁλόκληρη τὴν περιουσία της σ' αὐτόν.

Ἡ ὑπόθεσις περιπλέχθηκε ὅταν χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ ἔφθασε ἀπὸ τὴ Μασαχουσέττη καὶ ἡ Λένκε. Τὴν ἔφερε κι' αὐτὴ στὸ Κουάϊετ Ντέλλ. Ἐπειδὴ ἡ τελευταία τοῦ χαλοῦσε τὰ σχέδια, ἔπρεπε νὰ τὴν ἐκτελέσῃ πρώτη.

Ἐν συνεχείᾳ, σύμφωνα μὲ τὴν κατάθεσι τοῦ Πάουερς, πῆγε στὸ Ἰλλινόϊς γιὰ νὰ φέρῃ τὰ τρία παιδιὰ τῆς Ἄϊχερ, τὰ ὁποῖα ἐφυλάκισε ἐπίσης στὸ ὑπόγειο μέσα σὲ κελλιά, δίπλα στὴ μητέρα τους.

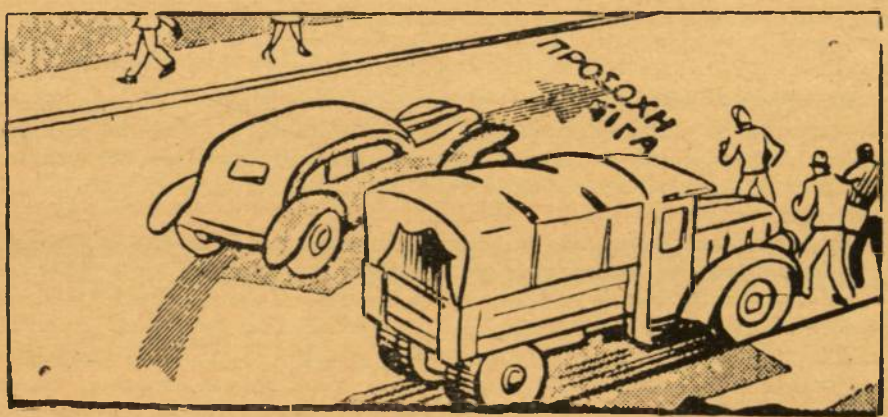
Παρὰ τὴν παρουσία τῶν παιδιῶν, ἡ χήρα ἠρνεῖτο νὰ ὑπογράψῃ τὶς δηλώσεις ποὺ εἶχε συντάξει ὁ Πάουερς καὶ ἔτσι ἦταν τὸ δεύτερο θῦμα του. Ὕστερα ἀπὸ τὴ μητέρα σκότωσε τὰ δύο κορίτσια καὶ τὸ ἀγόρι καὶ ἔχωσε τὰ πτώματά τους στὸ ὄρυγμα.

Ὁ αἱμοσταγὴς ἐγκληματίας τῆς Γουέστ Βιρτζίνια φυλακίσθηκε καὶ τοποθετήθηκε ἀνάλογος φρουρὰ γιὰ νὰ ἀποφευχθῇ τὸ λυντσάρισμά του μέχρις ὅτου προσαχθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου.

Οἱ ἔνορκοι, ἀφοῦ ἄκουσαν τὶς φρικιαστικὲς ἐξιστορήσεις τῶν μαρτύρων, ἔβγαλαν ὁμόφωνα τὴν ἐτυμηγορία τους : «ἔνοχος».

Στὶς 18 Μαρτίου 1932, μερικοὺς μῆνες μετὰ τὴν διάπραξιν τῶν τερατωδῶν ἐγκλημάτων του, ὁ Χάρρυ Πάουερς ἀπαγχονίσθηκε στὶς κρατικὲς φυλακὲς τῆς Μάουντσβίλλ.

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Μὴ ξεχνᾶτε ποτέ, ὅτι τὸ προσπέρασμα ἔχει καὶ τοὺς κινδύνους του καὶ πρέπει νὰ γίνεται μὲ μεγάλη προσοχή. Ὅταν μάλιστα προσπερνᾶτε ἄλλο σταματημένο αὐτοκίνητο ποὺ σᾶς ἐμποδίζει νὰ βλέπετε πρὸς τὰ δεξιά σας, πρέπει νὰ ἐλαττώνετε τελείως τὴν ταχύτητα, ὥστε νὰ σταματᾶτε ἀμέσως ἂν παραστῇ ἀνάγκη.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

Ὑπὸ τ. Ἀστυνομικοῦ Δ/ντοῦ
κ. **ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΟΡΕΣΣΗ**

Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀξιολόγου ἄρθρου τοῦ κ. Ἀρχιμανδρίτου, περὶ τῆς κοινωνικῆς ἀγωγῆς ὡς παράγοντος πολιτισμοῦ, νομίζω ὅτι θὰ συντελέσῃ καὶ τὸ κάτωθι παράδειγμα :

Κατὰ πρόσφατον ἐπίσκεψίν μου εἰς Λονδῖνον, ἀνέμενον, εἰς μίαν στάσιν τῶν λεωφορείων συγκοινωνίας, τὴν διέλευσιν τοῦ ὀχήματος, ἵνα ἐπιβιβασθῶ αὐτοῦ. Ὡς γνωστόν, τὰ λεωφορεῖα τοῦ Λονδίνου εἶναι διώροφα, ἀπαγορεύεται δὲ νὰ παραλαμβάνουν ὀρθίους, παρὰ μόνον μέχρι 5 εἰς τὰς ὥρας τῆς ἐξαιρετικῆς κινήσεως ἐπιβατῶν (ὡς αἱ ὧραι ἐνάρξεως καὶ λήξεως γραφείων, ἀνοίγματος καὶ κλεισίματος καταστημάτων κ.λ.π.). Κανονικῶς μόνον αἱ θέσεις καθημένων συμπληροῦνται, δι' ὃ καὶ ὁ, ἥ, ἡ εἰσπράκτωρ (διότι εἶναι καὶ ἀρκεταὶ γυναῖκες) ἅμα πλησιάζει τὸ ὄχημα εἰς μίαν στάσιν στέκεται παρὰ τὴν θύραν αὐτοῦ καὶ ἀφοῦ κατεβοῦν οἱ προοριζόμενοι διὰ τὴν στάσιν αὐτήν, ἀναφωνεῖ τὸν ἀριθμὸν τῶν κενῶν θέσεων καὶ προχωροῦν οἱ ἀναμένοντες καὶ εἰσέρχονται μόνον τόσοι, ὅσας θέσεις ἀνήγγειλεν ὁ εἰσπράκτωρ. Σημειωτέον, ὅτι τὰ ὀχήματα αὐτὰ ἔχουν μόνον μίαν θύραν, ὁ δὲ εἰσπράκτωρ δὲν κάθηται εἰς τὸ δι' αὐτὸν προωρισμένον παρὰ τὴν θύραν κάθισμα, παρὰ μόνον ὅταν τελειώσῃ τὴν ἐργασίαν του, δηλαδὴ τὴν χορήγησιν τῶν εἰσιτηρίων εἰς τοὺς νεοεισελθόντας καὶ ἀφοῦ ἀνέλθῃ καὶ εἰς τὸν ἄνω ὄροφον, ὅπου ἐπιτρέπεται καὶ τὸ κάπνισμα.

Περίμενα λοιπόν, πρῶτος, εἰς τὴν σειρὰν τῶν μελλόντων νὰ ἐπιβιβασθοῦν εἰς τὸ ἀναμενόμενον ὄχημα καὶ ὑπῆρχε ἀρκετὴ «οὐρὰ» κατόπιν ἀπὸ ἐμέ, διότι—καὶ αὐτὸ εἶναι ἄλλο παράδειγα πειθαρχίας καὶ πολιτισμοῦ τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ—ὁ εἷς ἵσταται κατόπιν τοῦ ἄλλου εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν καὶ περιμένει στωϊκῶς εἴτε βρέχει, ὡς συνήθως, εἴτε χιονίζει. Ἡ δὲ σειρὰ αὐτὴ γίνεται «αὐτομάτως» ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου καὶ λαμβάνει κατεύθυνσιν ἀντίθετον πρὸς τὴν τοῦ ἀναμενομένου ὀχήματος.

Ἐπειδὴ τὸ ὄχημα ἀργοῦσε, γιὰ νὰ «σκοτώσω» τὴν ὥρα μου ἔκαμα ἕνα βῆμα πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πεζοδρομίου καὶ «χάζεψα», κοιτάζων μιὰν ρεκλάμαν κινηματογράφου. Ἔξαφνα ἠσθάνθην κάποιος νὰ μοῦ ἐγγίζῃ τὸν ὦμον καὶ νὰ μοῦ λέγῃ συγχρόνως : «Κύριε, ἔρχεται τὸ ὄχημα, ἐλᾶτε στὴ θέσι σας, εἶσθε πρῶτος». Ἐστράφην καὶ εἶδα ἔκπληκτος τὸν ἐπόμενον ἐμοῦ ἰδιώτην, ὅστις μάλιστα μοῦ ἔδειχνε τὸ ἐρχόμενον ὄχημα, ἀντιληφθεὶς ἴσως, ὅτι ἤμουν ξένος καὶ πιθανολογῶν ἄγνοιαν τῆς ἀγγλικῆς.

Αὐτὴ εἶναι ἡ κοινωνικὴ ἀγωγὴ τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων. Ἀντὶ νὰ ἀδιαφορήσῃ διὰ τὴν—ἀνόητον, θὰ ἐλέγομεν ἡμεῖς—περιέργειαν ἑνὸς συνανθρώπου του καὶ νὰ κοιτάξῃ πῶς ἐπωφελούμενος, εἰ δυνατόν, αὐτῆς, νὰ πάῃ γρηγορώτερα στὴ δουλειά του, αὐτὸς μὲ πνεῦμα κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης ἀνώτερον καὶ εὐγένειαν ἀληθινοῦ «τζέντλεμαν», μοῦ ὑπέδειξεν ὅτι ἤρχετο τὸ ὄχημα καὶ ἔπρεπε νὰ πάρω τὴν θέσιν μου, τὴν ὁποίαν, κατ' ἀπαραβίαστον ἐθιμικὸν δίκαιον, εἶχον, εἰς τὴν «οὐρὰν» τῶν λοιπῶν ἀναμενόντων, οἱ ὁποῖοι, ὡς μὲ μίαν γρήγορην ματιὰν ἀντελήφθην, ὅλοι ἦσαν σύμφωνοι καὶ ἐπεδοκίμαζαν τὴν ἐνέργειάν του.

Ἐὰν συγκρίνωμεν τὸ παράδειγμα αὐτὸ μὲ τὸ τί γίνεται εἰς τὴν χώραν μας, εἰς παρομοίας περιπτώσεις καὶ γενικώτερον ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς διὰ τῶν λεωφορείων συγκοινωνίας, τὸ συμπέρασμα πᾶν ἄλλο ἢ κολακευτικὸν θὰ εἶναι διὰ τὸν «πολιτισμόν» μας.

Δ. Μ. ΚΟΡΕΣΣΗΣ

Η ΚΟΠΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΤΑΣ

ΣΤΗΝ ΠΑΙΔΙΚΗ ΣΤΕΓΗ ΕΚΑΛΗΣ ΤΟΥ Ο.Φ.Α., ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΟΥ Ο.Κ.Φ.Α. ΠΕΙΡΑΙΩΣ

***

Η ΚΟΠΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΤΑΣ ΣΤΗΝ ΠΑΙΔΙΚΗ ΣΤΕΓΗ ΕΚΑΛΗΣ ΤΟΥ Ο.Φ.Α.

Στὶς 13 Ἰανουαρίου 1962, στὴν Παιδικὴ Στέγη Ἑκάλης, ἔγινε ἡ καθιερωμένη σεμνὴ τελετὴ καὶ τὸ κόψιμο τῆς πίττας τοῦ νέου ἔτους 1962.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ «Ὁμίλου Φίλων Ἀστυνομίας» Ἀθηνῶν, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν ἀκούραστη πρόεδρο κ. Ἰωακείμογλου, ἐδέχετο, στὶς ὡραιότατες αἴθουσες τῆς Παιδικῆς Στέγης, τοὺς προσκεκλημένους.

Τὴν γιορτὴ ἐτίμησαν μὲ τὴν παρουσία τους ὁ Ὑφυπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Δ. Δαβάκης, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Θ. Ρακιντζῆς, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Ἀστυνομίας Πόλεων τοῦ Ὑφυπουργείου

Ὁ Ὑφυπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Δ. Δαβάκης, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Θ. Ρακιντζῆς καὶ ὁ παρὰ τῷ Ὑφυπουργείῳ Ἐσωτερικῶν Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Θ. Νούσιας, κατὰ τὴν κοπὴν τῆς βασιλόπιττας εἰς τὴν Παιδικὴν Στέγην Ἑκάλης τοῦ Ο.Φ.Α.

Ἐσωτερικῶν, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ κ. Θ. Νούσιας, ὁ τέως Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτης, οἱ Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ κ.κ. Α. Μουρούσιας καὶ Νιχογιαννόπουλος, ὁ παρὰ τῷ Ὑφυπουργείῳ Ἐσωτερικῶν Διοικητικὸς Διευθυντὴς κ. Α. Ἀργυράκης, ὁ Ὑποστράτηγος ἐ.ἀ. κ. Κουρούκλης, ὁ Ἀντιπρόε-

δρος τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Ἡ. Καντᾶς, ὁ Ἐπιθεωρητὴς Σχολείων Β' περιφερείας Ἀθηνῶν κ. Μαρίνης καὶ αἱ κυρίαι: Καίτη Καραμπέτσου, Ἑλένη Παναγιωτοπούλου, Καίτη Ψημμένου, Χρηστίνα Πυλίδη, Χρηστίνα Ἀβέρωφ, Πατρούλα Λεωνιδάκη, Μάνια Γερανέα, Μαρία Φαρμάκη, Μαρία Ἀβδῆ, Λούλα Σταυροπούλου, Τίτσα Φαρμάκη, Καίτη Ρωμαΐδου, Ἑλένη Γρυπάρη, Σοφία Καρακουλάκη, Βρανοπούλου, Ντυμόν, Παπαδάκη, Ἀνδριτσάκη, Μιλάνου, Παπασταθοπούλου, Καββαδᾶ, Τσακανίκα καὶ Οἰκονομοπούλου.

Ἀφοῦ ἐψάλη τρισάγιον ἀπὸ τὸν ἱερέα τῆς ἐνορίας καὶ κατόπιν συντόμου εὐχαριστηρίου προσλαλιᾶς καὶ εὐχῶν διὰ τὸ νέον ἔτος τῆς κ. Ἰωακείμογλου, ὁ Ὑφυπουργὸς κ. Δαβάκης ἔκοψε τὴν πίττα, ἐνῶ τὰ παιδιὰ τῆς Στέγης ἔψαλλαν Χριστουγεννιάτικα τραγούδια.

Ὁ κ. Ὑφυπουργὸς ἔπλεξε δι' ὀλίγων τὸ ἐγκώμιον διὰ τὸ ἔργον τῶν κυριῶν φίλων τῆς Ἀστυνομίας τῶν Ἀθηνῶν καὶ κατόπιν ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τὸ οἴκημα καὶ τὴν ὅλην ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν του.

Ἡ τυχερὴ ποὺ πῆρε τὸ χρυσὸ νόμισμα τῆς πίττας τοῦ παιδιοῦ ἦταν ἡ δεσποινὶς Χρυσούλα Τσούμα. Ἐπίσης τὸ νόμισμα τῆς πίττας τῶν μελῶν τοῦ Ο.Φ.Α. βρέθηκε στὸ κομμάτι τοῦ ἀστυφύλακος κ. Δούκα Βασιλείου.

Μετὰ τὸ κόψιμο τῆς πίττας, προσεφέρθησαν ἀπὸ τὶς κυρίες μέλη τοῦ ὁμίλου ἀναψυκτικά.

Τὸ περιοδικόν μας συγχαίρει τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ τὰ μέλη τοῦ Ο.Φ.Α. καὶ εὔχεται ὑγείαν καὶ μακροημέρευσιν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ τεραστίου ἔργου κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, τὸ ὁποῖον ἔχουν πραγματοποιήσει, μὲ τὴν ἀποκλειστικὴν πρωτοβουλίαν των.

***

Η ΚΟΠΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΤΑΣ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Μεγάλη ἐπιτυχία ἐσημείωσεν ἐφέτος ἡ γιορτὴ τῆς κοπῆς τῆς βασιλόπιττας στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολή, ποὺ δόθηκε τὸ βράδυ τοῦ Σαββάτου 13 Ἰανουαρίου ἐ.ἔ καὶ κράτησε μέχρι τὶς πρωϊνὲς ὧρες τῆς Κυριακῆς.

Ἡ αἴθουσα δεξιώσεων τῆς Σχολῆς, κατάλληλα διακοσμημένη, παρουσίαζε μία πρόσχαρη ὄψη, ἐνῶ εὐγενικοὶ Ἀξιωματικοὶ ὑπεδέχοντο τοὺς καλεσμένους καὶ τοὺς ὡδηγοῦσαν στίς, ἐκ τῶν προτέρων, καθωρισμένες θέσεις τους.

Καὶ ἡ γιορτὴ ἄρχισε μ' ἕνα σύντομο χαιρετισμὸ ποὺ ἀπηύθυνε ὁ Διοικητὴς τῶν Σχολῶν, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Ἐμμ. Ἀρχοντουλάκης, πρὸς τοὺς παρισταμένους, γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ ὕστερα ἡ κοπὴ τῆς βασιλόπιττας, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς ὀρχήστρας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἡ ὁποία ἐπλαισίωσε ὁλόκληρο τὸ μουσικὸ πρόγραμμα.

Στὴ συνέχεια ἡ πίστα γέμισε ἀπὸ χορευτικὰ ζευγάρια, καθὼς οἱ μουσικοὶ ρυθμοὶ διεδέχοντο ὁ ἕνας τὸν ἄλλον... Λίγο ὕστερα ἄρχισεν ἡ παρέλαση τῶν καλλιτεχνῶν, μιὰ ἀλησμόνητη παρέλαση ποὺ κράτησε πέντε ὁλάκαιρες ὧρες...

Καλλιτέχναι τοῦ θεάτρου, τοῦ κινηματογράφου καὶ τοῦ τραγουδιοῦ, μῖμοι, ταχυδακτυλουργοί, ἀκροβάται, κομφερανσιέ, πολλοί, ἀμέτρητοι καλλιτέχναι ἔσπευσαν νὰ δώσουν τὸ παρόν, νὰ ψυχαγωγήσουν, νὰ διασκεδάσουν καὶ νὰ συγκινήσουν μὲ τὴν τέχνη τους τοὺς μαθητὰς τῶν Σχολῶν, οἱ ὁποῖοι τοὺς καταχειροκρότησαν.

Κι' ἀνάμεσα στὰ τραγούδια καὶ τὸ χορό, τὸ γενναῖο φαγοπότι συμπλήρωσε τὴν εἰκόνα τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ κεφιοῦ, ποὺ θὰ μείνῃ ἀξέχαστη σὲ ὅσους παρευρέθησαν.

Ἀλήθεια!... Ἐφέτος, στὸ πρωτοχρονιάτικο γλέντι της, ἡ Ἀστυνομικὴ Σχολὴ μᾶς παρουσίασε τὸν καλύτερο ἑαυτό της. Μᾶς παρουσίασε ἕνα ὡραιότατο καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα.

Ἀξίζουν πολλὰ συγχαρητήρια στοὺς ἐκλεκτοὺς Ἀξιωματικοὺς τῆς Σχολῆς καὶ τοὺς καλοὺς μαθητάς της, ποὺ ὅλοι μαζὶ συνεργάσθηκαν ἁρμονικὰ καὶ ἐκοπίασαν γιὰ νὰ φτειάξουν μὲ τόση ἐπιτυχία τὴν ἀλησμόνητη αὐτὴ γιορτινὴ εἰκόνα ποὺ ἐνεθουσίασε.

Οἱ δόκιμοι ἔτσι ἔζησαν χαρούμενες στιγμὲς καὶ πῆραν νέες δυνάμεις γιὰ τὸν δύσκολο σχολικὸ ἀγῶνα τῶν ἀσκήσεων, τῆς μελέτης καὶ τῆς περισυλλογῆς. Ἀλλὰ μαζὶ πῆραν καὶ μιὰ ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης ποὺ νοιώθει ἡ Ἀστυνομικὴ Σχολὴ πρὸς ὅλους τοὺς μαθητάς της, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὴν ὡραιότερη ἐλπίδα τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

***

Η ΚΟΠΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΤΑΣ ΣΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΟΥ Ο.Κ.Φ.Α. ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τὴν πρωΐαν τῆς 21/1/62, εἰς τὴν πολυτελεστάτην αἴθουσαν τοῦ Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς καὶ παρουσίᾳ πολλῶν ἐπισήμων, ἔλαβε χώραν ἑορτὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκόπη ἡ πίττα τοῦ Ὁμίλου καὶ ἀπενεμήθησαν διπλώματα κοπτικῆς εἰς τὰς θυγατέρας τῶν ἀστυνομικῶν, αἱ ὁποῖαι φοιτοῦν εἰς τὴν Σχολὴν Κοπτικῆς—Ραπτικῆς τοῦ Ὁμίλου.

Εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἑορταστικὴν ἐκδήλωσιν παρέστησαν ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Κοντογιάννης, οἱ Ὑφυπουργοὶ Οἰκονομικῶν καὶ Ἐσωτερικῶν κ.κ. Ἀλιπράντης καὶ Δαβάκης, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος καὶ ἡ κυρία Θ. Ρακιντζῆ, οἱ βουλευταὶ κ. κ. Βοβολίνης, Σκορδίλης, Ἀνδριανόπουλος, ὁ παρὰ τῷ Ὑφυπουργείῳ Ἐσωτερικῶν Γενικὸς Δ/ντὴς Ἀστυνομίας, Ἀστυν. Δ/ντὴς Α΄ κ. Νούσιας Θωμᾶς, ὁ Ἀστυνομικὸς Δ/ντὴς Πειραιῶς κ. Νικητάκης Ν., οἱ κ.κ. Κρίτων Δηλαβέρης, Σπ. Μπρούσκαρης, Ἰωαν. Κασιμάτης, Ἀναστασόπουλος, Λεβέντης, αἱ κ.κ. Ἀλεπάνη, Παπαπολίτου, ὁλόκληρον τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ Ο.Κ.Φ.Α., ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ κ. Δαβάκη, Ἀστυνόμος Α΄ κ. Κασίμης καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ καὶ μέλη τῆς Πειραϊκῆς Κοινωνίας.

Ὡμίλησαν κατὰ πρῶτον ἡ πρόεδρος τοῦ Ὁμίλου κ. Δηλαβέρη Ἀθηνᾶ, ὁ κ. Ὑφυπουργός, ὅστις ἐξῆρε τὸ ἔργον τοῦ Ὁμίλου καὶ ὁ κ. Ἀρχηγός, ὅστις συνεχάρη τὸ ζεῦγος Δηλαβέρη διὰ τὴν κοινωνικὴν δρᾶσιν του. Μετὰ τὰς ὁμιλίας, ἐπηκολούθησεν ἡ ἀπονομὴ ὑπὸ τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ, τῶν διπλωμάτων εἰς τὰς ἀποφοίτους μαθητρίας τῆς Σχολῆς Κοπτικῆς—Ραπτικῆς, αἱ ὁποῖαι εἶναι αἱ ἀκόλουθοι :

Παντελῆ Μαρία, Καλογεροπούλου Θεώνη, Γεωργᾶ Γεωργία, Δεϊμέζη Αἰκατερίνη, Γιαννίκου Νίκη, Ταμπακίδου Μερσίνη, Κατσαντώνη Ἀσπασία, Παναγιωτοπούλου Ἄννα, Θεοχάρη Αἰκατερίνη, Καραγιάννη Πηνελόπη, Μαρουλάκη Δέσποινα, Παχυγιαννάκη Ἀριάδνη, Παπαδόγκωνα Σταματίνα, Μαργιατάκη Ἑλένη, Μπέη Ξένη, Σημιγιάννη Ἑλένη, Ἀλεξανδροπούλου Ἀνθὴ καὶ Βεντιάδου Ζωγραφούλα.

Ὁ κ. Ὑφυπουργὸς ἠυχήθη εἰς τὰς ὡς ἄνω καλὴν σταδιοδρομίαν.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Ἐπιμενίδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βύρωνος ἀριθ. 2, στὸ Φανάρι τοῦ Διογένους (Πλατεῖα Λυσικράτους).

Ὁ Ἐπιμενίδης, ἀρχαῖος σοφός, ποιητὴς καὶ προφήτης ἀπὸ τὴν Κνωσσὸ τῆς Κρήτης, ἔζησε στὰ τέλη τοῦ 7ου π.Χ. αἰῶνος. Ἐρχόμενος στὴν Ἀθήνα, ἐξάγνισε τὴν πόλι μὲ θυσίες καὶ ἄλλες τελετὲς καὶ ἀπήλλαξε τοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ τὸν λοιμό, στὸν ὁποῖο τοὺς εἶχον καταδικάσει οἱ θεοὶ ἐξ αἰτίας τοῦ «Κυλωνείου ἄγους». (Ὁ Κύλων ἦτο Ἀθηναῖος εὐπατρίδης, ποὺ τὸ 612 ἢ 600 π.Χ. κατέλαβε τὴν Ἀκρόπολι. Πολιορκηθεὶς ἀπὸ τοὺς ἀριστοκρατικοὺς τοῦ Μεγακλέους, αὐτὸς μὲν διέφυγε, οἱ ὀπαδοί του ὅμως ἐθανατώθησαν παρὰ τὰ συμφωνηθέντα).

Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι, ὁ Ἐπιμενίδης κοιμήθηκε μέσα σ' ἕνα σπήλαιο 54 χρόνια, (Ἐπιμενίδειος ὕπνος) καὶ πέθανε σὲ ἡλικία 154 χρόνων ἢ κατ' ἄλλους 299 χρόνων.

Ἐπιμηθέως.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Προαιρεσίου 9, στὸ Μέτς.

Ὁ Ἐπιμηθεύς, κατὰ τὴ μυθολογία, ἦτο γυιὸς τοῦ Ἰαπετοῦ, βασιλέως τῶν Τιτάνων καὶ τῆς Κλυμένης ἢ Θέμιδος ἢ Ἀσίας ἢ Αἴθρας. Ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, ἦτο ἐντελῶς ἀντίθετος στὶς σκέψεις καὶ στὸ χαρακτῆρα. Χαρακτηριστικά, ἐλέγετο τὸ ἑξῆς: «Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως». Πῆρε γιὰ γυναῖκα τὴν Πανδώρα καὶ ἀπέκτησεν ἀπ' αὐτή, τὴν Πύρρα, ἐκ τῆς ὁποίας ὕστερα ἀπὸ τὸν κατακλυσμό, προέκυψε τὸ γυναικεῖο γένος.

Ἐπιχάρμου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Τριπόδων 11, κοντὰ στὸν Ἅγιο Νικόλαο τῆς Πλάκας.

Ὁ Ἐπίχαρμος, ἕλλην κωμικὸς ποιητὴς καὶ φιλόσοφος, γεννήθηκε στὴν Κῶ περὶ τὸ 540 π.Χ. καὶ πέθανε στὶς Συρακοῦσες περὶ τὸ 450 π.Χ. Ὁ πατέρας του ἦτο γιατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Συρακουσῶν, Ἱέρωνος. Οἱ ἀρχαῖοι τὸν ἐθεώρουν ὡς ἕνα τῶν μεγαλυτέρων κωμωδοποιῶν τῆς Ἑλλάδος. Δὲν εἶναι ἀπόλυτα βέβαιον ἂν ἦτο φιλόσοφος καὶ ἂν ἀνῆκε στοὺς Πυθαγορείους.

Ἑπταλόφου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πριγκηπονήσων 29, κοντὰ στὸ τέρμα τῆς λεωφ. γραμμῆς Πολυγώνου.

Ἑπτάλοφος ἢ Νέα Ἑπτάλοφος, εἶναι ἐπωνυμία τῆς Κων/πόλεως. Λέγεται δὲ καὶ ἔτσι γιατὶ ἐκτείνεται πάνω σὲ ἑπτὰ λόφους. (Ἀπὸ τὸν 1ον π.Χ. αἰῶνα ἡ Ρώμη ὠνομάσθηκε Ἑπτάλοφος, γιατὶ ἦτο κτισμένη στοὺς λόφους: Ἀβεντίνου, Ἐσκυλίνου, Ἰανικούλου, Καιλίου, Καπιτωλίνου, Παλατίνου καὶ Κυρηναλίου. Ἐπειδὴ ἡ Κων/λις ἐχαρακτηρίζετο ὡς «νέα Ρώμη» πῆρε καὶ τὴν ἐπωνυμία, Ἑπτάλοφος).

Ὁμώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ πολλὲς συνοικίες.

Ἑπτανήσου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Κυψέλης 13 καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Κύπρου (Ἁγία Ζώνη)

Πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸ συγκρότημα τῶν Ἰονίων Νήσων, τὸ ὁποῖον ἀποτελοῦν τὰ νησιά: Κέρκυρα, Ζάκυνθος, Κεφαλληνία, Ἰθάκη, Λευκάς, Παξοὶ καὶ Κύθηρα. Μὲ τὴν συνθήκη τοῦ Καμποφόρμιο (1797), ὁ Ναπολέων παρεχώρησε τὰ Ἑπτάνησα στὴ Γαλλία, ἀλλ' ὅμως στὶς ἀρχὲς τοῦ 1799, οἱ Ρῶσοι καὶ οἱ Τοῦρκοι κατέλαβον αὐτά, γιὰ νὰ ματαιώσουν τὴν ἐξάπλωσι τοῦ Ναπολέοντος στὴν Ἀνατολή.

Μὲ τὴν συνθήκη τῆς Κων/λεως (1799), τὰ Ἑπτάνησα ἔγιναν αὐτόνομος πολιτεία (φόρου ὑποτελὴς στὴ Πύλη), πλὴν τὴν πραγματικὴ ἐξουσία εἶχε στὰ χέρια της ἡ Ρωσία. Μὲ τὴν συνθήκη ὅμως τῆς Τιλσὶτ (1807) τὰ πῆρε ξανὰ ἡ Γαλλία. Τὸ 1809 οἱ Ἄγγλοι ἄρχισαν νὰ καταλαμβάνουν τὰ νησιά, πρᾶγμα ποὺ ἐπέτυχον τὸ 1814 μὲ τὴν κατάληψι τῆς Κερκύρας. Τὸν Νοέμβριο τοῦ 1814 ὑπεγράφη στὸ Παρίσι συνθήκη μὲ τὴν ὁποία τὰ Ἑπτάνησα ἐσχημάτισαν ἐλεύθερο καὶ ἀνεξάρτητο κράτος, ὑπὸ τὴν προστασία τῆς Ἀγγλίας καὶ τὴν ἐπωνυμία «Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῶν Ἰονίων νήσων». Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ἄγγλοι δὲν ἐφάνησαν συνεπεῖς στὶς ὑποχρεώσεις ποὺ εἶχον ἀναλάβει ἀπέναντι τῶν κατοίκων, ἦλθαν σὲ σύγκρουσι, ἡ ὁποία ὕστερα ἀπὸ 50 χρόνια κατέληξε στὴν ἕνωσι τῶν νησιῶν μὲ τὴν Ἑλλάδα.

Ἑπταπυργίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἑπταλόφου 12, στὸ τέρμα τῶν Λεωφορείων Πολυγώνου.

Τὸ Ἑπταπύργιον (Τουρκιστὶ Γεντὶ-Κουλέ), εἶναι τὸ Ν.Δ. φρούριο τῶν τειχῶν τῆς Κων/λεως ποὺ θεμελιώθηκε ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Ζήνωνα. Στὴν ἅλωσι τῆς Κων/λεως ἀπὸ τοὺς Λατίνους (1204) κατεστράφη, ξανάγινε ὅμως τὸ 1350, τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰωάννου ΣΤ' τοῦ Καντακουζηνοῦ. Στὸ Ἑπταπύργιο ἐνεκλείσθησαν κατὰ καιροὺς πολλοὶ ξένοι διπλωμάται, οἱ χῶρες τῶν ὁποίων εἶχον ἔλθει σὲ ρῆξι μὲ τὴν Ὀθωμανικὴ αὐτοκρατορία. Τελευταῖος ὑπῆρξεν ὁ Γάλλος Λεμπρέν, ὁ ὁποῖος ἐκρατήθη τρία χρόνια. Λέγεται Ἑπταπύργιο, γιατὶ ἔχει ἑπτὰ πύργους.

Ἑπταχάλκου.

Βρίσκεται στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Ἀποστόλου Παύλου, κοντὰ στὸν Ἅγιο Ἀθανάσιο τοῦ Θησείου. Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τὸ Ἑπτάχαλκον ἦτο Ἡρῶον ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὶς Πειραϊκὲς πύλες καὶ εἶχε κτισθῆ πρὸς τιμὴν τοῦ βασιλέως τοῦ Ἀβάντων.

Ἐρασινίδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μαινεμένης 4, κοντὰ στὴν πλατεῖα Ὑμηττοῦ.

Ὁ Ἐρασινίδης, Ἀθηναῖος στρατηγός, πῆρε μέρος σὲ πολλὲς μάχες τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ τελευταῖα στὴν ναυμαχία τῶν Ἀργινουσῶν. Ὕστερα ἀπ' αὐτὴ κατεδικάσθη σὲ θάνατο, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ναυάρχους, καὶ τοῦτο γιατὶ δὲν ἔθαψαν τοὺς φονευθέντας.

Ἐρασιστράτους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀμφικράτους 16, κοντὰ στὴ πλατεῖα Πλυτᾶ τῆς Γούβας.

Ὁ Ἐρασίστρατος, ἐπιφανὴς ἕλλην ἰατρὸς τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς (305—240 π. Χ.) γεννήθηκε στὴν πόλι Ἰουλὶς τῆς νήσου Κέω. Γυιὸς τοῦ γιατροῦ Κλεομβρότου, ἐργάσθηκε στὴ Μ. Ἀσία, στὴν Αἴγυπτο, Συρία καὶ Σάμο. Λέγεται ὅτι ἦτο γιατρὸς τοῦ βασιλέως Σελεύκου καὶ διέγνωσε τὴν μυστηριώδη αἰτία τῆς ἀρρώστειας τοῦ Ἀντιόχου (αἰτία ἦτο ὁ ἔρωτάς του γιὰ τὴν μητρυιά του Στρατονίκη).

Πέθανε στὴ Σάμο τὸ 250 ἢ 240 π. Χ. Σύμφωνα μὲ τὰ λεγόμενα τοῦ Γαληνοῦ, ὑπῆρξε γιατρὸς «περιώνυμος» καὶ «περίδοξος», ἀνατόμος, φυσιολόγος καὶ παθολόγος. Οἱ μαθητὲς του τὸν ἐλάτρευαν σὰν θεὸ καὶ τὸν ἐθεώρουν ὡς ἀλάθητον. Κατὰ τὸν καθηγητὴν Κούζην, μπορεῖ νὰ τεθῇ κοντὰ στὸ πλευρὸ τοῦ Ἱπποκράτους.

Ἐρασμίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σικίνου 28, κοντὰ στὴν Ἁγία Ζώνη τῆς Κυψέλης.

Κατὰ τὴν μυθολογία ἡ Ἐρασμία ἦτο μιὰ ἀπὸ τὶς Ὠκεανίδες. (Οἱ Ὠκεανίδες ἦσαν κόρες τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, καὶ εἶχαν ἀπὸ τὴ μέση καὶ πάνω σῶμα παρθένων, ἀπὸ τὴ μέση δὲ κάτω σῶμα ψαριοῦ. Πρόκειται γιὰ τὶς γνωστὲς Γοργόνες).

Ἐρατοσθένους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου 10, στὸ Στάδιο.

Ὁ Ἐρατοσθένης, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπιφανεῖς λογίους τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τοὺς μεγαλυτέρους σοφοὺς τῆς ἀρχαιότητος, γεννήθηκε στὴν Κυρήνη τῆς Βορ. Ἀφρικῆς γύρω στὰ 276 ἢ 275 π. Χ.

Σὲ ἡλικία 40 χρόνων ἀνέλαβε τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ διαδόχου τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, καθὼς καὶ τὴν διεύθυνσι τῆς περίφημης βιβλιοθήκης τῆς Ἀλεξανδρείας. Ὑπῆρξε πολύπλευρος κατὰ τὴ μάθησι καὶ θεωρεῖται ὡς ἱδρυτὴς τῆς μαθηματικῆς γεωγραφίας.

Ἐρατοῦς.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πυθίας 47, κοντὰ στὸν Ἅγιο Ἀθανάσιο τῆς Ἄνω Κυψέλης.

Κατὰ τὸν Ἡσίοδον ἡ Ἐρατώ, μία ἀπὸ τὶς ἐννέα Μοῦσες, ἦτο κόρη τοῦ Διὸς καὶ τῆς Τιτανίδος Μνημοσύνης καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς προστάτρια τοῦ γάμου, τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ποιήσεως.

Ἐρατύρας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σάμου 44, κοντὰ στὸν Ἅγιο Παῦλο (Σταθμὸ Λαρίσης).

Ἡ Ἐράτυρα εἶναι κωμόπολις τῆς Ἐπαρχίας Βοΐου τοῦ νομοῦ Κοζάνης κι' ἔχει γύρω στὶς 2.500 κατοίκους.

Ἐργοτίμου

Βρίσκεται στὸ Παγκράτι κι' εἶναι πάροδος τῆς ὁδοῦ Πρατίνου 60.

Ὁ Ἐργότιμος, Ἀθηναῖος ἀγγειοπλάστης, ἤκμασε περὶ τὰ μέσα τοῦ 6ου π. Χ. αἰῶνος. Τὸ ἀριστούργημά του, τὸ γνωστὸ ὡς «ἀγγεῖον τοῦ Φραγκίσκου» ποὺ βρέθηκε στὸ Κιοῦζε τῆς Ἰταλίας, βρίσκεται σήμερα στὸ ἀρχαιολογικὸ μουσεῖο τῆς Φλωρεντίας.

Ἐρεσσοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους 81, κοντὰ στὸν Ἅγιο Νικόλαο Πευκακίων.

Ἡ Ἐρεσσὸς ἢ Ἐρεσὸς, κωμόπολις τῆς Ἐπαρχίας Μηθύμνης τοῦ νομοῦ Λέσβου, βρίσκεται στὴν νοτιοδυτικὴ ἀκτὴ τῆς νήσου. Ἡ ἀρχαία Ἐρεσσός, κατὰ τὸν Στράβωνα, ἀπεῖχε ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο Σίγριον 28 στάδια. Ἦτο γνωστὴ γιατὶ ἐκεῖ γεννήθηκαν ἡ Σαπφὼ καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἀριστοτέλους, Φανίας καὶ Θεόφραστος.

Στὸν ὅρμο τῆς Ἐρεσσοῦ, τὴν 25 Μαΐου 1821, ὁ ναύαρχος Δημήτριος Παπανικολῆς ἀνετίναξε τὴν τουρκικὴ φρεγάτα «Κινούμενον ὄρος», θεμελιώνοντας ἔτσι τὴν δόξα τοῦ ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ.

Ἐρετρείας ἢ Ἐρετρίας.

Βρίσκεται στὸ Κολωνὸ κι' εἶναι πάροδος τῆς ὁδοῦ Λένορμαν 71.

Ἡ Ἐρέτρεια, σημαντικὴ ἀρχαία πόλις τῆς Εὐβοίας, βρισκόταν στὴ σημερινὴ θέσι τοῦ χωρίου Νέα Ψαρά, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθηκε ἔτσι γιατὶ κατοικήθηκε ἀπὸ Ψαριανούς, ὕστερα ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τῆς νήσου των, τὸ 1824.

Ἡ Ἐρέτρεια, μαζὶ μὲ τὴν Ἀθήνα, ἦσαν οἱ μόνες πόλεις ποὺ βοήθησαν τοὺς Ἴωνες ὅταν αὐτοὶ ἀπεστάτησαν ἀπὸ τοὺς Πέρσες. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, πρώτη ἡ Ἐρέτρεια δέχθηκε τὴν ἐπίθεσι τοῦ Δαρείου. Κυριευθεῖσα, ὕστερα ἀπὸ προδοσία, ἀπὸ τοὺς Πέρσες τὸ 490 π. Χ., κατεστράφηκε κυριολεκτικὰ ἀπ' αὐτούς. Γενικὰ ἡ ἱστορία τῆς Ἐρετρείας εἶναι ἀξιόλογη. Γενόμενες ἀνασκαφὲς ἔφεραν σὲ φῶς σημαντικὰ εὑρήματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων σημαντικὴ ἀξία ἔχει τὸ Θέατρο.

Ἐρεχθείου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴ πλατεῖα Γαργαρέτας καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Δ. Ἀρεοπαγίτου.

Τὸ Ἐρέχθειον, κρμψότατο ἱερὸ τῆς Ἀκροπόλεως, βρίσκεται ἀπέναντι ἀπὸ τὴν βόρεια πλευρὰ τοῦ Παρθενῶνος καί, σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι, κατοικοῦσε ἐκεῖ ὁ μυθικὸς βασιλιᾶς τῶν Ἀθηνῶν, Ἐρεχθεύς. Τὸ 480 π. Χ. κάηκε ἀπὸ τοὺς Πέρσες, ἀλλὰ ξανάγινε ἀπὸ τὸ 421—407 π. Χ.

Στὴ νότια πλευρὰ ὑπάρχει ἡ στοὰ τῶν Κορῶν ἢ τῶν Καρυατίδων, ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ Ἐλγῖνος ἀφήρεσε μιὰ Καρυάτιδα. Κατὰ τὴν χριστιανικὴ περίοδο τὸ Ἐρέχθειον μετετράπη σὲ ναὸ τῆς Θεοτόκου κι' ἀργότερα καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος. Τὸν καιρὸ τῆς Φραγκοκρατίας χρησιμοποιήθηκε ὡς μέγαρο τοῦ ἄρχοντος τῶν Ἀθηνῶν, κατὰ δὲ τὴν Τουρκοκρατία ὡς χαρέμιον τοῦ πλησίον εὑρισκομένου Διοικητηρίου. Τέλος τὸν καιρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως, ὡς κατοικία τοῦ στρατηγοῦ Γκούρα. Τὸ 1827, τουρκικὴ βόμβα κατέρριψε τὴν στέγην, ἡ ὁποία κατεπλάκωσε τὴν χήρα τοῦ Γκούρα, Ἀσήμων.

Ἐρεχθέως.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀδριανοῦ 98, κοντὰ στὸ Πρυτανεῖον τῆς Πλάκας.

Ὁ Ἐρεχθεύς, παλαιότατος ἥρως καὶ βασιλιᾶς τῶν Ἀθηνῶν, ἦτο γυιὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Γῆς. Κατὰ τὴν παράδοσι, ἡ μάννα του τὸν παρέδωσε στὴν Ἀθηνᾶ, ἡ ὁποία, ἀφοῦ τὸν ἔβαλε σ' ἕνα μικρὸ κιβώτιο, τὸν παρέδωσε στὴν κόρη τοῦ Κέκροπος, Πάνδροσον, ἡ ὁποία καὶ τὸν ἀνέθρεψε. Πῆρε γιὰ γυναῖκα τὴν Πραξιθέα, κόρη ἢ ἐγγονὴ τοῦ Κηφισσοῦ. Ὁ μῦθος τοῦ Ἐρεχθέως ὑπῆρξε πολὺ ἀγαπητὸς στοὺς Ἀθηναίους.

Ἐριγόνης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀγαθημέρου 1, (Πειραιῶς 134).

Κατὰ τὴν μυθολογία ἡ Ἐριγόνη ἦτο κόρη τοῦ Ἰκαρίου, ἥρωος ὁμωνύμου Δήμου τῆς Ἀττικῆς, ποὺ βρισκόταν Ν.Α. τοῦ Διονύσου.

Ἐριφύλης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πρατίνου 51α, ἀπέναντι στὸ ἄλσος τοῦ Παγκρατίου.

Ἡ Ἐριφύλη, κόρη τοῦ Ταλαοῦ, βασιλέως τοῦ Ἄργους, ἦτο σύζυγος τοῦ Ἀμφιαράου, ὁ ὁποῖος πῆρε μέρος στὴν γνωστὴ ὡς «Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις» ἐκστρατεία, ὕστερα ἀπὸ πίεσι τῆς συζύγου του, ὅπου καὶ σκοτώθηκε. Τὰ παιδιά του, Ἀλκμαίων καὶ Ἀμφίλοχος, σκότωσαν τὴν μητέρα τους Ἐριφύλη, ὅταν ἔμαθαν πὼς αὐτή, δωροδοκηθεῖσα ἀπὸ τὸν Πολυνείκη, ἠνάγκασε τὸν πατέρα τους νὰ πάρῃ μέρος στὴν ὡς ἄνω ἐκστρατεία, καίτοι, ὡς μάντις, γνώριζε ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἀτυχῆ αὐτῆς ἔκβασι,

(Συνεχίζεται)

ΓΥΜΝΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Ὑπὸ Ὑπαστυν. Β' κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Δὲν πρόφθασα νὰ πάρω καμμιὰ ἀπάντηση. Μιὰ σφαῖρα πέρασε ξυστὰ στὸν ὦμο μου καὶ χτύπησε στὸν τοῖχο. Ταυτόχρονα, οἱ ἕξη ἀλῆτες σηκώθηκαν ἀμέσως ὄρθιοι, καὶ δύο ἀπ' αὐτοὺς προχώρησαν ἀπειλητικοὶ πρὸς τὸ μέρος μας. Κρατοῦσαν ἀπὸ μιὰ δίκοπη ἀστραφτερὴ κάμα καὶ ἔβγαζαν ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα τους. Ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς γωνίας, ἕνα ὠπλισμένο χέρι μὲ σημάδευε γιὰ δεύτερη φορά.

Ἔκανα ἕνα γρήγορο βῆμα πλάγια καὶ πυροβόλησα πρῶτος πρὸς τὴ γωνιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Γεωργίου ξάπλωνε μ' ἕνα δυνατὸ χτύπημα τὸν ἕνα ἀλήτη στὸ χῶμα καὶ ἀφώπλιζε τὸν ἄλλον. Μὲ λίγα γερὰ χτυπήματα ἀκόμα, οἱ δύο ἀλῆτες ζάρωσαν κοντὰ στοὺς ἄλλους καὶ σταύρωσαν τὰ χέρια τους ὅπως πρίν. Ὁ κίνδυνος ἀπὸ τὰ ἕξη ἐκεῖνα ὑποκείμενα εἶχε περάσει.

—Πρόσεχέ τους καὶ φυλάξου ἀπὸ τὴ γωνιά, εἶπα στὸν Γεωργίου. Ἂν δῇς πάλι κανέναν νὰ προβάλῃ ἀπὸ τὴ γωνιά, πυροβόλησέ τον. Τὸν ἴδιο κᾶνε καὶ ἂν κινηθῇ κανένας ἀπὸ τούτους.

—Καλὰ κύρ' Ἀστυνόμε μου, κλαψούρισε τότε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἕξη ἀλῆτες. Δὲν εἴπαμε καὶ νὰ μᾶς ξεκάνετε!.. Ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ εἴμαστε καὶ μεῖς. Τὸ πίνουμε τὸ ρημάδι χωρὶς νὰ πειράζουμε κανέναν...

Πλησίασα ἀθόρυβα στὴ μικρὴ πόρτα καὶ τὴν ἔσπρωξα μὲ δύναμη. Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ στὸ βάθος διέκρινα μιὰ δέσμη ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ νὰ πέφτῃ στὸ ὑπόγειο. Προχώρησα ψηλαφιστὰ στὸ σκοτάδι μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ βρῶ κανένα διάδρομο ποὺ νὰ μὲ φέρῃ στὴν ἴδια εὐθεῖα μὲ τὸν Λάβδα. Μιὰ σκιὰ πλανήθηκε κοντὰ στὸ ἄνοιγμα ποὺ ἔμπαινε τὸ φῶς. Χάθηκε γιὰ λίγο καὶ κατόπιν βάδισε κατεπάνω μου μ' ἕνα περίστροφο στὸ χέρι.

Φούχτωσα σφιχτὰ τὸ «γκόλτς» καὶ περίμενα. Ἡ σκιὰ προχώρησε γιὰ λίγο ἀκόμα πρὸς τὸ μέρος μου, κι' ὕστερα ἔστριψε ἀριστερά. Ἀνασκίρτησα ἀπὸ χαρά. Ἦταν ὁ Κότσυφας.

—Ψίτ! ψιθύρισα τρέχοντας κοντά του. Τάκη!!

Σταμάτησε καὶ γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου. Μ' ἀναγνώρισε.

—Μπῆκα ἀπὸ τὸ φεγγίτη ποὺ βλέπετε ἐκεῖ στὸ φῶς, μοῦ εἶπε σιγανά. Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ μείνω ἐπάνω, γιατὶ τὴν πλάκα τὴ παρακολουθεῖ ὁ Γιαννόπουλος... Ναί, ἔχει κάποια ἐντολὴ γιὰ σᾶς κι' ἔφτασε μόλις. Πήδησα λοιπὸν ἀπὸ τὸ φεγγίτη καὶ ἀπὸ δῶ ποὺ πηγαίνω θὰ βρεθῶ στὸ διάδρομο ποὺ εἶναι ὁ Λάβδας μὲ τὸν ἄλλον... Ὑπάρχει, ἐπάνω στὸ δωμάτιο τῆς κ. Κλάουζ ἕνα σχεδιάγραμμα ποὺ τὸ μελέτησα. Εἶναι τοῦ ὑπογείου. Ἐλᾶτε κοντά μου. Ἀπὸ τὴν ἄλλη εἴσοδο ἔχει μπῆ κι' ὁ Μένιος. Ἔχουμε συνεννοηθῆ νὰ πλησιάσουμε πολὺ κοντὰ καὶ νὰ αἰφνιδιάσουμε καὶ τοὺς δύο ἐκεῖ στὴ γωνιά.

—Καλά. Πάντως πρόσεχε. Καὶ προχώρα γρήγορα γιατὶ ὁ Γεωργίου εἶναι μόνος του. Ἔχει καλυφθῆ ἀπὸ τὴ γωνιά, μὰ ἂν ὁ Λάβδας καταλάβῃ ὅτι βρίσκεται ἐκεῖ μόνος του μὲ τοὺς ἀλῆτες, θὰ τοῦ ἐπιτεθῇ. Πᾶμε λοιπόν. Εἶσαι βέβαιος ὅτι ἀπὸ δῶ θὰ βγοῦμε στὸν διάδρομο ποὺ εἶναι κρυμμένος ὁ Λάβδας μὲ τοὺς ἄλλους;

—Ναί! Τὸ σχεδιάγραμμα δείχνει ὅτι ἑνώνονται οἱ δύο διάδρομοι. Ἐλᾶτε κοντά μου...

Προχωρήσαμε πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν μας. Ἔκανα δύο μεγάλα βήματα καὶ μπῆκα μπροστὰ ἀπὸ τὸν Κότσυφα. Ἐκεῖνος ἔκαμε δύο μεγαλύτερα ἀκόμα καὶ μοῦφραξε ξανὰ τὸ δρόμο.

—Ἔχετε μητέρα καὶ μνηστή...μοῦ εἶπε σιγά. Ἀφῆστε νὰ πάω ἐγὼ μπροστὰ αὐτὴ τὴ φορά. Δὲν θὰ μὲ κλάψῃ κανένας ἂν πάθω τίποτα...

Νευρίασα καὶ μπῆκα πάλι μπροστά. Δύο βήματα ἀκόμα καὶ στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ διαδρόμου τὸ σκοτάδι γινόταν λιγώτερο πυκνό. Μιὰ μικρὴ δέσμη ἀπὸ φῶς τόσκιζε ἐλαφρά. Βρισκόμασταν στὸν ἄλλο διάδρομο.

Σταμάτησα στὴ γωνιὰ καὶ κοίταξα μὲ προσοχή. Ἀριστερὰ καὶ δεξιά μου προχωροῦσε ἕνας θεοσκότεινος διάδρομος. Στὸ βάθος τοῦ δεξιοῦ τμήματος τοῦ διαδρόμου φαινόταν φῶς κι' ἕνας ἄλλος διάδρομος ἐρχόταν κάθετα στὸ φῶς σχηματίζοντας ἕνα Τ. Στὴ δεξιὰ γωνιὰ τοῦ διαδρόμου ποὺ ἔβλεπε, ἕνας ἄνθρωπος σάλευε ἀγκομαχώντας. Σταμάτησα τὴν ἀναπνοή μου κι' ἀφουγκράστηκα. Τὰ βογγητὰ γινόνταν ὅλο καὶ πιὸ δυνατά.

«Τί θὰ γίνῃ τώρα; κατώρθωσα ν' ἀκούσω μέσ' ἀπὸ τὰ βογγητά. Πρέπει νὰ προχωρήσουμε πρὸς τὴν τσιμεντόπορτα. Θὰ ὁρμήσουμε μαζὶ κι' οἱ δυὸ καὶ γὼ θὰ γυρίσω τὸν διακόπτη τρεῖς φορές. Θὰ τοὺς αἰφνιδιάσουμε ἔτσι καὶ θὰ τοὺς φᾶμε καὶ τοὺς δύο. ...Τὸ χέρι μου ὅμως εἶναι σπασμένο. Ἄχ! Μοῦ τὸ τσάκισαν τὰ σκυλιά!..»

Ἔπιασα τὸν Κότσυφα ἀπ' τὸ χέρι καὶ τοὔκανα νόημα νὰ μ' ἀκολουθήσῃ. Ἔπρεπε νὰ προφτάσουμε γιατὶ οἱ δύο σκιὲς σηκωνόντουσαν τώρα ὄρθιες. Κι' ἡ φωνὴ τοῦ πληγωμένου ποὺ ἔλεγε νὰ ὁρμήσουν πρὸς τὸ διακόπτη δὲν ἦταν τοῦ Λάβδα. Ἑπομένως δὲν ἦταν ὁ Λάβδας ἐκεῖνος ποὺ φάνηκε στὸ ἄνοιγμα τῆς τσιμεντένιας πλάκας καὶ τὸν πυροβόλησα πρὸ ὀλίγου πρὶν προφθάσῃ νὰ μὲ ξαπλώσῃ στὰ σκαλοπάτια.

Προχωρήσαμε ξυστὰ στὸν τοῖχο. Εἶχα φτάσει πέντε βήματα πίσω ἀπ' τὶς δύο σκιές. Ἦταν ὁ Λάβδας ὁ πρῶτος. Ξαφνικὰ ὁ Κότσυφας ἔκανε ἕνα πήδημα μπροστὰ κι' ἅρπαξε τὸ Λάβδα ἀπὸ τὸ λαιμό. Ταυτόχρονα μιὰ ἄλλη σκιὰ ἀπὸ μπροστάς μας ὥρμησε κι' ἔπιασε τὸν ἄλλον. Ἦταν ὁ Μένιος ποὺ εἶχε φτάσει ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά. Ἄρχισε τότε ἕνα ἀνελέητο χτύπημα κι' ἀπὸ τοὺς τέσσερις. Ἀπὸ τὴ κάτω γωνιὰ πρόβαλε ἀνήσυχος ὁ Γεωργίου.

—Μὴ κινῆσαι! τοῦ φώναξα. Μεῖνε ἐκεῖ ποὺ βρίσκεσαι καὶ πρόσεχε.

Ὁ Μένιος στὸ μεταξὺ εἶχε θέσει ἐκτὸς μάχης τὸν πληγωμένο. Ὁ Κότσυφας ἀγωνιζόταν σκληρὰ ἀκόμα. Ἔδωσα μερικὰ δυνατὰ χτυπήματα στὸ στομάχι τοῦ Λάβδα καὶ μόνον τότε ἐδέησε νὰ ξαπλωθῇ στὸ χῶμα, μουγκρίζοντας σὰν ἀγρίμι.

Ἀναστέναξα μ' ἀνακούφιση. Ἐπὶ τέλους. Ὁ Λάβδας στὰ χέρια μας!...

Πήραμε καὶ τοὺς δύο καὶ τοὺς μεταφέραμε στὴν αἴθουσα ποὺ βρίσκονταν οἱ ἕξι ἀλῆτες μὲ τὸν Γεωργίου. Ἔδεσα πρόχειρα τὸ πληγωμένο χέρι τοῦ συντρόφου τοῦ Λάβδα καὶ κατόπιν ἔτρεξα καὶ γύρισα τὸ μεγάλο διακόπτη τρεῖς φορές. Ἡ τσιμεντένια πλάκα ὑποχώρησε ἀμέσως κι' ἕνα μεγάλο ἄνοιγμα παρουσιάστηκε.

—Χμμ! ψιθύρισα. Μὲ τὸ ἕνα γύρισμα τοῦ διακόπτη ἡ πλάκα ὑποχωρεῖ σιγὰ σιγά. Μὲ τὰ τρία ὑποχωρεῖ ἀμέσως!!.,

Στὸ ἄνοιγμα τῆς πλάκας φάνηκε ἡ σιλουέττα τοῦ Γιαννόπουλου.

—Μένιο! φώναξε σιγά. Μένιο!..

—Κάθησε στὴ θέσῃ σου Γιαννόπουλε καὶ πρόσεχε τὶς κυρίες τώρα, τοῦ φώναξα. Τελειώσαμε πλέον. Παρακάλεσε καὶ τὴν κ. Κλάουζ νὰ σοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τηλεφωνήσῃς στὸν σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν. Γρήγορα ὅμως. Ἔχουμε ἕναν πληγωμένο.

Γύρισα πάλι τρεῖς φορὲς τὸν διακόπτη καὶ ἡ πλάκα ξαναγύρισε στὴ θέσῃ της, κλείνοντας ἑρμητικὰ τὸ ἄνοιγμα. Ὕστερα γύρισα τὸ μικρὸ διακόπτη τοῦ ἠλεκτρικοῦ καὶ τὸ ὑπόγειο πλημμύρισε ἀπὸ ἄφθονο φῶς.

Τότε μοῦ δόθηκε καιρὸς νὰ κοιτάξω γύρω μου ἄφοβα πλέον. Ἡ ὑπόγεια αἴθουσα ἦταν εὐρύχωρη. Οἱ τοῖχοι εἶχαν κτισθῇ ἀπὸ τοῦβλα καὶ σὲ πολλὰ σημεῖα ἦταν εἰκόνες μὲ γυμνὲς γυναῖκες, φωτογραφίες γυμνῶν ζευγαριῶν, μερικοὶ ζωγραφικοὶ πίνακες ἀρκετὰ ἐπιμελημένοι. Στὴ δυτικὴ γωνιὰ κρέμονταν δύο «μπαγλαμάδες»

καὶ δίπλα ἕνα τεράστιο γιαταγάνι σκουριασμένο. Ἀπ' τὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τοῦ χώρου αὐτοῦ ξεκινοῦσε ἕνας διάδρομος ποὺ λίγο πιὸ κάτω τὸν ἔφραζε μιὰ μικρὴ πόρτα. Ἀνοίγοντας τὴν πόρτα αὐτὴ καὶ προχωρώντας ἔφτανε κανεὶς σ' ἕνα μικρὸ φωταγωγό. Ἐκεῖ ἔστριβε δεξιὰ κι' ἔφτανε σ' ἄλλον διάδρομο. Ἔκανε στροφὴ κατόπιν πάλι δεξιὰ καὶ βρισκότανε στὸ διάδρομο ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδο καὶ ὡδηγοῦσε στὴν αἴθουσα ποὺ βρίσκονταν οἱ ἀλῆτες.

Βρισκόμουνα σ' ἕνα χασισοποτεῖο ποὺ τὴν ὕπαρξή του δὲν μποροῦσε νὰ ὑποψιασθῇ κι' ἡ πιὸ μεγάλη φαντασία. Οἱ μουχλιασμένοι τοῖχοι, οἱ σκοτεινοὶ διάδρομοι, ἡ ἀτμόσφαιρα ἐκεῖ μέσα, ὅλα αὐτὰ θὰ μοῦ μένουν γιὰ πάντα ἀξέχαστα. Ἤξερα ὅτι χασισοποτεῖα λειτουργοῦν στὸ βάθος μικροκαφενείων, σὲ ὕποπτα καὶ κακόφημα κέντρα, ἀκόμη καὶ σὲ σπίτια. Μὰ ἕνα «ντεκὲ» τόσο ἄριστα καμουφλαρισμένο στὴν πιὸ ἥσυχη ἀθηναϊκὴ γειτονιὰ καὶ σ' ἕνα τόσο ρωμαντικὸ σπιτάκι, μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ φαντασθῶ. Καὶ πόσο ἀριστοτεχνικὴ ἡ κατασκευή του. Ἐκείνη ἡ τσιμεντένια πλάκα μὲ τὸν τσίγκο ἦταν ἕνα πραγματικὸ κατόρθωμα, ἕνα μεγάλο ἔργο μὲ σπάνια ἐπινόηση καὶ τεχνική.

Ὁ κίνδυνος εἶχε ἐξουδετερωθῇ πλέον καὶ πλησίασα τοὺς ἕξη ἀλῆτες. Ἦταν ἕξη ἀνθρώπινα ράκη, ἕξη σκελετοὶ μὲ τὶς κόγχες τῶν ματιῶν βυθισμένες καὶ μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο ἀκίνητο σ' ἕνα σημεῖο. Στὰ γυμνά τους μέλη φάνταζαν πληγὲς καὶ ἡ χλωμάδα στὰ πρόσωπα παρουσίαζε ἕνα μακάβριο θέαμα.

Γιὰ σηκωθῆτε ἐπάνω, εἶπα ἐπιτακτικά.

Ὑπάκουσαν ἀμέσως. Σηκώθηκαν ὅλοι σὰν αὐτόματα καὶ στάθηκαν ὄρθιοι στὴ σειρά. Εἶπα στοὺς ἀστυφύλακες νὰ τοὺς ἐρευνήσουν, ὅταν εἶδα τὸ Γεωργίου νὰ παρακολουθῇ ἀνήσυχος τὸ Λάββα. Ἔστρεψα τὸ βλέμμα μου πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ εἶδα τὸ Λάββα νὰ διευθύνῃ τὸ χέρι του στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ ἑνὸς ἀλήτη. Ξάφνου τράβηξε ἀπὸ ἐκεῖ ἕνα μαχαίρι καὶ τὸ κατηύθυνε στὴν κοιλιά του. Εὐτυχῶς ποὺ ὁ Γεωργίου πρόλαβε καὶ μὲ μιὰ γερὴ κλωτσιὰ τὸ μαχαίρι πετάχτηκε μακρυά.

Ἐρεύνησα ἀμέσως τὸν Λάββα καὶ πῆρα τὸ «καστανάγκα» του. Βρῆκα ἐπάνω του καὶ ἀρκετὲς σημειώσεις. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ εἶχε μεγαλύτερη σημασία, ἦταν κάτι ποὺ περίμενα νὰ ὑπάρχῃ μόνο στὸ Λάββα Ἦταν ἕνα μπλὸκ μὲ χρηματικὲς δοσοληψίες, μὲ ἀρκετὲς διευθύνσεις προσώπων καὶ μὲ τὶς ποσότητες τῶν ναρκωτικῶν γραμμένες δίπλα ἀπὸ τὸ κάθε ὄνομα. Ἦταν ἀκόμα καὶ κάτι πολὺ σπουδαῖο ἀνάμεσα στὶς σημειώσεις: Δύο πλαστὰ διαβατήρια γιὰ τὴ Μασσαλία. Τὸ ἕνα γιὰ τὴ Ντόρα Σώχου καὶ τὸ ἄλλο γιὰ τὴ Νάνσυ Κλάουζ!... Ἔβαλα τὸ Λάββα νὰ σταθῇ ἀκίνητος στὴ γωνιὰ καὶ κοίταξα τὰ μικροπράγματα ποὺ σώριαζαν οἱ ἀστυφύλακες στὸ μικρὸ τραπέζι ἀπὸ τὶς τσέπες τῶν ἕξη ἀνδρεικέλων. Ἀνάμεσα σὲ τόσα καὶ τόσα μικροαντικείμενα βρίσκονταν καὶ ἀρκετὲς βελόνες μὲ τὶς ὁποῖες οἱ ἄνθρωποι κεῖνοι τρυποῦσαν τὶς σάρκες τους καὶ διωχέτευαν στὸν ὀργανισμὸ τὴν κοκαΐνη, τὴν μορφίνη καὶ τὴν ἡρωΐνη. Οἱ βελόνες ἐκεῖνες βυθίζονταν στὶς σάρκες ἀπὸ τοὺς ἴδιους, διατρυπώντας πολλὲς φορὲς καὶ τὰ κουρελιασμένα ροῦχα τους. Πετιόνταν ὕστερα στὶς τσέπες ἀνάμεσα σὲ τόση ρυπαρότητα καὶ βρωμιὰ γιὰ νὰ ξαναβυθισθοῦν ἀργότερα στὰ σκελετωμένα κορμιὰ χωρὶς καμμιὰ ἀπολύμανση. Τὸ πάθος γιὰ τὰ ναρκωτικὰ δὲν ἄφηνε τὰ ζωντανὰ ἐκεῖνα πτώματα νὰ καταλάβουν ὅτι βάδιζαν γοργὰ γιὰ τὸν πιὸ βέβαιο θάνατο, γιὰ τὴν πιὸ τέλεια σωματικὴ καὶ πνευματικὴ καταστροφή.

—Ποῦ ἔχεις τὴν «ἀποθήκη» ρώτησα ξαφνικὰ τὸ Λάββα ποὺ κοίταζε σαστισμένος.

—Δὲν καταλαβαίνω. Τί εἶναι αὐτὴ ἡ «ἀποθήκη»;

—Λέγε, Σπῦρο Λάββα! φώναξα ἀγανακτισμένος. Ποῦ ἔχεις τὰ ναρκωτικά; Γέλασε εἰρωνικά.

—Χά! Χά! Πῶς μὲ εἶπες; Σπῦρο Λάββα; Αὐτὸν ζητᾶς;

—Ἄ! Ξέχασα, εἶπα κάνοντας πὼς σκέφτομαι. Εἶσαι ὁ Περικλῆς Γκίκας, μοῦ φαίνεται!...

—Ἔλα λοιπόν! «Μὲ θυμᾶσαι ἀπὸ τὸ «Πίγκαλς», ἔ; Ὁρῖστε καὶ τὴν ταυτότητά μου. Τὴν ἔχω σ' αὐτὸ τὸ κουτὶ ἐκεῖ στὴ γωνιά...

Ἔκανα ἕνα βῆμα πίσω καὶ ἅπλωσα τὸ χέρι μου στὸ κουτί. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Λάββας ἅρπαξε κάτι ἀπὸ ἕνα κοίλωμα τοῦ τοίχου καὶ τὸ χτύπησε μὲ δύναμη στὸ χῶμα. Τὸ ὑπόγειο γέμισε ἀμέσως ἀπὸ καπνοὺς καὶ ἔνοιωσα δυνατὸ τσούξιμο στὰ μάτια καὶ στὴ μύτη. Τὸ ἴδιο ἔνοιωσαν κι' οἱ ἄλλοι γιατὶ ἄκουσα νὰ φταρνίζωνται καὶ νὰ βλαστημοῦν.

Δέχτηκα ξαφνικὰ ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ πρόσωπο καὶ κυλίστηκα στὸ χῶμα. Ὁ Λάββας ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν ἔξοδο. Ἄκουσα τὰ βήματά του ν' ἀπομακρύνωνται πρὸς τὸν κῆπο καὶ τὴ σιδερένια πόρτα νὰ τρίζῃ, ἐνῶ παρέμεινα ἀκίνητος στὸ χῶμα. Αἷμα πολὺ ἄρχισε νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὴ μύτη μου.

Συγκέντρωσα μὲ κόπο τὶς δυνάμεις μου καὶ σύρθηκα ὡς τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ὁ διακόπτης. Τὸν γύρισα τρεῖς φορές, ἐνῶ οἱ ἀλῆτες φώναζαν δαιμονισμένα. Τοὺς ἔπνιγε ὁ καπνὸς καὶ ζητοῦσαν βοήθεια ἀπεγνωσμένα.

Ἀπὸ πάνω ἄκουσα τὴ φωνὴ τοῦ Γιαννόπουλου νὰ προστάζῃ :

—Ἄλτ! Μὴν κινηθῇς γιατὶ πυροβολῶ!..

Ἡ τσιμεντένια πόρτα εἶχε ὑποχωρήσει μὲ τὶς τρεῖς στροφὲς τοῦ διακόπτη κ' ἡ ἀτμόσφαιρα στὸ ὑπόγειο ἐπανερχόταν στὴ φυσιολογική της κατάσταση. Ἀπ' ἔξω ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμός. Ὕστερα βρισιές, θόρυβος κι' ἕνας γδοῦπος.

Ἀνέβηκα γρήγορα τὴ σανιδένια σκάλα καὶ βγῆκα ἀπ' τὴ καταπακτὴ στὸν κῆπο. Φώναξα στὸν Γεωργίου νὰ μὴ ἀφήσῃ κανέναν νὰ μ' ἀκολουθήσῃ καὶ νὰ προσέχουν τὰ ἐφτὰ ἄτομα. Ὕστερα ὥρμησα στὸ βάθος τοῦ κήπου ποὺ ὁ Λάββας μὲ τὸ Γιαννόπουλο πάλευαν κυλισμένοι στὸ χῶμα. Ἅρπαξα τὸν καταχθόνιο ἀρχιλαθρέμπορο ἀπ' τὰ μαλλιὰ καὶ μόνον ὅταν βεβαιώθηκα ὅτι ἦταν ἐντελῶς ἀνίκανος γιὰ νέα ἐπίθεση, τὸν ἔσυρα μέσα στὸ σπίτι καὶ τὸν ξάπλωσα σ'ἕνα ντιβάνι τῆς κ. Κλάουζ.Ἔκανα ἕνα τηλεφώνημα στὴν Ἀσφάλεια καὶ κατόπιν ἔστειλα τὸν πληγωμένο βοηθὸ τοῦ Λάββα στὸ σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν μὲ τὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἔφθανε κείνη τὴ στιγμή.

Πλησίαζε δύο ἡ ὥρα. Ἀντὶ γιὰ τὴ Νάνσυ καὶ τὴν Ἕλενα μὲ τὸ Ζῶτο, ποὺ ὑπελόγιζα νὰ βρῶ στὸ σπίτι τῆς Καλλιθέας, εἶχα στὰ χέρια μου τὸ Λάββα μὲ τὸ δυναμικὸ βοηθό του καὶ ἕξη ἀνθρώπινα ράκη. Ἕξη ἀλῆτες ποὺ μὲ τὸ κάπνισμα τοῦ χασὶς ὡς τὰ μεσάνυχτα εἶχαν μεταμορφωθῇ σὲ ἀληθινὰ πτώματα. Ἦταν πεσμένοι σὲ λήθαργο καὶ τὰ πρόσωπά τους ἔπαιρναν διαβολικὲς μορφές.

Τὸ μήνυμα ποὺ μοῦφερνε ὁ Γιαννόπουλος ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια ἀνέφερε ὅτι κατὰ τὶς ἕντεκα καὶ εἴκοσι τὸ βράδυ ἀγκυροβόλησε στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς τὸ γαλλικὸ ἀτμόπλοιο «Μασσαλιῶτις». Θὰ ἔφευγε τὸ πρωῒ πάλι κατὰ τὶς ἑφτά, χωρὶς νὰ πάρῃ ἐπιβάτες. Μὲ διέτασσαν λοιπὸν νὰ ἐπιληφθῶ τῆς συλλήψεως καὶ τοῦ Παναγιώτου, τοῦ Νικολάου καὶ τῶν ἄλλων, γιατὶ ὁ Ἀστυνόμος Βέλιος θὰ κατέβαινε στὸ λιμάνι νὰ ἐρευνήσῃ τὴ «Μασσαλιώτιδα».

Δὲν χρειαζόταν νὰ μοῦ ποῦν ὅτι ὁ Ἀστυνόμος θὰ κατέβαινε γιὰ τὴν ἔρευνα. Ἤξερα ὅτι ὁ Ἀστυνόμος ἦταν ὁ πιὸ ἐνδεδειγμένος γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, ἀφοῦ μόνον αὐτὸς ἤξερε καλὰ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πλοίου ἐκείνου. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ «Μασσαλιῶτις» ἦταν στενὰ δεμένη μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀστυνόμου γιατὶ μόνον αὐτὸς κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ πέρυσι ἑπτὰ κιλὰ ἡρωΐνης στὸ ἀμπάρι. Ἡ ἔρευνα τῆς «Μασσαλιώτιδας» ἀπαιτοῦσε τεχνικὲς γνώσεις γιὰ τὴν ὅλη κατασκευὴ καὶ διαρρύθμιση τοῦ πλοίου. Καὶ αὐτὰ ὅλα τὰ κατεῖχε στὴν ἐντέλεια ὁ κ. Βέλιος. Ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς ἀπὸ αὐτά, στὸ πλοῖο ἐργάζονταν δύο ἄτομα ποὺ μόνον στὸν Ἀστυνόμο ἄνοιγαν τὸ στόμα τους. Ἀρνιόντουσαν νὰ μιλήσουν σ' ὁποιονδήποτε ἄλλον ἀστυνομικό.

(Συνεχίζεται)

Ἰωάννης Βαβούρης

Στὶς 18 Ἰανουαρίου κηδεύθηκε στὸ Α' Νεκροταφεῖο Ἀθηνῶν ὁ συνταξιοῦχος Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, Ἰωάννης Βαβούρης. Μὲ τὸν θάνατόν του, ἡ Ἀστυνομία Πόλεων ἔχασε ἕνα ἐξαιρετικὸ ἡγέτη, ὁ ὁποῖος, καίτοι ἀπὸ πολλὰ χρόνια βρισκόταν ἐκτὸς ὑπηρεσίας, συγκέντρωνε τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐκτίμηση ὁλοκλήρου τοῦ ἀστυνομικοῦ κόσμου.

Ὁ Ἰωάννης Βαβούρης ἦταν δραστήριος ἀστυνομικὸς καὶ διακρίθηκε σ' ὅλες τὶς ὑπηρεσίες ποὺ ὑπηρέτησε, μὰ πάνω ἀπ' ὅλα ἦταν μιὰ ὁλοκληρωμένη προσωπικότητα. Ἐπαγγελματικὰ καὶ ἐγκυκλοπαιδικὰ πλούσια καταρτισμένος, στάθηκε ἀκλόνητος καὶ θρησκευτικὰ προσηλωμένος στὸν ὅρκο ποὺ ἔδωσε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1910, τότε ποὺ κατατάχθηκε στὸ Σῶμα τῆς Χωροφυλακῆς μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ Ἐνωμοτάρχου. Γαλουχημένος στῆς Φυλῆς μας τὶς αἰώνιες ἀξίες, πρόσφερε στὴν Κοινωνία καὶ στὴν Ἀστυνομία εἰδικώτερα, ὅλες του τὶς δυνάμεις.

† ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΒΟΥΡΗΣ

Γεννήθηκε στὸ Ἄργος τὸ 1884. Τὸ 1914, ὄντας τελειόφοιτος Νομικῆς, προήχθηκε στὸν βαθμὸ τοῦ Ἀνθυπομοιράρχου. Τὸ 1929, ἔχοντας τὸν βαθμὸ τοῦ Ταγματάρχου τῆς Χωροφυλακῆς, μετατάχθηκε στὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, παίρνοντας τὸν βαθμὸ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β' τάξεως. Τοποθετήθηκε, τὸ πρῶτον, στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση Πατρῶν, τῆς ὁποίας καὶ διετέλεσε προϊστάμενος ἀπὸ τὸν Αὔγουστον 1929 μέχρι τοῦ Νοεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους, ὅτε, μετατεθεὶς στὴν Κέρκυρα, ἀνέλαβε τὴν Διοίκηση τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν.

Τὸν Μάρτιον τοῦ 1933, ὄντας πλέον Δ/ντὴς Α' ἀπὸ τοῦ 1930, ἀνέλαβε τὴν Ἀστυν. Διεύθυνση Ἀθηνῶν, θέση τὴν ὁποία διατήρησε μέχρι τὸν Δεκέμβριον 1934, ὅτε, μετατεθεὶς στὸ Ἀρχηγεῖο, διετέλεσε μέχρι τὸν Ἰούνιον τοῦ 1935, Δ/ντὴς Γραφείων. Ἔκτοτε καὶ μέχρι τὸν Αὔγουστον τοῦ 1936 διετέλεσεν Ἐπιθεωρητὴς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος. Τὸν Αὔγουστον 1936, ἐπὶ Κυβερνήσεως Ἰ. Μεταξᾶ, ἀνέλαβε ἐκ νέου τὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση Ἀθηνῶν, στὴν ὁποία καὶ παρέμεινε μέχρι τὸν Μάϊον τοῦ 1941, ὁπότε ἀπομακρύνθηκε τῆς ὑπηρεσίας, κατόπιν ἀξιώσεως τῶν Ἀρχῶν Κατοχῆς. Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1945 ἐπαναφέρθηκε στὴν ὑπηρεσία καὶ ἀποστρατεύθηκε τὸν ἑπόμενο μῆνα, λόγῳ ὁρίου ἡλικίας, ἀφοῦ προήχθηκε στὸν βαθμὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας, ἀναδρομικὰ ἀπὸ τὸ 1941.

Γιὰ τὶς πολλὲς καὶ ἐξαιρετικὲς πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὴν Ἀστυνομία ὑπηρεσίες του, τιμήθηκε πλειστάκις μὲ μετάλλια καὶ παράσημα, καθὼς καὶ μὲ ὑλικὲς καὶ ἠθικὲς ἀμοιβές. Κατὰ τὴν περίοδο τῆς Κυβερνήσεως τοῦ ἀειμνήστου Ἰ. Μεξαξᾶ προσέφερε πολύτιμες ὑπηρεσίες στὸν κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ ἀγῶνα καὶ ἔτυχε, γιὰ τὴν δραστηριότητά του αὐτή, τιμητικῶν διακρίσεων, διότι ὡς Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Ἀθηνῶν, ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἁρμοδιότητός του, κατέφερε σοβαρὸ ὀργανωτικὸ πλῆγμα

κατὰ τοῦ παρανόμως δρῶντος κομμουνισμοῦ, προσενεγκὼν σοβαρωτάτην ἐξυπηρέτησιν εἰς τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν καὶ τὸ κοινωνικὸν καθεστὼς τῆς χώρας.

Στὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία, ποὺ γίνηκε στὸ παρεκκλήσιο τοῦ Α΄ Νεκροταφείου, παρέστησαν ὁ τ. Ὑπουργὸς καὶ ἤδη Βουλευτὴς Κορινθίας κ. Μανιαδάκης Κων/νος, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Ρακιντζῆς Θεόδωρος, ὁ Καθηγητὴς Ἐγκληματολογίας στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν καὶ ἐπιστημονικὸς Διευθυντὴς τῆς Δ.Ε.Υ. κ. Γαρδίκας Κων/νος, ὁ ὑποστράτηγος Χωροφυλακῆς, Γενικὸς Δ/ντὴς στὸ Ὑφυπουργεῖο κ. Βαλσαμάκης, οἱ τ. Ἀρχηγοὶ Ἀστυνομίας κ.κ. Σπύρου, Νάσκος καὶ Λεονταρίτης, οἱ Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς κ.κ. Καραμπέτσος Εὐάγ. καὶ Νικητάκης Νικ., οἱ τ. Ἀστυνομικοὶ Δ/νταὶ κ.κ. Φλεριανός, Θεοφανίδης, Παπασταμέλος, Γερανέας, Γεωργακόπουλος, Τζαμαλούκας, Πετροπουλάκης, Κόλλιας, Ἀλεξόπουλος, Κοντογιῶργος, Καραβίτης, Μαργιώλης, Μάργαρης, οἱ Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ κ.κ. Παπαδόπουλος, Ἀδαμόπουλος, Παπασταφίδας, Μουρούσιας, Βασιλάκος, Χαλοῦλος, Κανελλάκης, Τουζένης, Παπαγιάννης, Βλάχος, Λυκούσης, Δημόπουλος, Διαβάτης, Στρατῆς, Σαρρῆς κ.ἄ., ἀντιπροσωπεῖες ὅλων τῶν βαθμῶν καὶ Ὑπηρεσιῶν τῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ τῆς Χωροφυλακῆς καὶ πολλοὶ ἄλλοι φίλοι, συνεργάτες καὶ συγγενεῖς τοῦ ἀποβιώσαντος.

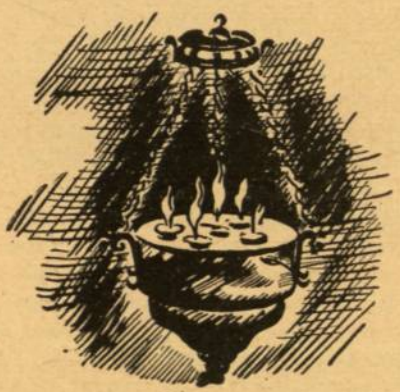
Μετὰ τὴν νεκρώσιμη ἀκολουθία, ὡμίλησε κατ' ἀρχὴν ὁ τ. Ὑπουργὸς καὶ ἤδη Βουλευτὴς κ. Μανιαδάκης Κων/νος, ἐν συνεχείᾳ ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ κ. Ἀδαμόπουλος Ἀδάμ καὶ τέλος ὁ τ. Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ κ. Γεωργακόπουλος Γεώργιος, οἱ ὁποῖοι διὰ μακρῶν ἐξῆρον τὸ ἔργον καὶ τὴν ἐν γένει ζωὴν τοῦ ἀποθανόντος.

Ὕστερα ἀπὸ τοὺς ἐπικήδειους λόγους καὶ τὰ συλλυπητήρια τῶν παρισταμένων στὴν οἰκογένεια καὶ τοὺς στενοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος, ἡ σορὸς μεταφέρθηκε καὶ ἐνταφιάσθηκε ἐνῷ ἡ μουσικὴ τῆς Ἀστυνομίας παιάνιζε, σ' ὅλη τὴ διαδρομή, πένθιμα ἐμβατήρια. Τὶς ταινίες τοῦ φερέτρου κρατοῦσαν οἱ Ἀστυν. Δ/νταὶ κ.κ. Παπασταφίδας, Ἀδαμόπουλος, Νικητάκης καὶ Κανελλάκης.

Ὁ Ἰωάννης Βαβούρης δὲν ὑπάρχει πιὰ ἀνάμεσά μας, στὴ ζωή. Θὰ μείνῃ ὅμως γιὰ πάντα στὶς σκέψεις μας καὶ ἡ ζωή του θἄναι γιὰ μᾶς φωτεινὸ παράδειγμα πρὸς μίμηση.

Τὸ χῶμα τῆς Ἀττικῆς γῆς, ποὺ τὸν σκέπασε, ἂς εἶναι ἐλαφρό, ἡ δὲ μνήμη του αἰώνια. Ὁ Πανάγαθος Θεός, ὁ «νεκρῶν καὶ ζώντων τὴν ἐξουσίαν ἔχων» ἂς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχή του κι' ἂς χαρίσῃ βάλσαμο παρηγοριᾶς στοὺς δικούς του.

Αἰωνία ἡ μνήμη του.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ 'Αστυνομίας Πόλεων, προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Υπαρχιφύλακος οἱ κάτωθι 'Αστυφύλακες ἐκ τοῦ καταρτισθέντος οἰκείου πίνακος ἱκανῶν, πρὸς συμπλήρωσιν ὑφισταμένων ἰσαρίθμων κενῶν ὀργανικῶν θέσεων : κ.κ. Μακαρατζῆς Γεώργιος, Κολοβὸς Εὐάγγελος, Σπανὸς Κωνσταντῖνος, Μακρῆς Χαράλαμπος καὶ 'Αλιμπράντης 'Ιωάννης.

***

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ὁ 'Αστυφύλαξ κ. Εὐάγγ. Μαρίνης.

—'Απελύθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους πειθαρχίας, ὁ 'Αστυφύλαξ κ. 'Ανδρεούλας 'Ιωάννης.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἐγκυκλίου διαταγῆς τοῦ κ. 'Υπουργοῦ 'Εθνικῆς 'Αμύνης, ἀπενεμήθη εἰς τὸν 'Αστυφύλακα κ. Παπασταυρόπουλον Γεώργιον τὸ ἀναμνηστικὸν μετάλλιον 'Εθνικῆς 'Αντιστάσεως 1941—1945.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν 'Αστυφύλακα κ. Παπαχρήστου Χρῆστον, διότι οὗτος τὴν 22/11/1961, χάριν τῆς ἀφοσιώσεώς του πρὸς τὴν 'Υπηρεσίαν, τῆς ἐξαιρετικῆς εὐφυΐας, τῆς παρατηρητικότητός του καὶ μεθοδικότητος μεθ' ἧς ἐνήργησεν, ἐπέτυχε τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τῶν συνεργῶν τῆς δράστιδος κλοπῆς ἐνενήκοντα ἑπτὰ (97) χρυσῶν λιρῶν ἀγγλίας, Μιχοπούλου Σοφίας : 1) Σπήτα Χρήστου καὶ 2) Κωστάτη ἢ Κωστάκη 'Αποστόλου καὶ τὴν παράδοσιν τῶν κλοπιμαίων εἰς τὸν κάτοχον αὐτῶν Προβιδάκην Στρατῆν, ὅστις ἐδημοσίευσεν εὐχαριστήρια εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΒΗΜΑ» τῆς 26/11/61, προκαλέσας οὕτω τὰ εὐμενῆ σχόλια ὑπὲρ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος.

—Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς 'Αστυφύλακας κ.κ. Μουγιακάκον Εὐάγγελον καὶ Μπέλταν Κωνσταντῖνον, διότι ἐργασθέντες μετὰ ζήλου, μεθοδικότητος, προσοχῆς καὶ ἀναπτύξαντες ἔντονον δραστηριότητα, ἐπέτυχον, τὴν 1.45' ὥραν τῆς 2/12/61, τὴν σύλληψιν τετραμελοῦς σπείρας νεαρῶν διαρρηκτῶν, τὴν κατάσχεσιν ἐπ' αὐτῶν χιλίων τριακοσίων (1300) δραχμῶν, προερχομένων ἐκ κλοπῆς καὶ τὴν ἐξιχνίασιν ἑτέρων ὁκτὼ κλοπῶν.

—'Ομοίως δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν 'Αστυφύλακα κ. Γεωργαντᾶν 'Ιωάννην, διότι οὗτος τὴν 3.45' ὥραν τῆς 28/11/1961, κατὰ τὴν πυρκαϊὰν τοῦ ἐν Πειραιεῖ καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἴμου ἀριθ. 60 ξυλίνου παραπήγματος τῆς Ράμφου Αἰκατερίνης, ἐπέδειξεν ἔκδηλον αὐτοθυσίαν, ὑποστὰς ἐλαφρὰ ἐγκαύματα εἰς τοὺς δακτύλους ἀφοτέρων τῶν χειρῶν του, μὲ ἀποτέλεσμα, ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ διασωθοῦν, χάρις εἰς τὴν αὐτόχρημα θαυμαστὴν καὶ ἐξαιρετικὴν ἐνέργειάν του, πολύτιμα οἰκιακὰ ἀντικείμενα, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ προκαλέσῃ διὰ τῆς ἀνωτέρω πράξεώς του, εὐμενῆ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος σχόλια τοῦ κοινοῦ καὶ τὴν εἰλικρινῆ εὐγνωμοσύνην τῆς παθούσης.

***

ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Α'. 'Αστυνομικὸν Συμβούλιον.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2421/18/6/27-12-61 ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, τὸ 'Αστυνομικὸν Συμβούλιον, διὰ τὸ ἔτος 1962, συνεκροτήθη ὡς ἀκολούθως :

Ι. Τακτικὰ μέλη :

α) Πρόεδρος : 'Αρεοπαγίτης κ. Ροζάκης Λεωνίδας.

β) Μέλη : Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Α' Τάξεως : κ.κ. Καραμπέτσος Εὐάγγελος, Νούσιας Θωμᾶς, Παπαδόπουλος Ἀριστείδης καὶ Νικητάκης Νικόλαος.

γ) Γραμματεύς : Ἀστυνόμος Α' Τάξεως κ. Σούτης Κωνσταντῖνος.

ΙΙ. Ἀναπληρωματικὰ μέλη :

α) Πρόεδρος : Ἀρεοπαγίτης κ. Σταυρόπουλος Θεόδωρος.

β) Μέλη : Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Α' Τάξεως : κ.κ. Καραχάλιος Ἰωάννης καὶ Ἀρχοντουλάκης Ἐμμανουήλ.

γ) Γραμματεύς : Ἀστυνόμος Α' Τάξεως κ. Ἀνδρεόπουλος Βασίλειος.

Β'. Πειθαρχικὸν Συμβούλιον.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2208/18/7/7-12-1961 ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον τῶν Κατωτέρων Ἀστυνομικῶν Ὑπαλλήλων, διὰ τὸ ἔτος 1962, συνεκροτήθη ὡς ἀκολούθως :

Ι. Τακτικὰ μέλη :

α) Πρόεδρος : Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' Τάξεως κ. Δημόπουλος Βασίλειος.

β) Μέλη : Ἀστυνόμος Α' κ. Κούτρας Βασίλειος καὶ Ἀστυνόμος Β' κ. Μαραβελάκης Ἀνδρέας.

γ) Γραμματεύς : Ὑπαστυνόμος Α' Τάξεως κ. Τζίμας Θεόδωρος.

ΙΙ. Ἀναπληρωματικὰ μέλη :

α) Πρόεδρος : Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' Τάξεως κ. Μόρος Δημήτριος.

β) Μέλη : Ἀστυνόμος Α' Τάξεως κ. Διακουμῆς Ἠλίας καὶ Ἀστυνόμος Β' τάξεως κ. Παπαποστόλου Ἀλκιβιάδης.

γ) Γραμματεύς : Ὑπαστυνόμος Α' Τάξεως κ. Παπαθεοδώρου Ἀθανάσιος.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ὡρίσθη ὡς πρόεδρος τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, διὰ τὰ ἔτη 1961-1962, ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας κ. Μερτικόπουλος Παναγιώτης ἀντὶ τοῦ μέχρι τοῦδε κ. Μητρέλια Χαρ., προαχθέντος εἰς Πρόεδρον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας.

***

ΚΡΙΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ

Ἐλάβομεν τὴν ἀπὸ 5 Ἰανουαρίου 1962 ἐπιστολὴν τοῦ Ἰατροῦ κ. Γεωργίου Σπανοπούλου, ἣν καὶ παραθέτομεν κατωτέρω :

«Ἀξιότιμοι Κύριοι,

Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ σᾶς γράψω δύο λόγια καὶ νὰ σᾶς συγχαρῶ γιὰ τὸ ἀξιόλογο περιοδικό σας «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», τοῦ ὁποίου ἕνα τεῦχος εἶδα τυχαίως χθές.

Βρίσκω πὼς εἶναι στὴ μόνη περίπτωσι ποὺ βρίσκει ἀπόλυτη ἐφαρμογὴ τὸ «τερπνὸν διὰ τοῦ ὠφελίμου». Ἡ ὕλη σας ἐκτὸς ποὺ εἶναι ἐνδιαφέρουσα καὶ εὐχάριστη εἶναι καὶ πολὺ μορφωτική. Αἱ μεταφράσεις ἀπὸ ἄλλα ξένα περιοδικὰ γνωστῶν ἀστυνομικῶν περιπτώσεων (ἔχω ὑπ' ὄψιν μου τὸ τεῦχος Νοεμβρίου 1961), ὁ τοπικὸς χαρακτὴρ μερικῶν ἀφηγήσεων ὑπὸ Ἑλλήνων ἀστυνομικῶν, τὸ χιοῦμορ καὶ πρὸ πάντων ἡ πρωτότυπος ἰδέα ἀναγραφῆς ἀλφαβητικῶς τῶν διαφόρων Ἀθηναϊκῶν ὁδῶν μὲ τὴν ἑρμηνεία τοῦ ἑκάστοτε ὀνόματος, κάνουν τὸ περιοδικό σας πλούσιο καὶ μορφωτικώτατο.

Μὲ τὸν πρακτικὸ αὐτὸ τρόπο μανθάνει ὁ ἀναγνώστης χίλιες ἄγνωστες λεπτομέρειες τῆς παλαιᾶς καὶ νέας ἱστορίας μας.

Ἀνυπομονῶ νὰ πάρω τὸ πρῶτο φυλλάδιό σας καὶ ὁ ἴδιος καὶ ὁ υἱός μου ἡλικίας 15 ἐτῶν. Ἀσφαλῶς εἶναι χιλιάκις προτιμώτερο γιὰ τὰ παιδιά μας νὰ διαβάζουν ἀστυνομικὰ διηγήματα σὲ περιοδικὰ τῆς περιωπῆς τοῦ δικοῦ σας, παρὰ τὰ βλακώδη ἔγχρωμα ἢ μὴ ἀστυνομικὰ φυλλάδια ποὺ κατακλύζουν τὰ περίπτερα καὶ τὰ βιβλιοπωλεῖα».

Μετὰ τιμῆς
Γ. Σπανόπουλος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

Γενικὲς ἀρχὲς Διοικήσεως (ἡγεσίας) καὶ ἐφαρμογὴ τούτων, ὑπὸ κ. Νικ. Ἀρχιμανδρίτου 97

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Τινὰ περὶ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ ἔγκλημα (ἄρθρα 45—49 Π.Κ.), ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δημ. Ντζιώρα 102

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ σκληραγωγία τῶν νέων ὡς μέσον σωφρονισμοῦ, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Δημ. Δ. Μυλωνᾶ 109

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Βαδίζετε δεξιά, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Γεωρ. Κανελλοπούλου 111

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Στραγγαλισμὸς Ἕλληνος στὴν Ἀλεξάνδρεια —Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις τῶν δραστῶν, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γεωρ. Δουκάκη 113

Τὸ μεγάλο ἔγκλημα ἐξαπλοῦται καὶ εἰς τὸν Καναδᾶν, ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν Ἀρχιφύλακος κ. Κων. Λαψάνη 117

Ἀπατεὼν δολοφόνος—Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις αὐτοῦ, ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Front page Detective», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ 121

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ

Ἕνα παράδειγμα κοινωνικῆς ἀγωγῆς, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ κ. Δημ. Κορέσση 129

ΝΕΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Ἡ κοπὴ τῆς βασιλόπιττας στὴν Παιδικὴ Στέγη Ἑκάλης τοῦ Ο.Φ.Α., στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολὴ καὶ στὴν αἴθουσα τοῦ Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς 130

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 133

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τὸ γυμνὸ μοντέλο, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 137

ΠΕΝΘΗ

† **Ἰωάννης Βαβούρης** 141

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 143

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30΄ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.